கம்பர் கவிதைக் கோவை

அ. சே. சுந்தரராஜன், B. A.

[illegible]பர் கவிதைக் கோவை

(கம்பராமாயணத்தினின்று திரட்டியது)

RB16

முதலாம் பாகம்

இஃது

யாழ்ப்பாணம், பரமேசுவரக் கல்லூரித் தலைவர்

திரு. சு. நடேச பிள்ளை B.A., B.L., F.R.E.S., அவர்களது

முன்னுரையுடன்

சுன்னாகம், இராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியர்

அ. சே. சுந்தரராஜன், B. A.,

பதிப்பித்தது.

All Rights Reserved.

விலை] 1950. [ரூ. 4.

பதிப்பகம்
ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர் பவர் பிரஸ்,
கும்பகோணம்.

B. B. 16

கம்பர் கவிதைக் கோவை

இம்பர் நாட்டிற் செல்வமெல்லா
மெய்தி யரசாண் டிருந்தாலும்

உம்பர் நாட்டிற் கற்பகக்கா
வோங்கு நீழ லிருந்தாலும்

செம்பொன் மேரு வளையபுயத்
திறல்சே ரிராமன் திருக்கதையிற்

கம்ப நாடன் கவிதையிற்போற்
கற்றோர்க் கிதயங் களியாதே.

உரிமையுரை

•

திருமிகு செந்தமிழ் மரபு
செழித் தோங்கி வருகென
நங்கைமார்க்கும் நம்பிமார்க்கும்
இரு பெருங் கலைக்கழகங்களை
நிறுவிப் பெருவளஞ் செய்த
ஈழமா தேவியின் இன்தவப்
புதல்வராகிய கௌரவப்
பெருந்திருவாளர் பொன்
இராமநாதனார் அவர்களுக்கு
இந்நூலை நன்னினைவுகூர்ந்து
உரிமையாக்குகின்றேன்.

— பதிப்பாசிரியன்.

உள்ளுறை

B.B.16

		பக்கம்		செய்யுள்	
	முன்னுரை ...	1	2		
	தற்சிறப்புப் பாயிரம் ...	1	4		10
	பால காண்டம் ...	5	92	1	164
1	சரயு நதி ...	5		1	9
2	கோசல நாடு ...	9		10	23
3	அயோத்திமா நகரம் ...	14		24	42
4	தயரதனும் விசுவாமித்திர முனிவனும்...	24		43	58
5	மூவருஞ் சென்ற கடுஞ்சுரம் ...	33		59	68
6	தாடகை வதம் ...	38		69	90
7	மிதிலையிற் பிராட்டியைக் கண்டமை...	50		91	103
8	சீதா பிராட்டியை அந்திமாலை முதலியன நலிவுறுத்தியமை...	57		104	121
9	சூரியோதய வருணனை ...	67		122	125
10	முனிவன் குமரர் வரலாறு கூறுதல்...	73		126	135
11	இராமபிரான் வில்லிறுத்தமை ...	77		136	147
12	இராமபிரான் உலாவியல் ...	82		148	159
13	சீதா பிராட்டி மணி மண்டப மடைதல்...	89		160	164
	அயோத்தியா காண்டம் ...	93	183	165	333
14	தயரதனிடம் கைகேயி வரங் கோண்டமை...	93		165	200
15	கைகேயினிடம் இராமபிரான் விடை கோண்டமை...	107		201	208

		பக்கம்		செய்யுள்	
16	கோசலையின் துயரம்	...111		209	222
17	சுமத்திரை இலக்குவற்குக் கூறிய வாய்மொழி	...117		223	224
18	பிராட்டி வனஞ் செல எழுதல்	...119		225	239
19	மூவரும் மருத வைப்பைக் கடந்து செல்லுதல்	...128		240	246
20	இராமபிரான் குகனோடு தோழமை கொண்டது	...134		247	279
21	இராமபிரான் பிராட்டிக்குச் சித்திரகூட மலைவளங் காட்டுதல்	...152		280	294
22	பரதனும் குகனும் சந்தித்தமை	...159		295	320
23	குகன் அன்னையரைக் காணுதல்	...173		321	26
24	இராமபிரான் தயரதனிறந்தது கேட்டுப் புலம்பல்	...179		327	333
	ஆரணிய காண்டம்	...184	290	334	507
25	கோதாவரிக் காட்சி	...184		334	338
26	சூர்ப்பநகை இராமபிரானைச் சந்தித்தல்	...189		339	376
27	சூர்ப்பநகை புலம்பல்	...217		377	383
28	சூர்ப்பநகை மீண்டும் இராமபிரானைக் கண்டு பேசுதல்	...221		384	404
29	கரன் வதம்	...235		405	428
30	சூர்ப்பநகை இராவணனிடம் முறையிடுதல்	...242		429	460
31	இருவர் கண்ட உருவெளித் தோற்றம்	...264		461	469
32	மாரீசன் அரக்கர் கோனுக்கு நன்மதி கூறியது	...270		470	507

பிழையுந் திருத்தமும்

முன்னுரை.

கம்பராமாயணத்தில் திருப்பாற்கடலைச் சார்த்திக் கூறும் உவமைகள் பல உள. கம்பரின் மனதில் திருப்பாற்கடலைப் பற்றி ஊன்றியிருந்த எண்ணங்கள் அவர் கவிதையில் சமயம் வாய்த்த பொழுதெல்லாம் இடம் பெற்றனபோலும். கம்பராமாயணமே திருப்பாற்கடலைப் போன்றது என்று கூறலாம். இக் காப்பியம் விரிந்த செய்யுட் பரப்பை உடையது; கருத்தாழம் பெற்றது; ஓசைப் பெருக்குடையது; கற்பனை மணிக்குவை பொதிந்தது; மூவாத கவியமுதம் தன்னகத்தே கொண்டது. இக் கவி யமுதத்தைக் கடைந்தெடுத்துத் துய்க்க வேண்டுமென்ற பேரவா இக்காலத்தில் தமிழகத்தில் பல மக்களிடம் குடி கொண்டிருக்கின்றது. அதற்கேற்ப, கம்பராமாயணச் செய்யுட்களிற் சிறந்தவற்றைத் திரட்டிச் சில அறிஞர்கள் வெளியிட்டு வருகின்றனர்.

கம்பர் கவிதைக் கோவை என்ற இந்நூல் இத்தகைய வெளியீடுகளுள் ஒன்றாகும். இது கல்லூரிகளில் தமிழ் கற்கும் மாணவர்களுக்குக் கம்பராமாயணத்தில் சுவையை உண்டாக்கும் முக்கிய நோக்கத்தைக் கொண்டது. தமிழில் ஆர்வமுள்ள ஏனையோர்க்கும் இது பயன்படத்தக்கது. கம்பராமாயணத்தில் ஆறு காண்டங்களிலுமுள்ள சிறந்த செய்யுட் பகுதிகள் இந்நூலில் கதைப்போக்குக்கு இயைந்தவாறு கோக்கப்பட்டுக் குறிப்புரையுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் இரண்டு பாகமாக வெளியிடப்படுகின்றது. முதற் பாகத்தில் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம் என்ற மூன்று காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட் பகுதிகளும், இரண்டாம் பாகத்தில் கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என்ற மற்றைய காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட்பகுதிகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் பாகத்தைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் பாகமும் விரைவில் வெளிவரும்.

இந்நூலைப் பதிப்பித்த ஆசிரியர் திரு. சுந்தரராஜன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இராமநாத வள்ளல் நிறுவிய பரமேசுவரக் கல்லூரி, இராமநாதன் கல்லூரி என்ற இரு கல்லூரிகளிலும் உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்துப் பல ஆண்டுகளாகத் தமிழ்த் தொண்டுபுரிந்து வருகின்றார்கள். இவர்கள் கம்பராமாயணத்தில் அதிகம் பயிற்சியுள்ளவர்கள்; அதன் செய்யுள் நயங்களை நன்குணர்ந்து, பதசாரத்தை நுட்பமாக உணர்த்த வல்லவர்கள்; பெரிய வாச்சான்பிள்ளை முதலிய வைணவச் சான்றோர்களின் வியாக்கியான மரபை அறிந்தவர்கள். இவர்கள் எழுதியுள்ள குறிப்புரை இந்நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும்.

இந்நூலில் ஒவ்வொரு செய்யுட் பகுதியின் முன் எழுதப்பட்டிருக்கும் ஆரம்பக் குறிப்புகள் சிறந்த முறையில் அமைந்துள்ளன. இவை அவ்வச் செய்யுட் பகுதியின் சந்தர்ப்பத்தை விளக்குவதோடு, செய்யுட்களில் சுவையை உண்டாக்கி அவற்றின் நயங்களை உய்த்துணரச்செய்கின்றன. மிதிலைக்காட்சிப் படலத்தில் வரும் சூர்யோதய வர்ணனைச் செய்யுட்களைப் பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கும் ஆரம்பக் குறிப்பை இதற்கு ஓர் உதாரணமாகக் கூறலாம். இச் செய்யுட்களிற் கூறப்பட்ட உவமைகளில் இராமாயணச் சரிதத்தின் உட்கிடக்கை தொனிப்பதை இவ்வாரம்பக் குறிப்பு அழகாகப் புலப்படுத்துகின்றது. ஆரம்பக் குறிப்புகள் செவ்விய உரைநடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பரின் கவிதைச் சொற்கள் இவ்வாரம்ப உரைகளில் ஆங்காங்கு ஆளப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்பதிப்பு மாணவர்களுக்குப் பல வகையிலும் பயன்படக் கூடியதாகும்.

பரமேசுவரக்கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம்,
15—.8—1950

சு. நடேச பிள்ளை.

தற்சிறப்புப் பாயிரம்

கடவுள் வணக்கம்

1 உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெ றுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவ ரன்னவர்க் கேசரண் நாங்களே. 1

அவை யடக்கம்

2 ஓசை பெற்றுயர் பாற்கட லுற்றொரு
பூசை முற்றவும் நக்குபு புக்கென
ஆசை பற்றி யறையலுற் றேன்மற்றிக்
காசில் கொற்றத் திராமன் கதையரோ. 2

1 தாம்—வேறு துணையின்றித் தாமே மூவராய் நின்று செய்தலாற் பன்மையாற் கூறினார். உளவாக்கல்—படைத்தல். விளையாட்டு—சிரமமின்றி எளிதிற் செய்யுங் காரியம். படைத்தல் முதலிய மூன்றும் எஞ்ஞான்றும் ஒழிவின்றி நடைபெற்றவண்ணம் நிகழுதலால் 'நீங்கலா விளையாட்டு' என்றார். அம்மூன்றும் ஒரு முறை நிகழ்ந்தபடி மீண்டும் நிகழாமற் புதிது புதிதாய்ப் பலதிறப்பட்ட வேறுபாடுகளுடன் காணப்படுதலின் 'அலகிலா' விளையாட்டு எனப்பட்டது. அலகிலா—அளவில்லாத. விளையாட்டுடையார் எவர் அவரே தலைவர்; பரம்பொருள். சரண்—வணக்கம்; அத்தகைய தலைவரை வணங்குவோம்.

2 பூசை—பூனை. நக்குபு—நக்கும்பொருட்டு. காசு—குற்றம். மற்று, அரோ—அசை நிலைகள்.

3 நொய்தின் நொய்யசொல் நூற்கலுற் றேனெனை
வைத வைவின் மராமர மேழ்துளை
எய்த வெய்தவற் கெய்திய மாக்கதை
செய்த செய்தவன் சொல்நின்ற தேயத்தே. 3

4 வைய மென்னை யிகழவும் மாசெனக்கு
எய்த வும்மி தியம்புவது யாதெனின்
பொய்யில் கேள்விப் புலமையி னோர்புகல்
தெய்வ மாக்கவி மாட்சி தெரிக்கவே. 4

5 துறைய டுத்த விருத்தத் தொகைக்கவிக்கு
உறைய டுத்த செவிகளுக் கோதில்யாழ்

3 நொய்தின் நொய்ய சொல்—மிக வலிமை குறைந்த சொல், கருதிய பொருளைப் புலப்படுத்தும் ஆற்றலில்லாத சொல். நூற்கலுற்றேன்—நூல் செய்ய லுற்றேன். எனை—இது என்ன பேதமை. வைதவைவின்......எய்திய மாக்கதை—1. சாபமொழியைப் போல அம்பெய்த இராமபிரானுக்கு நிகழ்ந்த கதை. 2. வான்மீகி முனிவர் வேடனை வைத வசவி னின்றும் தோன்றிய பெரிய கதை. சொல்—கவி. தேயம்—தமிழ் நாடு.

ஓரம்பினால் ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்த இராமபிரான் கதையை ஒரு சொல்லிலே பல பொருளும் வந்து அமரும் சொல் வன்மையைத் தவவலியாற் பெற்ற வான்மீகி முனிவர் கூறுவது பொருத்தமேயன்றி புல்லிய சொல் வன்மையையுடைய யான் கூறுவது எவ்வளவு அறிவீனம்.

4 வையம்—அறிஞர்கள். மாசு—குற்றம். இகழ்தலுக்கும் மாசு எய்தலுக்குங் காரணம் முன்கவியிற் கூறப்பட்டன. யாது—எதன்பொருட்டு. தெரிக்க—தெரிவிக்க. புலமை மிக்கவர் உயர்த்திக் கூறுகின்ற பரம் பொருளை நேரே கண்ட பெரியோர் அருளிச் செய்த சீரிய கவிகளின் பெருமை வெளிப்படும் பொருட்டு.

5 துறை—1. சந்த பேதம். 2. அகப்பொருள் புறப்பொருள் களில் அமைந்த பொருட் கூறுகள். உறையடுத்த செவி

நறைய டுத்த வசுணநன் மாச்செவி
பறைய டுத்தது போலுமென் பாவரோ. 5

6 முத்த மிழ்த்துறை யின்முறை போகிய
உத்த மக்கவி கட்கோன் றுணர்த்துவேன்
பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும்
பத்தர் சொன்னவும் பன்னப் பெறுபவோ. 6

7 அறையு மாடரங் கும்மடப் பிள்ளைகள்
தறையிற் கீறிடிற் றச்சருங் காய்வரோ
இறையு ஞானமி லாதவென் புன்கவி
முறையின் நூலுணர்ந் தாரு முனிவரோ. 7

8 தேவ பாடையி னிக்கதை செய்தவர்
மூவ ரானவர் தம்முளு முந்திய
நாவி னாருரை யின்படி நான்தமிழ்ப்
பாவி னாலி துணர்த்திய பண்பரோ. 8

களுக்கு—உறைவிடமாகிய செவிகளுக்கு. ஓதில். யாழ் நறை—யாழின் இசையாகிய தேன். அசுணமா யாழ் முதலிய இசைக்கு மகிழ்ந்து பறையொலி கேட்டு மிக வருந்தும்; அதுபோல என் புன்கவியின் ஓசை பெரியோர் அருளிச் செயலாகிய ஒலிமிக்க பாடல் கேட்டு உள்ளந் தடித்தவர்க்கு ஆற்றொணாத் துயரந் தரும்.

6 முறைபோகிய—(நூல்களிலே) பயிற்சிமிக்க. பன்னப்பெறுபவோ—ஆராயத் தக்கனவோ, அல்ல.

7 ஆடரங்கு—நாடகசாலை மடம்—அறியாமை. தறை—தரை. தச்சர்—சிற்பிகள். காய்வரோ—கோபிப்பரோ, கோபியார். ஞானம்—நூலறிவு. புன்கவி—பொருள் தெளிவில்லாத கவி.

8 தேவபாடை — வடமொழி. மூவர் — வான்மீக முனிவர், வசிட்டர், போதாயனர். முந்திய நாவினார்—முதன்மையான வாக்குவல்லமை படைத்தவர், வான்மீகர். (பால; 10)

9 நடையி னின்றுயர் நாயகன் தோற்றத்தின்
இடைநி கழ்ந்தவி ராமாவ தாரப்பேர்த்
தொடைநி ரம்பிய தோமறு மாக்கதை
சடையன் வெண்ணெய்நல் லூர்வயிற் றந்ததே. 9

நூற் பயன்

10 நாடிய பொருள்கை கூடும் ஞானமும் புகழு முண்டாம்
வீடியல் வழிய தாக்கும் வேரியங் கமலை நோக்கு
நீடிய வரக்கர் சேனை நீறுபட் டழிய வாகை
சூடிய சிலையி ராமன் தோள்வலி கூறு வோர்க்கே. 10

9 நடை—ஒழுக்கம். நாயகன் தோற்றம்—திருமாலின் அவதாரங்கள். மனிதனாக உலக நடையில் நின்று ஒழுகிய வழி தனது தெய்வநிலையும் விளங்கும்படி மேம்பட்ட அவதாரங்களுள். தொடை — தொடுத்தலின் அழகு; அது நிரம்பிய கதை — பொருளின் கூறுகள் ஒருப்பாடு எய்தும்படி இசைவித்துத் தொடுத்த பண்பு சிறந்த கதை. தோம் அறு கதை — கேட்போரது மாசுகளைத் தீர்க்கும் கதை. மாக்கதை — இயல்பாகவே பெருமை வாய்ந்த கதை. ஊர் வயின்—ஊரின் கண்ணே. தந்தது—செய்யப்பட்டது.

10 நாடிய பொருள் — விரும்பும் பொருள். அவை கல்வி, செல்வம். ஞானமும் புகழும் — கல்வியினால் ஞானமும், செல்வத்தினாற் புகழும். வேரியங் கமலை — இலக்குமி தேவி. அவள் நோக்குதற்குக் காரணம் தேவ மாதர் அடிமைத்தளையை நீக்கும் பொருட்டுச் சிறையிருந்த தன்னை இராமபிரான் அரக்கர்தம் வருக்கம் ஆசறக் களைந்து, சிறை மீட்ட வரலாற்றை ஓதுவதால் வந்த மகிழ்ச்சி. அவள் நோக்கம் பட பொருள் முதல் வீடு பேறு ஈறாக உள்ள எல்லாம் எய்தும். யாருக்கு எனின்? இராமபிரான் தோள்வலி கூறுவோர்க்கு. தலையை அறுக்க அறுக்க மேலும் மேலும் கிளர்ந்து வந்த பெரிய அரக்கர் சேனையையெல்லாம் கொன்று ஆசறுத்தது போல, வீடு பேற்றிற்கிடையூறாகவுள்ள இரு வல்வினைகளையும் மறுவிடாதபடி போக்கும்.

1. பால காண்டம்

1. சரயு நதி

ஆரம்பக் குறிப்பு :

இப் பாடம் கோசல நாட்டை வளம் படுத்திய சரயு நதியைப் பற்றிக்கூறும். பிரமதேவன் மனசினாலே நிருமித்த பொய்கை மானசமடு எனப்படும். அம்மடுவினின்றும் தோன்றி வருதலால் இப்பெயர் பெற்றது. சரயு என்பதன் பொருள் பொய்கையினின்றும் ஓடி வருவது என்பது.

இமயமலையுலுள்ள மானச மடுவினின்றும் பெருகிய இந்நதி ஆரம்பத்தில் வணிக மாக்கள், வானர வெள்ளம், கட்குடியர் முதலியோரைப் போலச் சென்று கோசல நாட்டெல்லையிற் புக்கதும் நல்லொழுக்கின்படி பூண்டு தாய்மைப் பண்பு மிக்கு 'பொறிவரி யாவினுடும் புனிதன்' போலவும், 'செல்லுறு கதியிற் செல்லும் வினை' போலவும், 'பல்பெருஞ் சமயஞ் சொல்லும் பொருள்' போலவும் சென்று எங்கும் பரந்து அந்நாட்டை வளம் படுத்திற்று. கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தத்தின் வரலாறு கூறுமுகத்தாற் கோசல நாட்டின் நெறியின் புறஞ் செலாமை முதலிய நன்னலப் பண்புகளை உய்த்துணர வைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

[தெரிவு செய்யப்பட்ட பகுதிகள் :—
ஆற்றுப்படலம் : 4, 5, 7, 9, 10, 12, 15, 17, 19]

1 புள்ளி மால்வரை பொன்னெனல் நோக்கிவான்
வெள்ளி வீழிடை வீழ்த்தெனத் தாரைகள்
உள்ளி யுள்ளவெல் லாமுவந் தீயுமவ்
வள்ளி யோரின் வழங்கின மேகமே. 1

2 மான நந்தன னாகி மனுநெறி
போன தண்துடை வேந்தன் புகழென
ஞான முன்னிய நான்மறை யாளர்கைத்
தான மென்னத் தழைத்தது நீத்தமே. 2

3 மணியும் பொன்னு மயிற்றழைப் பீலியும்
அணியு மானைவெண் கோடு மகிலுந்தன்
இணையி லாரமு மின்னகோண் டேகலான்
வணிக மாக்களை ஒத்தவ் வாரியே. 3

4 மலையே டுத்தும ரங்கள் பறித்துமாடு
இலைமு தற்பொருள் யாவையு மேந்தலான்
அலைக டற்றலை யன்றணை வேண்டிய
நிலையு டைக்கவி நீத்தமந் நீத்தமே. 4

1 புள்ளிமால் வரை — இமயமலை. புள்ளி — நன்மதிப்பு. வெள்ளி வீழ் — வெள்ளி விழுதுகள். உள்ளி—ஈதலால் வரும் புகழை நினைந்து; அன்றி நிலையற்ற செல்வத்தைத் தக்கோர்க்கு அளித்தலே கடன் என்பதை நினைந்து.

2 மானம்—பெருமை. நந்தனனாகி—கெடாதவனாகி. வேந்தன்—தசரதன், கதாபாத்திரங்களோடு தொடர்புள்ள உவமை. ஞானம் உன்னிய — ஞான வழியையே நாடுகின்ற. தழைத்தது—பரந்தது.

3 மயில் தழைப்பீலி—மயிலினது இறகுகளாலாகிய கலாபம். அணியும்—அழகு செய்யும். ஆரம்—சந்தனம்.

4 மாடு — பக்கலுள்ள. இலைமுதற் பொருள் — வாழை, கரும்பு. அலைகடல் தலை—அலைக்கின்ற கடலின் கண்ணே. கவி நீத்தம் — வானர வெள்ளம். இக்கதையில் வரும் நிகழ்ச்சி பற்றிய உவமை.

5 ஈச்கள் வண்டொடு மொய்ப்ப வரம்பிகந்து
ஊக்க மேமிகுந் துட்டெளி வின்றியே
தேக்கெ றிந்து வருதலிற் றீம்புனல்
வாக்குந் தேனுகர் மாக்களை மானுமே. 5

6 இரவி தன்குலத் தெண்ணில்பல் வேந்தர்தம்
புரவு நல்லொழுக் கின்படி பூண்டது
சரயு வென்பது தாய்முலை யன்னதிவ்
வுரவு நீர்நிலத் தோங்கு முயிர்க்கெலாம். 6

வேறு

7 செறிநறுந் தயிரும் பாலும் வெண்ணெயுஞ் சேர்ந்த நெய்யும்
உறியொடு வாரி யுண்டு குருந்தொடு மருத முந்தி
மறிவிழி யாயர் மாதர் வனைதுகில் வாரு நீராற்
பொறிவரி யரவி னூடும் புனிதனும் போன்ற தன்றே. 7

5 வெள்ளத்திற்கும் கட்குடியருக்கும் சிலேடை. ஈக்கள் வண்டொடு மொய்த்தல் இரண்டுக்கும் பொது. வரம்பிகந்து—எல்லை கடந்து. உள் தெளிவின்றி—1. தண்ணீர் கலங்கி. 2. அறிவு குழம்பி. தேக்கெறிந்து — 1. தேக்க மரங்களைச் சாய்த்துத் தள்ளி. 2. ஏப்பம் விட்டு. வாக்கும் தேன்— வார்க்கின்ற கள்.

6 புரவு—காத்தல். நல்லொழுக்கின் படி பூண்டது. படி—தன்மை. வேந்தரது நன்மையையும் உலகைப் பாதுகாக்குந்தன்மையும் பூண்டது. அதாவது கோசல நாட்டு வளம் பெருக்கி மக்களது உயிரையும், தூய நெறியின் புறஞ்செலா ஒழுக்க நலனையும் ஓம்பிற்று. சரயு—மானச வாவியிலிருந்து வருவதால் அப்பெயர் பெற்றது. உரவு நீர்—பரந்த நீரையுடைய கடல்.

7 செறி தயிர்—கட்டித் தயிர். சேந்த—சிவந்த. உந்தி — தள்ளி. மறிவிழி—மான் போன்ற விழி. வனைதுகில்—வனைந்த துகில். புனிதன்—கண்ணன்.

8 முல்லையைக் குறிஞ்சி யாக்கி மருதத்தை முல்லை யாக்கிப்
புல்லிய நெய்தல் தன்னைப் பொருவரு மருத மாக்கி
எல்லையில் பொருள்க ளெல்லா மிடைதடு மாறு நீராற்
செல்லுறு கதியிற் செல்லும் வினையெனச் சென்ற தன்றே. 8

9 கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம்
எல்லையின் மறைக ளாலு மியம்பரும் பொருளீ தென்னத்
தொல்லையி னொன்றே யாகித் துறைதோறும் பிரிந்த சூழ்ச்சிப்
பல்பெருஞ் சமயஞ் சொல்லும் பொருளும் போற்
பரந்த தன்றே. 9

8 புல்லிய நெய்தல் — அற்பமான பலனைத் தரும் நெய்தல். பொருவரும்—நிகரில்லாத. இடை—இடம். தடுமாறல் —ஒன்று இருக்க வேண்டிய இடத்தில் மற்றொன்று இருத்தல். ஒரு கதியிற் பிறந்த உயிர்கள் மற்றொரு கதியிற் பிறக்குமாறு செய்யும் இருவினை போல ஒரு நிலத்துப் பொருளை மற்றொரு நிலத்துப் பொருளாக்கிற்று.

9 முதலடி இப்பகுதியிற் கூறிய பொருளை ஒரு வகையில் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. கல்—இமயமலை. பொருள்—பரம் பொருள். தொல்லையில்— ஆதியில். துறைதொறும் —1. இடங்கள் தோறும். 2. அந்தந்தச் சமயங்கள் தோறும். சூழ்ச்சி—சூழ்ச்சியால்.

2. கோசல நாடு

கோசல மென்னுங் கோதிலா நாட்டின் செல்வ வளம், மக்களின் குண நலம், கல்வி மேம்பாடு முதலிய தனிச் சிறப்பியல்புகள் இங்கே கூறப்படும். எல்லா வகையாலும் சீருஞ் சிறப்புமுற்ற நன்னாட்டிற் குரிய உத்தம இலக்கணங்கள் பொருந்திய நாடாகவே கம்பர் இந் நாட்டை வருணிக்கின்றார். தம் சிந்தனை வெளியிற் கண்ட நல்லுலகமே ஆசிரியர் கூறும் கோசல நாடு. ஆசிரியர் வாழ்ந்து வந்த தமிழ்நாடே தூய்மையுற்று இக் கற்பனையுலகமாக உருக்கொண்டதாதலால் அக்காலத்துத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் உயர் பண்பாடும் குறிக்கோளும் இதன் வாயிலாக உய்த்துணரற் பாலன. மேலும் அவர் கூறியுள்ள சிற்சில பண்புகள் வருங்கால உலகிற்கும் ஒரு வழிக்காட்டியாகும்.

[தெரிவு செய்யப்பட்ட பகுதிகள் :—
நாட்டுப்படலம் : 1, 3, 4, 9, 26, 35, 36, 38, 39, 47, 48, 53, 59, 61]

10 வாங்கரும் பாத நான்கும் வகுத்தவான் மீகி என்பான்
தீங்கவி செவிக ளாரத் தேவரும் பருகச் செய்தான்
ஆங்கவன் புகழ்ந்த நாட்டை அன்பெனு நறவ மாந்தி
மூங்கையான் பேச லுற்றா னென்னயான் மொழிய
லுற்றேன். 1

10 வாங்கரும்—வாங்குதற்கு அரிய; ஒரு அடியை எடுத்து விட்டு வேறொன்றைப் புகுத்த முடியாத. பாதம்—அடிகள்; நான்கு அடிகளாலாகிய சுலோகம் முதன்முதலில் வான்மீகி முனிவரால் செய்யப்பட்டது; இவர் ஆதிகவி. தீம் கவி—இனிய கவி. நறவம் மாந்தி — தேனைப்பருகி. மூங்கையான்—ஊமன்.

11 ஆறுபா யரவ மள்ள ராலைபா யமலை ஆலைச்
சாறுபா யோதை வேலைச் சங்குவாய் பொங்கு மோசை
ஏறுபாய் தமரம் நீரி லெருமைபாய் துழனி யின்ன
மாறுமா றுகித் தம்மின் மயங்குமா மருத வேலி. 2

12 தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கந் தாங்கக்
கோண்டல்கள் முழவி னேங்கக் குவளைகண்
விழித்து நோக்கத்
தெண்டிரை எழினி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுக ளினிது பாட மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ. 3

13 ஆலைவாய்க் கரும்பின் தேனு மரிதலைப் பாளைத் தேனும்
சோலைவாய்க் கனியின் தேனுந் தொடையிழி இறுலின்
தேனும்
மாலைவா யுகுத்த தேனும் வரம்பிகந் தோடி வங்க
வேலைவாய் மடுப்ப நுங்கி மீனெலாங் களிக்கு மாதோ. 4

11 அரவம், அமலை, ஓதை, ஓசை, தமரம், துழனி — ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் சொற்கள். மள்ளர் — உழவர். வேலை—நீர்க்கரை. மருத நிலத் தெல்லையில் இந்த ஓசைகளெல்லாம் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டுக் கலந்து நிற்கும்.

12 தண்டலை—சோலையின் கண். கொண்டல்கள் முழவின் ஏங்க—மேகங்கள் மத்தளங்கள் போல் ஒலிக்க. தெண் திரை எழினி காட்ட—அலைகள் சித்திரம் வரைந்த திரைச் சீலைகளின் தன்மையைக் காட்ட. மகர யாழ்—ஒரு வகை யாழ்; இங்கு யாழிசை.

13 கரும்பின் தேன்—கருப்பஞ்சாறு. அரிதலை—அரிந்த தலைகளையுடைய. இறுல்—தேனடை. தொடை இழி இறுலின் தேனும்—ஒழுங்காக இழிகின்ற இறுலின் தேனும், அதாவது கொம்புத்தேன். வரம்பு இகந்து ஓடி—அளவில்லாமல் குளம் முதலியவற்றையெல்லாம் அழித்துச் சென்று. நுங்கி—விழுங்கி. அந்நாட்டு இன்ப வளங்களெல்லாம் தாழ்ந்த படியிலுள்ள வேற்றிடங்களிலுள்ளார்க்கும் பெறக்கூடியனவாயின என்பது குறிப்பு.

வேறு

14 முட்டி லட்டின் முழங்குற வாக்கிய
நெட்டு லைக்கழு நீர்நெடு நீத்தந்தான்
பட்ட மென்கமு கோங்கு படப்பைபோய்
நட்ட செந்நெலின் நாறு வளர்க்குமே. 5

15 சேம்பு காலிறச் செங்கழு நீர்க்குளத்
தூம்பு காலச் சுரிவளை மேய்வன
காம்பு கால்பொரக் கண்ணகன் மால்வரைப்
பாம்பு நான்றென பாய்பசுப் தேறலே. 6

16 பெருந்த டங்கட் பிறைநுத லார்க்கெலாம்
பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே. 7

17 கலஞ்சு ரக்கும் நிதியங் கணக்கிலா
நிலஞ்சு ரக்கும் நிறைவளம் நன்மணி

14 முட்டு இல் அட்டில்—விருந்தளிப்பதற்கு எப்பொழுதும் குறைவில்லாத மடைப்பள்ளியில். படப்பை—தோட்டக் கூறு. பட்டம்—நீரோடை.

15 கால் இற—கால் அற்றுப்போகும்படி. குளத்தூம்பு—குளத்தினது மதகு. கால—கக்க. வளை—சங்கு. காம்பு கால் பொர — மூங்கில்களைக் காற்று அலைக்க. பாம்பு நான்றென—பாம்பு தொங்குவது போன்ற தோற்றத்துடன். அந்நாட்டில் மிகத் தாழ்ந்த படியினருக்கும் மிக மேலான இன்பங்கள் எளிதிற் கைவந்தன என்பது குறிப்பு.

16 வருந்தி வந்தவர்—வேற்று நாடுகளிலிருந்து வழி நடந்து வந்தவர். விருந்து—விருந்தோம்பல்.

பிலஞ்சு ரக்கும் பெறுதற் கரியதங்
குலஞ்சு ரக்கு மொழுக்கங் குடிக்கெலாம். 8

18 கூற்ற மில்லையோர் குற்றமி லாமையால்
சீற்ற மில்லைதஞ் சிந்தையிற் செய்கையால்
ஆற்றல் நல்லற மல்லதி லாமையால்
ஏற்ற மல்லது இழிதக வில்லையே. 9

19 வண்மை யில்லையோர் வறுமை யின்மையால்
திண்மை யில்லைநேர் செறுந ரின்மையால்
உண்மை யில்லைபொய் யுரையி லாமையால்
ஒண்மை யில்லைபல் கேள்வி மேவலால். 10

20 நென்மலை யல்லன நிறமுறு தரளம்
சொன்மலை யல்லன தொடுகட லமிர்தம்

17 கலம்—மரக்கலம். பிலம்—சுரங்கம்.

18 கூற்றம்—யம பயம். சிந்தையிற் செய்கை—சிந்தனையின் வழி நிகழும் செய்கை ; முன்பு சிந்தியாமற் செயலில்லை என்பது கருத்து. 'சிந்தையின் செம்மையால்' என்ற பாடத்திற்கு 'மனத்தின் நடுவு நிலைமையினுல்' என்று பொருள் கொள்க.

19 ஒண்மை—பேரறிவுடைமை ; மேதா விலாசம்.

20 தரளம்—முத்து. கடலமிர்தம்—உப்பு. நதிதரு நிதியம் —நதிகளாற் கொணர்ந்து குவிக்கப்பட்ட பொன் முதலிய செல்வம். மணிபடு புளினம்—இரத்தினங்கள் பொருந்திய மணற் குன்றுகள். அல்லன எல்லாம் எழுவாய்கள். இச்செய்யுளின் பொருள் இரண்டு விதமாக விரிக்கப் படுகின்றது, 1. நென்மலை யல்லன முத்துமலை ; அவை யல்லாதன உப்புமலை ; அவை யல்லாதன பொன்மலை ; அவை யல்லாதன மணிபடு புளினம். 2. இப்படித் தொடர்பு செய்யாது ஒவ்வொரு அடியையும் தனித்

நென்மலை யல்லன நதிதரு நிதியம்
பொன்மலை யல்லன மணிபடு புளினம். 11

21 பந்தினை யிளையவர் பயிலிட மயிலூர்
கந்தனை யனையவர் கலைதெரி கழகம்
சந்தன வனமல சண்பக வனமாம்
நந்தன வனமல நறைவிரி புரவம். 12

22 பொற்பி னின்றன பொலிவு பொய்யிலா
நிற்பி னின்றன நீதி மாதரார்
அற்பி னின்றன அறங்கள் அன்னவர்
கற்பி னின்றன கால மாரியே. 13

23 வீடு சேரநீர் வேலை கான்மடுத்து
ஊடு பேரினு முலைவி லாநலங்

தனியே வைத்தும் பொருள் கொள்ளலாம். இங்ஙனங் கொள்ளுமிடத்து இரண்டாமடிக்கு 'யாவரும் தேவா மிர்தம் போன்று வசனிப்பர்' என்று பொருள் கொள்க. சொன்மலை — சொற்களின் தொகுதி. பொன்மலை — மேருமலை. (பால: 35)

21 இளையவர்—மகளிர். கலை—வித்தை முதலியன. கழகம் கல்லூரி. பந்தாடுமிடம் சந்தனவனம் ; எனினும் அம் மகளிர் உடல் சண்பகப்பூ மண முடைமையின் சண்பக வனமாகக் காணப்பட்டது. கலை தெரி கழகம் நந்தன வனம்; ஆயினும் அவ்வாடவர் மேனி முல்லை மலரின் மணமுடைமையால் முல்லை நிலம் போற் காணப்பட்டது. நறைவிரி புறவம்—முல்லை மணம் வீசுகின்ற முல்லை நிலம்.

22 பொற்பின்—அழகைப் போல். பொலிவு — நற்குண நற் செய்கைகள். அற்பு—அன்பு. கால மாரி—காலத்திற் பெய்யும் மழை.

23 இதுவரையிற் கூறிய கோசல நாட்டின் பல திறப்பட்ட சிறப்புகளை ஒரு நெறிப்படுத்தித் தொகுத்துக் கூறுகின்றது.

கூடு கோசல மென்னுங் கோதிலா
நாடு கூறினும் நகரங் கூறுவாம். 14

இச் செய்யுள் ; மேல் வரும் பொருளையும் தோற்று வாய் செய்கின்றது. வீடு சேர — உலகம் அழிதலையடைய கால் மடுத்து—காற்றினால் மோதப்பட்டு, ஊடு—நாட்டினிடையே. நலம்—குண நலங்கள் ; சிந்தையிற் செய்கை, நல்லறம், உண்மை, பொலிவு, அன்பு, கற்பு முதலிய நலங்கள். கூடு—விலகாமற் பொருந்தி நின்ற. வேலை கரையிழந்து பொங்கிவரும் பேராபத்து நேர்ந்த பொழுதும் சீலம் ஒழியாத நன்மக்களை யுடைய நாடு. அம்மக்கள் வரம்பிகந்த செயலை ஒரு பொழுதும் மேற்கொள்ளார்.

3. அயோத்திமா நகரம்

உலகத்தை விழுங்கும் பெருவெள்ளம் உள்ளிட்ட காலத்தும் சீலங்குன்றாத கோசல நாட்டின் சிறப்பு முந்திய பாடத்திற் கூறப்பட்டது ; இதில் அத்தகைய நாட்டின் தலைநகராகிய வானுலகத்தவரும் இழிவதற் கருத்திபுரிகின்ற அயோத்திமா நகரின் மேம்பாடு கூறப்படும். எல்லாப்படியானும் அளகாபுரியினும் அமராபுரியினுந் தலை சிறந்த இந்நகரில் கல்வி செல்வம் முதலியவற்றான் விளையும் ஏற்றத் தாழ்ச்சியின்றி மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் ; தற்கால உலகின் கண்ணே மாந்தர் விழையும் சமத்துவம் ஆண்டு நிலவிற்று. யாவரும் கல்வி கேள்விகளில் மேம்பட்டு அன்பையும் அருளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட அறநெறி பற்றியொழுகலானுளதாய இன்பக் கனியைத் துய்த்தனர். இவை போன்ற சிறப்புகளை யுள்ளிட்ட அதன் தனிப் பண்புகளை ஆசிரியர் இங்கே கூறுகின்றார்.

[தெ. பா: நகரப்படலம் :— 1, 4, 5, 7, 8, 12, 13, 15, 18, 27, 34, 39, 40, 59, 61, 62, 73, 74, 75]

24 செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்தநற் பொருளிற்
சீரிய கூரிய தீஞ்சொல்
வவ்விய கவிஞ ரனைவரும் வடநூன்
முனிவரும் புகழ்ந்தது வரம்பில்
எவ்வுல கத்தோ ரியாவருந் தவஞ்செய்
தேறுவா னாதரிக் கின்ற
அவ்வுல கத்தோ ரிழிவதற் கருத்தி
புரிகின்ற தயோத்திமா நகரம். 1

25 அயின்முகக் குலிசத் தமரர்கோன் நகரு
மளகையு மென்றிவை யயனார்
பயிலுற வுற்ற படிபெரும் பாலு
மிப்பெருந் திருநகர் படைப்பான்
மயன்முதற் றெய்வத் தச்சருந் தத்தம்
மனத்தொழில் நாணினர் மறந்தார்
புயறொடு குடுமி நெடுநிலை மாடத்
திந்நகர் புகலுமா றெவனோ. 2

24 செவ்விய பொருள். மதுரஞ்சேர்ந்த பொருள். செவ்விய —சிறப்பு வாய்ந்த. இத்தகைய பொருளைப் புலப்படுத்த எழுந்த சொல் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல். வவ்விய — பொருளை பற்றிப் பிடித்த. இத்தகைய சொல் வன்மை வாய்ந்த கவிஞரும் வடநூன் முனிவரும் புகழ்ந்தது அந்நகரம். ஏறுவான் — ஏறும் பொருட்டு. ஆதரம்— விருப்பம். அருத்தி புரிகின்றது — ஆசையைத் தோற்றுவிக்கின்றது. சுவர்க்கத்தினும் மேற்பட்ட போகங்களை யுடையது இந் நகரம்.

25 அயில் முகக் குலிசம் — கூர்மையான முகத்தையுடைய வச்சிராயுதம். பயிலுறவுற்றபடி — பயிற்சி செய்து கொண்டதற் கேற்றபடி. மனத்தொழில் — மனத்தினால் நினைந்து அப்படியே படைக்குந் தொழில். புயல் தொடு குடுமி — மேகங்களைத் தொடுவது போன்று காட்டும் சிகரங்கள்,

26 புண்ணியம் புரிந்தோர் புகுவது துறக்க
மென்னுமீ தருமறைப் பொருளே
மண்ணிடை யாவ ரிராகவ னன்றி
மாதவ மறத்தோடும் வளர்த்தார்
எண்ணருங் குணத்தி னவனினி திருந்திவ்
வேழுல காள்விட மென்றல்
ஒண்ணுமோ வதனின் வேறொரு போக
முறைவிட முண்டென வுரைத்தல். 3

27 அரசெலா மவண அணியெலா மவண
அரும்பெறன் மணியெலா மவண
புரசைமால் களிறும் புரவியுந் தேரும்
பூதலத்தி யாவையு மவண
விரசுவார் முனிவர் விண்ணவ ரியக்கர்
விஞ்சையர் முதலினோ ரெவரும்
உரைசெய்வேன் யானே யானபோ ததனுக்
குவமைதா னரிதரோ உளதோ. 4

26 *வளர்த்தார் — நிலை நாட்டினார். பெரிய தவத்தை அற நெறி பிறழாமல் அனுட்டித்துக் காட்டியவர். எண்ணருங்குணத்தினவன். இனி திருந்து ஆளிடம். என்றல்— விசேடத்தை யுணர்த்துவதோரிடைச் சொல். போகங்களுக்கு இருப்பிடமாகிய உலகம். உரைத்தல் ஒண்ணுமோ.*

27 *அவண— அவ்விடத்திலுள்ளன ; குறிப்பு வினைமுற்று. புரசை—கழுத்திடு கயிறு. விரசுவார் — மனங் கலந்து வசிப்பவர். விஞ்சையர்—வித்தியாதரர். உவமை தான் அரிதரோ உளதோ— அரிதின் முயன்றும் ஒரு உவமை காண முடியுமோ ; இருந்தால் தானே அது கை கூடும்.*

மதில்.

28 நால்வகைச் சதுரம் விதிமுறை நாட்டி
நனிதவ வுயர்ந்தன பனிதோய்
மால்வரைக் குலத்தின் யாவையு மில்லை
யாதலா லுவமைமற் றில்லை
நூல்வரைத் தொடர்ந்து பயத்தொடும் பழகி
நுணங்கிய நுவலரு முணர்வே
போல்வகைத் தல்லா லுயர்வினோ டுயர்ந்த
தென்னலாம் பொன்மதில் நிலையே. 5

29 சினத்தயில் கொலைவாள் சக்கரந் தண்டு
சிலைமழுத் தோமர முலக்கை
கனத்திடை யுருமின் வெருவருங் கவண்க
லென்றிவை கணிப்பில கொதுகின்

28 *விதிமுறை — சிற்ப நூல் விதிப்படி. நனி, தவ—ஒரு பொருட் பன்மொழி. வரைக் குலத்தில் நாட்டப் பெற்று உயர்ந்தன இல்லை; ஆதலால் மலைகளை உவமையாகக் கூறுதல் பொருத்த மின்று. நூல் வரைத் தொடர்ந்து பயத் தொடும் பழகி: அறிவுக்கும் மதிலுக்கும் சிலேடை; நூல் வரை :— 1. நூலின் வரம்பு. 2. பிடித்த நூலின் எல்லை. பயம்:— 1. நாற் பொருட் பயன். 2. அகழி நீர். உணர்வே போல் வகைத்து—அறிவைப் போன்ற தன்மைத்து. உயர்வினோடு உயர்ந்தது—உயரமுள்ள பொருள் எவ்வளவு உயர்ந்தது அந்த அளவிற்குத் தானும் உயர்ந்து காணப்படுவது; 'செலக் காண்கிற்பார் காணுமளவும்' மேலே செல்வது; அறிவு எப்படி எல்லை யின்றி மேற் செல்லக் கூடுமோ அது போல இம் மதிலும்.*

29 *அயில்—வேல். உடையவன் சினம் உடைமை மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. தண்டு — கதாயுதம். கனத்திடை உருமின் கவண் கல் — மேகத்திலே தோன்றும் இடியைப் போன்று அச்சந் தருகின்ற கவண் கல். கொதுகு —*

இனத்தையு முவணத் திறையையு மியங்குங்
காலையு மிதமல நினைவார்
மனத்தையு மெறியும் பொறியுள வென்றான்
மற்றினி யுணர்த்துவ தேவனோ. 6

30 பூணினும் புகழே யமையுமென் றினைய
பொற்பினின் றுயிர் நனிபுரக்கும்
யாணரெண் டிசைக்கு மிருளற விமைக்கு
மிரவிதன் குலமுதல் நிருபர்
சேணையுங் கடந்து திசையையுங் கடந்து
திகிரியுஞ் செந்தனிக் கோலும்
ஆணையுங் காக்கு மாயினு நகருக்
கணியேன வியற்றிய தன்றே. 7

கொசுகு. உவணத்திறை—கருடன். இயங்கும் கால்—சஞ்சரிக்கின்ற காற்று. இதமல நினைவார் — தீங்கு நினைப்பவர். மற்று—அசை.

30 அமையும்—சிறந்தது; தகுதியாகும். பொற்பு — சீரிய ஒழுக்கம். யாணர் எண் திசைக்கும் இருளற இமைக்கும் இரவி—அழகிய எட்டுத்திசையிலுமுள்ள இருள் அற்றுப் போகும்படி ஒளி வீசுகின்ற சூரியன்; இங்ஙனமே வெங்கதிரோன் குலநிருபரும் புதிய வருவாயையுடைய எண்டிசையிலுமுள்ள பகைவரை வலிகெடுத்து ஓட்டி இருந்த இடத்திலிருந்தபடி விளக்கினர் என்பது குறிப்பு. சேண் — தேவருலகம். திகிரி — ஆஞ்ஞா சக்கரம். ஆணை — கட்டளை. கதிரவன் ஒளி நின்ற நிலையிலிருந்தபடியே ஆகாயம், திசை முழுதும் சென்று உலகை நடைபெறச் செய்வது போன்று இவ்வரசர் திகிரியும் செங்கோலும் ஆணையும் நின்ற நிலையிலேயே வானுலகம் எட்டுத் திசை முதலியவற்றைக் கடந்து பூவுலகத்தைப் பாதுகாக்கும். (அயோ: 94).

வேறு

அகழி

31 ஏகுகின்ற தன்கணங்க ளோடுமெல்லை காண்கிலா
நாகமோன் றகன்கிடங்கை நாமவேலை யாமெனா
மேகமோண்டு கோண்டெழுந்து விண்தொடர்ந்து குன்றமென்று
ஆகநொந்து நின்று தாரை யம்மதிற்கண் வீசுமே. 8

32 ஈரும்வாளின் வால்விதிர்த் தெயிற்றிளம் பிறைக்குலம்
பேரமின்றி வாய்விரித் தெதிர்ந்தகட் பிறங்குதீ
சோரவோன்றை யோன்றுமுன் றொடர்ந்து சீறிடங்கர்மா
போரில்வந்து சீறுகின்ற போரரக்கர் போலுமே. 9

வேறு

மாளிகை

33 திங்களுங் கரிதேன வெண்மை தீற்றிய
சங்கவெண் சுதையுடைத் தவள மாளிகை

31 தன் கணங்கள்—மேகக்கூட்டங்கள். எல்லை காண்கிலாக் கிடங்கு. கிடங்கு—அகழி. நாகம் ஒன்று அகல் கிடங்கு—பாதாள உலகம் வரையில் ஆழ்ந்துள்ள விசாலமான கிடங்கு. நாம வேலை — அச்சந்தரும் கடல். குன்றம் என்று — மதிலை மலையென்று உட்கொண்டு. ஆகம் நொந்து — உடம்பு வருந்தி. நின்று — படிந்து நின்று. அகழியின் நீர்ப்பரப்பும் மதிலின் உயரமும் கூறப்பட்டன.

32 ஈர்தல் — அறுத்தல். விதிர்த்து — அசைத்து. வாள் போன்ற வால். பேர—ஒளிவிளங்க. கண் பிறங்கு தீ. இடங்கர் மா—முதலை. முதலைக்கு அரக்கர் உவமானம்.

33 சங்க வெண் சுதை—சங்கு சுட்ட சுண்ணாம்புச் சாந்து. தவளம் — வெண்ணிறம். வெண் சுதைக்குத் திங்கள்

வெங்கடுங் கால்போர மேக்கு நோக்கிய
பொங்கிரும் பாற்கடற் றரங்கம் போலுமே. 10

34 வானுற நிமிர்ந்தன வரம்பில் செல்வத்த
தானுயர் புகழெனத் தயங்கு சோதிய
ஊனமி லறநெறி யுற்ற வெண்ணிலாக்
கோனிகர் குடிகள்தங் கோள்ளை சான்றன. 11

கட்டிடம் முதலியன

35 பொன்றேடர் மண்டப மல்ல பூத்தொடர்
மன்றுக ளல்லன மாட மாளிகை
குன்றுக ளல்லன மணிசெய் குட்டிமம்
முன்றில்க ளல்லன முத்தின் பந்தரே. 12

உவமானம். வெம் கடும் கால் பொர — அச்சந்தரும் பெருங்காற்று வீசலால். மேக்கு நோக்கிய — மேல் நோக்கி எழும்பும். தரங்கம்—அலை.

34 தானுயர் புகழென—தானே நிமிரும் புகழென. புகழின் நிறம் வெள்ளை எனப்படும். ஊனம் — குற்றம். அற நெறி உற்ற—அறத்தின் வழியிலே செல்லலுற்ற. கோன் —அரசன். அரசனை ஒத்த குடிகள். நிமிர்ந்தனவும் செல்வத்தனவும் சோதியனவுமாகிய மாளிகைகள் செங் கோலரசனைப் போன்று அறத்தின் வழி ஒழுகும் குடிகள் நிரம்பியிருந்தன.

35 பூத்தொடர் மன்றுகள்—மலர்த் தொகுதியாற் சமைக்கப் பட்ட மண்டபங்கள். குட்டிமம்—கற்கள் படுத்துச் செய்த மேடை. முன்றில்கள்—வீட்டு முற்றங்கள்.

மண்டபம் பூத்தொடர் போன்றும், மன்றுகள் மாளி கை போன்றும் குட்டிமம் செய்குன்றுகள் போன்றுமிருந் தன; முன்றில்கள் முத்தின் பந்தரையுடையன என்று பொருள் கொள்க.

நகரின் ஒளி

36 மின்னென விளக்கென வெயிற் பிழம்பெனத்
துன்னிய தமனியத் தொழில்த ழைத்தவக்
கன்னிநன் னகர்நிழல் கதுவ லாலரோ
பொன்னுல காயதப் புலவர் வானமே. 13

கடை வீதி

37 கோவையி னிதனேடெண் குறிக்கி லாதவத்
தேவர்தங் நகரியைச் செப்பு கின்றதென்
யாவையும் விளங்கிடத் திகலி யிந்நகர்
ஆவணங் கண்டபின் அளகை தோற்றதே. 14

இன்றேல் ‘மண்டப மல்லாதன பூத் தொடர் மன்று கள்; அவை யல்லாதன மணிகொள் குட்டிம முன்றில் கள்; அவை யல்லாதன முத்தின் பந்தர்’ என்று கொள்ள லுமாம். (பால : 20).

36 வெயிற் பிழம்பு—சூரிய கிரணத்தின் தொகுதி. துன்னிய தமனியம் — மிகவும் மாற்றுயர்ந்த பொன். கன்னி— அழிவின்மை. கதுவல்—மிகுதியாகப் படுதல். புலவர்— தேவர்.

37 அயோத்தியின் வரிசையிலே வைத்து எண்ணப்படாத அமராபுரி. இகலி—பகைத்து. ஆவணம்—கடைவீதி.

அமராபுரியைப் பற்றிப் பேசவே வேண்டாம்; அள காபுரியே எல்லாவற்றாலும் விளங்குகின்ற தன்மையில் தானும் ஒப்பாகக் கூடும் என்று போட்டியிட்டுக் கடை வீதியைக் கண்டபின் தன்தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டது. கோவை — அயோத்தி, மதுரை, மாயை, கச்சி, காசி, அவந்தி, துவாரகை என்று முத்தி தரும் நகரம் ஏழு எனப் படும் வரிசை.

பலவகை ஒலிகள்

38 வளையொலி வயிரொலி மகர வீணையின்
கிளையொலி முழவொலி கின்ன ரத்தொலி
துளையொலி பல்லியந் துவைக்குஞ் சும்மையின்
விளையொலி கடலொலி மெலிய விம்முமே. 15

பலவகை மண்டபங்கள்

39 மன்னவர் தருந்திறை யளக்கு மண்டபம்
அன்னமென் னடையவ ராடு மண்டபம்
பன்னருங் கலைதெரி பட்டி மண்டபம்
உன்னரு மருமறை யோது மண்டபம். 16

வேறு

நகர மாந்தர்

40 தெள்வார் மழையுந் திரையாழியு முட்க நாளும்
வள்வார் முரசம் மதிர்மாநகர் வாழ மாக்கள்

38 வளை — சங்கு. வயிர் — ஊது கொம்பு. கிளையொலி— இனங்களின் ஓசை. கின்னரம் — வீணையின் இனமான தொரு வாச்சியம். துளை — துளைக்கருவி. பல் இயம்— பல வகை வாத்தியம். சும்மையின் விளை ஒலி—ஆர வாரத்தினுலுண்டான ஓசை. மெலிய — கீழ்ப்படும்படி. விம்மும்—மேற்பட்டு ஒலிக்கும்.

39 பட்டி மண்டபம் — வித்தியா மண்டபம். இவை அந் நகரில் எங்குமுள்ளன.

40 தெள் வார் மழை—தெளிவான நீரைச் சொரிகின்ற மேகங்கள். திரை ஆழி—அலைகளை யுடைய கடல். உட்க —அஞ்ச. வள்வு ஆர் முரசம்—பெரிய தோற் கயிற்றுற் கட்டிய முரசம். முரசு அதிர்கின்ற பெரிய நகரம்.

கள்வா ரிலாமைப் பொருள்காவலு மில்லை யாரும்
கொள்வா ரிலாமைக் கொடுப்பார்களு மில்லை மாதோ. 17

41 கல்லாது நிற்பார் பிறரின்மையிற் கல்வி முற்ற
வல்லாரு மில்லை யவைவல்லா ரல்லாரு மில்லை
எல்லாரு மெல்லாப் பெருஞ்செல்வமு மெய்த லாலே
இல்லாரு மில்லை யுடையார்களு மில்லை மாதோ. 18

42 ஏகம் முதற்கல்வி முளைத்தெழுந் தெண்ணில் கேள்வி
ஆகம் முதற்றிண் பணைபோக்கி யருந்த வத்தின்
சாகந் தழைத்தன் பரும்பித் தருமம் மலர்ந்து
போகங் கனியொன்று பழுத்தது போலு மன்றே. 19

'மாக்கள்' என்றமையால் சாதாரண மக்கட் குழுவிலும் கள்வாரும் இரப்பாரு மில்லையென்பது கருத்து.

41 கல்வியிலும் செல்வத்திலும் நகர மாந்தர்களிடையில் ஏற்றத் தாழ்ச்சி இல்லை.

42 ஏகம் முதல்—ஒரு முதல். அதாவது விதை. எண்ணில் கேள்வி ஆகு அ முதல் திண் பணை—கணக்கில்லாத நூற் கேள்வியாகிய அழகிய முதன்மையான பெரிய கிளைகளை. போக்கி — மேலோங்க விட்டு. தவத்தின் சாகம் — தவ மாகிய இலைகள். அரும்பி—தோன்றி. போகம் கனி— இன்பமாகிய கனி; கல்வி கேள்விகளினுல் அன்பு முதலிய ஒழுக்கமும் நிரம்பி இம்மையிலேயே அனுபவிக்கும் அழி விலின்பம். போலும்—அசை. இத்தகைய பேரின்பம் போன்ற ஆனந்தத்தை அந்நகர மாந்தர் இம்மையிலேயே பெற்று அனுபவித்தனர்.

4. தயரதனும் விசுவாமித்திர முனிவனும்.

இப் பாடத்தில் விசுவாமித்திர முனிவனிடம் தசரதன் இராமலக்குமணரை அடைக்கலமாக ஒப்புவித்த வரலாறு கூறப்படுகின்றது.

இராமாயண கதை நிகழ்ச்சியின் முதல் வித்துப் போன்ற இந்நிகழ்ச்சியை ஆசிரியர் சீரியதொரு முறையில் நாடகச்சுவைபடக் காட்சிப்படுத்துகின்றார். முனிவன் சற்று முன்னே வரக்கண்ட தயரதனுக்கு அவனுடைய பூர்வ வரலாறு நினைவில் எழ, நான்முகனுக்கு ஒப்பான அம்முனிவன் அணுகுதலும் கடிதெழுந்து அடி பணிந்து பற்பல முகமன் கூறி உபசரிக்க, முனிவனும் பொங்கிய உவகையனாய் எதிர் முகமன் கூறும் வாயிலாக அரசனைப் பலவாறு புகழ்ந்து, தான் அவனுதவி கருதி வந்தமையைக் குறிப்பாக உணர்த்தினான். முனிவன் புகழுரை கேட்ட அரசனுடைய உள்ளத்தில் ஒருவராலுங் கரை செய்ய வரியதொரு பெருவகைக் கடல் பெருகிற்று; அந்நிலையில் கைகூப்பி நின்று, "இனி யான் செய்வது இன்னதெனப் பணித்தருளுக" என்று கேட்டான். இந்நிலையில் முனிவன் முன்பு பேசியது போன்ற ஈரமளைந்த இன்சொற்களை விட்டு, கேட்ட மாத்திரத்தில், உயிரைப் பிளக்குங் கொடுமையான சொற்களைப் பேசலுற்று, 'யானியற்றும் வேள்வியை நிருதர் இடை விலக்கா வண்ணம் 'செரு முகத்துக் காத்தி' எனக் கட்டளையிட்டு நின் புதல்வர் நால்வருள்ளும் கரிய செம்மல் இராமனைத் தருவாய்' என்றான். இம்மொழி அரசனுள்ளத்திலெழுந்த உவகைக்கடலைத் துயர்க்கடலாக மாற்றியது. போகா உயிரோடு நின்றிட்ட அரசன் ஒருவாறு தேறி முனிவனைப் பார்த்து, 'சிறியன் இவன், பெரியோய்! வேள்வியை யானே காப்பேன்; எழுக'

என்றான். என்றலும் முனிவோடெழுந்தனன். முனிவு எடுத்த சீற்றமாய் முதிரலாயிற்று. அவனது உள்ளக் கருத்தையுணர்ந்த வசிட்டன் அவனைப் பொறுக்குமாறு வேண்டி, அரசனுக்கு நிலைமையை விளக்கினான். அரசனும் இராமலக்குமணரை வரவழைத்து, "தந்தையும் தனித்தாயும் நீயே; இவர்க்கு இயைந்த செய்க" என்று கையடைப் படுத்தான். முனிவனும் எடுத்த சீற்றம் விட்டு இனிது வாழ்த்திப் பின்பு மைந்தருடன் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினான்.

இப்பகுதியில் ஆராய்தற்குரிய மற்றொரு பொருள் சார்ச்சி மூலம் கோசிக முனிவன் வரலாறு, குணம் முதலியவற்றைச் சில அடைமொழிகளால் உய்த்துணர வைத்தமை. இப்பாடத்தின் முதலாஞ் செய்யுளிலேயே அவன் வரலாறும் குணமும் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டன; பின்பு 'எண்ணிலா அருந்தவத்தோன்' என்றும், 'மண் படைத்த முனி' என்றும், 'கறுத்த மாமுனி' என்றும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஒரோவோர் பொருட் பயன் கருதி அவ்வரலாறு சுட்டப்பட்டது. இங்கு இங்ஙனம் தொகுத்துக் கூறப்பட்ட பொருளெல்லாம் இந்நூலில் வேறு இடங்களில் சற்று விரித்துக் கூறப்படுகின்றன. (வேள்வி 12. 13. மிதிலைக்காட்சி 91. 137). இம்மாண் கதைக்கோரிறையாகிய இராமபிரானது தாடகையைத் தொலைத்த கைவண்ணமும் அகலிகைக் களித்த தாள் வண்ணமும் விரைக்கருங்குழலிக்காக வில்லிற நிமிர்ந்து வீங்கும் தோள்வண்ணமும் வெளிப்படுதற்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தது மல்லாமல் பின்பு அரக்கர் நீறுபட்டழிதற்கு வேண்டுங் கடவுள் வெம்படைகளையுமுவந்தளித்த இம்முனிவன் வரலாறு இக்காவியத்தில் ஏற்றதொரு பெற்றி, தொடுக்கப்பட்டமையின் பொருத்தம் அறிஞர் ஆராய்தற்குரியது.

[தெ. ப. கையடைப்படலம்: 3—18.]

43 மடங்கல்போன் மொய்ம்பினான் முன்னர் மன்னுயிர்
அடங்கலு முலகும்வே றமைத்துத் தேவரோடு
இடங்கொள்நான் முகனையும் படைப்ப னீண்டெனாத்
தொடங்கிய துனியுறு முனிவன் தோன்றினான். 1

வேறு

44 வந்துமுனி எய்துதலு மார்பினணி யாரம்
அந்தர தலத்திரவி யஞ்சவொளி விஞ்சக்
கந்தமல ரிற்கடவுள் தன்வரவு காணும்
இந்திர னெனக்கடி தெழுந்தடி பணிந்தான். 2

45 பணிந்துமணி செற்றுபு குயிற்றி யவிர்பைம்பொன்
அணிந்ததவி சிட்டதி லருத்தியோ டிருத்தி
இணைந்தகம லச்சர ணருச்சனைசெய் தின்றே
துணிந்ததென் வினைத்தொடர் பெனத்தொழுது
சொன்னான். 3

43 மடங்கல்—ஆண் சிங்கம், மொய்ம்பு—வலிமை; மொய்ம்பினான்—தசரதன். அவன் முன்னர் விசுவாமித்திர முனிவன் தோன்றினான். ‘மன்னுயிர்.........தொடங்கிய துனியுறு’ முதலிய அடைமொழிகள் முனிவன் வரக் கண்ட அரசன் மனத்தில் இயல்பாயெழுந்த சிந்தனையை யொட்டிக் கூறப்பட்டன. மேலும் இம்முனிவன் சீற்றங் கொண்டதைக் கூறும் சந்தர்ப்பத்தில் இப்பகுதி முழுவதையும் ‘மண்படைத்த முனி’ என்னுந் தொடரால் ஞாபகப்படுத்தி ஏற்ற பெற்றி பயன்படுத்திக்கொள்வர். ஈண்டு—இப்பொழுது, துனி—பெருங்கோபம்.

44 அந்தர தலம் — ஆகாயம், கந்தமலர் — வாசனையுள்ள தாமரை மலர்.

45 செற்றுபு குயிற்றி—நெருங்கப் பதித்து. அணிந்த—அழகு செய்யப்பட்ட. தவிசு — ஆசனம், அருத்தி — ஆர்வம், துணிந்தது—துண்டிக்கப்பட்டது.

46 நிலஞ்செய்தவ மென்றுணரி னன்றுநெடி யோயென்
நலஞ்செய்வினை யுண்டெனினு மன்றுநகர் நீயான்
வலஞ்செய்துவ ணங்கவெளி வந்தவிது முந்தென்
குலஞ்செய்தவ மென்றினிது கூறமுனி கூறும். 4

வேறு

47 என்னனைய முனிவரரு மிமையவரு
மிடையூறொன் றுடைய ரானாற்
பன்னகமும் நகுவெள்ளிப் பனிவரையும்
பாற்கடலும் பதும பீடத்
தந்நகருங் கற்பகநாட் டணிநகரும்
மணிமாட வயோத்தி யென்னும்
பொன்னகரு மல்லாது புகலுண்டோ
இகல்கடந்த புலவு வேலோய் 5

46 நெடியோய் — உலகையெல்லாம் படைக்கத் தொடங்கிய, பிரமனை ஒத்த சிறந்த பெரியோன் என்பது போன்று அரசன் அவனைப்பற்றிக்கொண்ட முடிபுபற்றி இங்ஙனம் விளித்தனன். நகர் வந்த இது; நீ (யாக) வந்த இது; யான் வலஞ்செய்து வணங்க எளி வந்த இது; இது—இப்பெரும் பேறு; பேற்றின் காரணம்......அன்று;.........அன்று; அது குலஞ்செய் தவம்.

47 முனிவரர்—தவசிரேட்டர்; வரம்—சிரேட்டம், பல் நகம்—பல மலைகள், பனிவரை—கைலாய மலை, பதும பீடத்து அந்நகர்—பிரமனது பதுமாசனத்தையுடைய அந்நகரம். அணி—அழகிய, புகல்—புகலிடம்; பற்றுக்கோடு, இகல் கடந்த—பகைவராகிய கடலைக் கடந்த, புலவு—மாமிசம்,

48 இன்றளிர்க்கற் பகநறுந்தே னிடைதுளிக்கும்
நிழலிருக்கை யிழந்து போந்து
நின்றளிக்குந் தனிக்குடையின் நிழலொதுங்கிக்
குறையிரந்து நிற்ப நோக்கிக்
குன்றளிக்குங் குலமணித்தோட் சம்பரனைக்
குலத்தோடுந் தொலைத்து நீகொண்டு
அன்றளித்த வரசன்றோ புரந்தரனின்
றாள்கின்ற தரச வென்றான். 6

49 உரைசெய்யு மளவினவன் முகநோக்கி
யுள்ளத்தி னொருவ ராலுங்
கரைசெய்ய வரியதொரு பெருவகைக்
கடல்பெருகக் கரங்கள் கூப்பி
அரைசெய்தி யிருந்தபய னெய்தினன்
மற்றினிச் செய்வதருளு கென்று
முரசெய்து கடைத்தலையான் முன்மொழியப்
பின்மொழியு முனிவ னாங்கே. 7

48 *இன் தளிர். இடை — இடையிடையே. புரந்தரன் — இந்திரன், குன்று அளிக்கும்—மலையை ஒத்த, குலம்—மேலான. முந்திய செய்யுளில் படர்க்கையில் குறிப்பாகப் புகழ்ந்தவன் இதில் நேரே வெளிப்படையாகப் புகழ்கின்றான்.*

49 *உள்ளத்தின்...கடல்—முனிவன் புகழுரையின் விளைவு; அவன் முகம் நோக்கிய அளவில் மேலும் பெருகலுற்றது; கரை செய்யவரியதாயிற்று, மற்று — வினைமாற்று, அருளுக என்று—தொகுத்தல் விகாரம். தலைக்கடை என்பது — கடைத்தலை என்றாயிற்று: இலக்கணப்போலி. முரசெய்து—முரசங்கள் முழங்குகின்ற.*

50 தருவனத்துள் யானியற்றுந் தவவேள்விக்
கிடையூறாத் தவஞ்செய் வோர்கள்
வெருவரச்சென் றடைகாம வெகுளியென
நிருதரிடை விலக்கா வண்ணம்
செருமுகத்துக் காத்தியென நின்சிறுவர்
நால்வரினுங் கரிய செம்மல்
ஒருவனைத்தந் திடுதியென உயிரீர்க்குங்
கொடுங்கூற்றி னுளையச் சொன்னான். 8

51 எண்ணிலா வருந்தவத்தோ னியம்பியசொன்
மருமத்தி னெறிவேல் பாய்ந்த
புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கனல்நுழைந்தா
லெனச்செவியிற் புகுத லோடும்
உண்ணிலா வியதுயரம் பிடித்துந்த
ஆருயிர்நின் றூச லாடக்
கண்ணிலான் பெற்றிழந்தா னெனவுழந்தான்
கடுந்துயரங் கால வேலான் 9

50 *தரு—மரங்கள். வெருவர—அஞ்சும்படி. என—போல. கூற்றின் — யமனைப்போல: இன்றேல், சொல்லினால்; அதாவது கேட்ட மாத்திரத்தில் உயிரை ஈர்வதுபோன்ற சொல்லினால்; கூறிய பொருளேயன்றிச் சொல்லுந் தன்மையும் உயிரைப் பிளப்பது போன்றிருக்கும்; அச்சொற்களாவன "நிருதரிடை......த...ந்திடுதி" என்பன. கரிய செம்மல்—இராமன்.*

51 *எண் இலா அருந்தவத்தோன் — கணக்கில்லாத செய்தற்கரிய தவஞ்செய்து சாபானுக்கிரக வல்லமையுடைய முனிவன்; தசரதன் மனத்தில் அப்பொழுது எழுந்த சிந்தனையை ஒட்டிய அடைமொழி. இயம்பிய சொல்—நிறைமொழியாதலால் சொன்னபடி நடைபெறுதல் தவிர்க்கவொண்ணாது; ஆதலால் இராமனைப் பிரிவதும் நிச்சயம்; எனவே கடுந்துயர முழந்தான். புழை—துவாரம். உள் நிலாவிய — மனத்திலுண்டான. உந்த—வெளியே*

52 தொடையூற்றின் றேன்றுளிக்கு நறுந்தாரா
னொருவண்ணந் துயர நீங்கிப்
படையூற்ற மிலன்சிறிய னிவன்பெரியோய்
பணியிதுவேற் பனிநீர்க் கங்கை
புடையூற்றுஞ் சடையானும் புரந்தரனும்
நான்முகனும் புகுந்து செய்யும்
இடையூற்றுக் கிடையூறு யான்காப்பென்
பெருவேள்விக் கெழுக வென்றான். 10

53 என்றனனென் றலுமுனிவோ டெழுந்தனன்மண்
படைத்தமுனி இறுதிக் காலம்
அன்றெனவா மெனவிமையோ ரயிர்த்தனர்மேல்
வெயில்கரந்த தங்கு மிங்கும்

தள்ள. ஆருயிர் நின்று ஊசலாட — உயிர் போகவும் மாட்டாது தரித்திருக்கவும் இயலாது போவது வருவதாகி வருந்த. கண்ணிலான்—பிறவிக்குருடன். உவமைகளின் பொருத்தத்தை ஆராய்ந்தறிக.

52 *தொடை ஊற்று—இடைருது ஒழுகும் ஊற்று. படை ஊற்றம்—படைப்பயிற்சி; போர்க்கள அனுபவம். பெரியோய்—இவனுக்கு இரங்கியருள்க என்னும் குறிப்பிற்று. பணி—செய்ய நின்ற கருமம். இது—வேள்விகாத்தல். புடை—பக்கம். இடையூற்றுக்கு—இடையூற்றுக்கும்.*

53 *என்றனன்; என்றலும் முனிவோடு எழுந்தனன்—'பெருவேள்விக்கு எழுக' என்று கூறியதும், முனிவனும் அரசன் மீது கோபத்தோடு எழுந்தான், மண்படைத்த முனி—'மன்னுயிரடங்கலும், உலகு, தேவர், நான்முகன் உள்படப் படைப்பேன் என்று கோபத்துடன் தொடங்கிய முனிவன்; இச்சொற்றொடர் இமையோர் சிந்தனைக்கு கோடி காட்டும் நிலையில் அமைந்தது. இறுதிக்காலம்*

நின்றனவுந் திரிந்த மீநிவந்த கொழுங்கடைப்
புருவம் நெற்றி முற்றச்
சென்றனவந் தநுநகையுஞ் சிவந்தனகண்
ணிருண்டனபோய்த் திசைக ளெல்லாம். 11

வேறு

54 கறுத்த மாமுனி கருத்தை யுன்னிநீ
பொறுத்தி யென்றவற் புகழ்ந்து நின்மகற்கு
உறுத்த லாகலா உறுதி யெய்துநாள்
மறுத்தி யோவென வசிட்டன் கூறினான். 12

அன்று என ஆம் என இமையோர் அயிர்த்தனர்—உகாந்த கால எல்லை இன்னும் வரவில்லை; முன்பு உலகைப் படைத்தவன் இப்பொழுது அழிப்பானோ; அதனால் அழியுங்காலம் வந்தது போலும் என்று தேவர்கள் பலவாறு சந்தேகித்தனர். வெயில் கரந்தது — சூரியன் மறைந்தது. திரிந்த—கோள் முதலியவும் நிலை மாறின. மீ நிவந்த—மேலே எழுந்த. இறுதிக்காலம் வந்துற்றதோ என்று அஞ்சுதற்குரிய அறிகுறிகளுந்தோன்றின. முனிவு எடுத்த சீற்றமாக வளர்ந்தது.

54 *கறுத்த—கோபித்த, மாமுனி—ஆனால் பெருமைவாய்ந்த தவ முனிவன்; வசிட்ட முனிவன் ஆராய்ச்சியை ஒட்டிய அடைமொழி. கோபமுடையவனாயினும் அருளும் நிறைந்தவன்; வந்த கருத்தும் நன்று; ஆதலால் பொறுத்தி என்று புகழலானான். கருத்து—இராமனுக்கு உறுதி பல செய்யுங்கருத்து. உறுத்தலாகலா—பிறரால் அடைவிக்க முடியாத. நாள்—நாளில். மறுத்தியோ—அவ்வுறுதிகளை அடையாமல் நீ தடுக்கலாமோ.*

55 பெய்யு மாரியாற் பெருகு வெள்ளம்போய்
மொய்கொள் வேலைவாய் முடுகு மாறுபோல்
ஐய நின்மகற் களவில் விஞ்சைவந்து
எய்து காலமின் றெதிர்ந்த தென்னவே. 13

56 தருவின் வாசகங் கொண்டு கொற்றவன்
திருவின் கேள்வனைக் கொணர்மின் சென்றென
வருக வென்றனன் என்ன லோடும்வந்து
அருகு சார்ந்தனன் அறிவி னும்பரான். 14

57 வந்த நம்பியைத் தம்பி தன்னொடும்
முந்தை நான் மறை முனிக்குக் காட்டிநல்
தந்தை நீதனித் தாயும்நீ இவர்க்கு
எந்தை தந்தனன் இயைந்த செய்கென்றான். 15

58 கொடுத்த மைந்தரைக் கொண்டு சிந்தைமுந்து
எடுத்த சீற்றம்விட் டினிது வாழ்த்திமேல்

55 மொய்—கூட்டம்; முந்திய வெள்ளங்களின் சேர்க்கை. முடுகுமாறுபோல்—விரைந்து செல்வதுபோல். விஞ்சை—வித்தை. முந்திய செய்யுளிற் குறிப்பிட்ட உறுத்தலாகலா உறுதியின் தன்மையை விளக்கிற்று.

56 கொண்டு—உட்கொண்டு. திருவின் கேள்வன்—இராமன்; தந்தை அன்பு மீதுரக் குறிப்பிட்ட பெயர். அறிவின் உம்பரான்—யாவர்க்கும் மேம்பட்ட அறிவையுடையவன்.

57 முந்தை—அநாதியான. இயைந்த செய்க—இவர் பருவத்திற்கிசைந்த உறுதிகளைச் செய்தருள்க.

58 எடுத்த சீற்றம்—தலையெடுத்த சீற்றம்; முன்பு ஒரு செய்யுளிற் கூறியதைத் தொகுத்துச் சுட்டிற்று. (பால:53) நவைக்கண் நீங்கினான். நவை—குற்றம்; மற்றொரு

அடுத்த வேள்விபோய் முடித்து நாமெனா
நடத்தன் மேயினான் நவைக்கண் நீங்கினான். 6

இராமனைப் படைக்க முற்படல் அன்றி தசரதனுக்குச் சாபமிடல் இன்றேல் வந்த கருத்தைக் கைவிட்டு வெறுப்புடன் திரும்புதல் போன்றன செய்யுந் துன்பத்தினின்றும் நீங்கினமையையிட்டு உவகை வழிவந்த மன ஆறுதலோடு சென்றான் என்பது குறிப்பு; அடைமொழி முனிவன் சிந்தனையை ஒட்டி நின்றது.

5. மூவருஞ் சென்ற கடுஞ்சுரம்.

கோசிக முனிவனும் குமாரிருவரும் காமனாச்சிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்ற பாலைவனத்தின் இயல்பை வருணிப்பன இப்பாடத்திலுள்ள கவிகள்.

இவர்கள் சென்ற இப்பாலைவனம் முன்பு மருத நிலமாயிருந்தது. தாடகை ஏனைய அரக்கருடன் கொன்றுழல் கூற்றமென்னத் திரிந்து ஆண்டுள்ள மன்னும் பல்லுயிர்களை வாரித் தன் வாய்ப்பெய்து பாழ்படுத்திக் கடுஞ் சுரமாக அழித்து மாற்றினாள். அப்படிப்பட்ட பாலைவனத்தில் ஆண்டு முழுவதும் வேனிற் பருவமன்றி வேறில்லை; பகலிலும் இரவிலும் மாறாத வெம்மை. வெயிலுக்கு மறைவு தேடி முடுகி யோடும் யானைகளை ஆண்டுள்ள பெரும் பாம்புகள் தூத்தி வளைத்துக் கொல்லும். கானல் நீரையன்றி வேறு நீர்ப்பசை மருந்துக்கு மில்லை.

இங்ஙனம் இக் கொடுஞ் சுரத்தை வருணிக்கும் ஆசிரியர் இதன் நிலை மாற்றத்திற்குக் காரணமான தாடகையை முதலிட்ட அரக்கரின் மாறாக் கோபக்கனலையும் புதிய கூற்றனைய தோற்றத்தையும் செயலையும் உட்கொண்டு, இனிவரும் தாடகை வதத்திற்குப் படிப்பவர் உள்ளத்தைப் பண்படுத்துவது போன்ற முறையில் கூறுகின்றார்.

[தே. ப: தாடகை வதைப் படலம் :— 5—8; 10—15.]

59 பரிதிவா னவன்நிலம் பசையறப் பருகுவான்
விருதுமேற் கொண்டுலாம் வேனிலே யன்றிவேறு
இருதுவோன் றின்மையா லெரிசுடர்க் கடவுளுங்
கருதின்வே முள்ளமுங் காணின்வேம் நயனமும். 1

60 படியின்மேல் வெம்மையைப் பகரினும் பகருநா
முடியவே மிரவின்மு டிருளும்வான் முகடும்வேம்

59 பரிதி வானவன் — சூரியன். பருகுவான் — பருகும் பொருட்டு. விருது — வெற்றிக்கொடி. இருது — ருது; வேனில் முதலிய காலங்கள். யாவுங் கெடக் கருவறுத்த தாடகையைப் போலவே சூரியனும் பசையறப் பருகுவான் விருது மேற்கொண்டு உலாவிற்று. எரிசுடர்க் கடவுள்— அக்கினி தேவன். வேம்—வேகும்.

60 படியின் மேல் வெம்மை:— படி—பூமி; அந்தப் பாலைவனத்தின் வெம்மை. முந்திய செய்யுள் நிலப்பரப்பின் மேலே உள்ள வெம்மையைக் கூறிற்று. இது அதைத் தன்னுட் கவர்ந்து கொண்ட நிலத்தின் வெம்மையைக் கூறுகின்றது. நா அடிமுதல் நுனி வரையில் வேகும். ஏனெனில்

விடியுமேல் வெயிலும்வேம் மழையும்வேம் மின்னினோடு
இடியும்வே மென்னின்வேறி யாவைவே வாதவே. 2

61 விஞ்சுவான் மழையின்மே லம்பும்வே லும்படச்
செஞ்சவே செருமுகத் தமர்செயுந் திறனிலா
வஞ்சர்தீ வினைகளான் மானமா மணியிழந்து
அஞ்சினர் நெஞ்சுபோ லென்றுமா றுதரோ. 3

62 பேய்பிளந் தொக்கநின் றுலர்பெருங் கள்ளியின்
தாய்பிளந் துக்ககா ரகில்களுந் தழையிலா
வேய்பிளந் துக்கவெண் டரளமும் விடவரா
வாய்பிளந் துக்கசெம் மணியுமே வனமெலாம். 4

63 கண்கிழித் துமிழ்விடக் கனலரா வரசுகால்
விண்கிழித் தொளிருமின் னனையபன் மணிவெயில்

இரவில் இருளும் வான்முகடும் வேகும்; பகலில் வெயில், மழை, மின்னல் இடி முதலியனவும் வெந்து சாம்பலாகும்; வேகாமல் நிற்பது ஒன்றுமில்லை. வான் முகடு — அண்ட முகடு. விடியுமேல்—உதயமானால்.

61 மழையின்—மழையைப் போல. செம் செவே — மிகவும் செம்மையாக. மணி—இரத்தினம். அஞ்சினர்—வஞ்சகச் செயலுக்கு அஞ்சின வீரர்.

62 பேய் பிளந்தொக்க—பேய் அறைந்து பிளந்தெறியப்பட்டது போல. தாய்—அடிமரம். உக்க — வெளிப்பட்ட. கார் அகில்—கரிய நிறமுள்ள அகிற் கட்டை. வேய் — மூங்கில். தரளம்—முத்து. நிறைந்துள்ளன என்று ஒரு சொல் வருவிக்க. அப்பாலைவனத்தில் இம்மூன்றையு மன்றி வேறில்லை.

63 கிழித்து — பிதுக்கி. அரா அரசு — அந்நிலத்திலுள்ள பாம்பரசுகள். காலுதல்—கக்குதல். மண் கிழித்து — மண்ணைப்பிளந்து. பாம்பரசு உமிழ்ந்த மணிகள் வெயிலின்

மண்கிழித் திடவெழுஞ் சுடர்கள்மண் மகளுடற்
புண்கிழித் திடவெழுங் குருதியே போலுமே. 5

வேறு

64 புழுங்கிவெம் பசியொடு புரளும் பேரரா
விழுங்கவந் தெதிரெதிர் விரித்த வாயின்வாய்
முழங்குதிண் கரிபுகு முடுகி மீமிசை
வழங்குவெங் கதிர்சுட மறைவு தேடியே. 6

65 ஏகவெங் கனலர சிருந்த காட்டினிற்
காகமுங் கரிகளுங் கரிந்து சாம்பின
மாகவெங் கனலெனும் வடவைத் தீச்சுட
மேகமுங் கரிந்திடை வீழ்ந்த போலுமே. 7

கொடுமையால் செந்நிறத்தோடு பிரகாசித்தன; அச்சுடர்கள் வெயிலால் வெடித்த பூமிதேவியின் புண்களினின்று எழும் இரத்தம் போன்றன.

64 புழுங்கி—கொடிய வெயிலில் வெப்பத்தினாலே தவித்து. வெம்பசியினாலே இரைதேடி அது கிடையாமையால் நிலத்திலே புரளும் பெரும் பாம்பு. அந்நிலையில் எதிர்ப்பட்ட ஒரு யானையை விழுங்க வரும்; வந்ததும் யானை ஓடித்தப்ப முயலும்; ஆனால் பாம்பு அதனை வளைத்துத் துரத்தி அது ஓடுமிடந்தோறும் வாய் அங்காந்தபடி முன்னே முன்னே நிற்கும். வாயைத் தவிர வேறு புகுமிடமின்மையின் யானை பிளிறிக் கொண்டு ஓலமிட்டபடி அதனுள்ளே விரைந்து புகும். முடுகி—விரைந்து. இப்படி யானை புகக் காரணம் மேலே சுடுகின்ற வெயிலுக்கு ஒதுக்கிடந் தேடித் திரிந்தமை. 'மன்னும் பல்லுயிர் வாரித் தன் வாய்ப்பெய்யும்' தாடகை முதலிய அரக்கரைப் போலவே அங்குள்ள பாம்புகளும் உயிர்களை வளைத்துக் கொல்லும்.

65 ஏக—தனிமையில். அரசிருந்த—தன்னிச்சைப்படி வீற்றிருந்த. சாம்பின—விழுந்து கிடந்தவை; எழுவாய்: மாகம்—ஆகாயம். இடை—இடையிடையே.

66 கானகத் தியங்கிய கழுதின் தேர்க்குலம்
தானகத் தெழுதலாற் றலைக்கொண் டோடிப்போய்
மேனிமிர்ந் தெழுந்திடின் விசும்பும் வேமெனா
வானவர்க் கிரங்கிநீர் வளைந்த தொத்ததே. 8

67 ஏய்ந்தவக் கனலிடை யெழுந்த கானற்றேர்
காய்ந்தவக் கடுவனங் காக்கும் வேனிலின்
வேந்தனுக் கரசுவீற் றிருக்கச் செய்ததோர்
பாய்ந்த பொற் காலுடைப் பளிக்குப் பீடமே. 9

68 தாவரு மிருவினை செற்றுத் தள்ளரும்
மூவகைப் பகையரண் கடந்து முத்தியிற்
போவது புரிபவர் மனமும் பொன்விலைப்
பாவையர் மனமும்போற் பசையு மற்றதே. 10

66 கழுது—பேய். கழுதின் தேர்—பேய்த் தேர். குலம்—அவற்றின் கூட்டம். தான்—அந்த ஏக வெங்கனல். அகத்தெழுதலால்—நிலத்தினின்றும் எழுதலால். தலைக்கொண்டு—மேலிருந்து விழும் கனலோடு கூடி அதிகப்படுதலாலே. ஓடிப்போய் மேல் நிமிர்ந்து எழுமாயின் வானுலகமும் வெந்துவிடும் என்று இக்கனல் வட்டத்தை நீர் வளைத்துக் கொண்டதைப் போன்றது.

67 கானல் தேர் — கானல் நீர்போலக் காணப்படுவது. காய்ந்த கடுவன மாதலால் கானல் தேரையன்றி வேறு பீடமில்லை. கனல் பொற்காலுக்கும், நீர் பீடத்திற்கும் ஒப்பாம். பாய்ந்த—நீண்ட.

68 ஒரு நகரை முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றும் வீரர்போல என்பது குறிப்பு. தா வரும் இருவினை செற்று—துன்பம் வருதற்குக் காரணமான இருவினைகளையும் ஒழித்து. மூவகைப் பகை—காமம், வெகுளி, மயக்கம். கடந்து—வென்று. புரிபவர்—விரும்புபவர்; அன்றிச்செய்வோர்; அதாவது மெய்ஞ்ஞானிகள். பசை—சிலேடை; ஞானிகளுக்குப் பற்று; பாவையருக்கு அன்பு. பாலைவனம் நீரின் பசையே இல்லாது முழுவதும் வறட்சியாயிருந்தது.

6. தாடகை வதம்

தாடகை என்பவள் இயக்கர் குலத்திற் றோன்றிய சுகேது என்பவன் மகள். அவளை, சுந்தன் என்னும் இயக்கர் தலைவன் மணந்து, மாரீசன் சுபாகு என்னும் இரு மக்களைப் பெற்றான். இதனாற் களிப்பு மிக்க சுந்தன் அகத்திய முனிவன் ஆச்சிரமஞ் சென்று அவன் மீது மரங்களைப் பறித் தெறிய அம் முனிவன் கோபக் கனலோடு விழிப்ப எரிந்து சாம்பராயினான். கணவ னிறந்தது கண்ட தாடகை கடுங் கோப முற்றுத் தன்னிரு மைந்தருடன் அம் முனிவனை அறை கூவி யழைத்து நெருங்க, அவன் அவர்களை அரக்கராகும்படி சாப மிட்டான். அரக்கராக மாறிய மூவரும் எதிர் செய்யும் வலியிலராய் இராவணன் தாய் வழிப் பாட்டன் சுமாலியை யடைந்து அவனோடு உறவு பூண்டு வாழ்ந்தனர். தாடகை இராவணன் ஏவலால் இங்கு வந்து முனிவன் செய்யும் வேள்வியை நலியலாயினள். இந்தத் தாடகை மூவர்க்கும் முன்னே எதிர்ப்பட, முனிவன் விதியை மேற் கொண்டு இராமபிரான் அவளைக் கன்னிப் போரிற் கொன்ற வரலாறு இப்பாடத்திற் கூறப்படுகின்றது.

இந்த வரலாற்றைக் கம்பர் ஒருவர் அயலிலே நின்று கண்டார் போலக் கண்கூடாம்படி ஒப்பற்ற முறையில் பொருளுக்கேற்ற ஓசை நலம் மிகும்படி கூறுகின்றார். தாடகையின் தோற்றம், அவளது வருகை, ஆர்ப்பு, பேச்சு, வர வர நிமிர்ந்து செல்லும் கோபம், போர்த் திறம், திண்ணிய வலிமை, வீழ்ச்சி முதலியவற்றை அந்தந்தச் சந்தர்ப்பத்துக் கேற்ற தொடை நயத்துடன் சீரிய முறையிற் காட்சிப் படுத்துகின்றார். இவற்றுள் சிலவற்றின் வளர்ச்சிப்படிகளைக் காட்டும் திறம் சிந்தித்

துணரற்பாலது. உதாரணமாக அவளுடைய பற்களின் தோற்றத்தைப் பற்றி நோக்குமிடத்து, முதலில் அவள் சாதாரண கோபத்தோடு வந்த பொழுது 'எயிறென்னும் பிறைக் கடை பிறக்கிட மடித்த பிலவாயளாக'த் தோன்றினாள். பின்பு மூவரையுங் கண்டபின் கோபமும் கூடி மதித்திண் பாகமெனும் முற்றெயிறு அதுக்கி'னாள். ஈற்றில் அளவு கடந்த கோபத்தோடு போர் செய்து மடிந்து கீழே கிடந்த பொழுது. 'தடியுடை எயிற்றுப் பேழ்வாயுடன்' தோன்றினாள். மற்றொரு உதாரணம் அவளுடைய கோபக் கனல் வெளிப்பட்ட கண்ணின் வருணனை. முதலில் வந்த பொழுது 'வடவைக் கனலிரண்டாய் நிறைக்கடன் முளைத்தென நெருப்பெழ விழித்தாள்.' பின்பு மூவரையுங் கண்டதும், 'மேகமவை யிற்றாக விழித்தாள்.' போர் தொடங்கும் பொழுது 'தீய தன் வெங்கண் தீயோடு' சூலத்தை வீசிப் புதிய கூற்றைப்போல நின்றாள். இங்ஙனம் அவள் தோற்றம் முதலிய வற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை ஒப்பிட்டு வளர்ச்சியின் படிகளை உய்த்துணர்க.

இப்பாடத்தில் இந்நூல் முழுதோடும் இசைவுற்ற இராமபிரான் உயர்குணத்தினொரு பண்பும், கன்னிப் போரிற் காட்டிய வீரத் திறனும் செவ்விதிற் காட்டப் படுகின்றன. தாடகை 'உயிர்க்குத் துண்ணெனும் வினைத் தொழில் தொடங்கிய பொழுதும் இராமன் அவள் பெண்ணென நினைந்து வடிக்கணை தொடுக்கிலன்'. முனிவன் பல காரணங் காட்டி 'அரக்கியைக் கோறி' என்று ஏவிய பொழுது, 'மெய்ய! நின்னுரை வேத மெனக்கொடு செய்கையன்றோ அறஞ் செய்யுமாறு' என்று கூறினனே யன்றி அப்பொழுதுங் கொல்ல முற்பட வில்லை. அரக்கி வீசிய கால வெந்தீ தன்னை நோக்கி வந்த பின்பே அம்பெய்தான்; அவ்வம்பும் அவள் விட்ட சூலத்தைத் துண்டித்தற்கே விடப்பட்டது. அவள் மேலும் போர் செய்து கன்மாரி பெய்த பின்பே

ஒரு சுடுசரந்துரந்து அவளுயிர் கவர்ந்தான். மெய்வீரர்க்குள்ள பொறுமையும் நிதானமும் இந்தக் கன்னிப் போரிலேயே வெளிப்பட்டன.

இராமபிரானுக்கு இயல்பாக உரிய விரைவும் யாவருங் கண்டு அதிசயிக்கும் கோலவிற் றொழிலும் வெளிப்பட்டு நின்றன. தாடகை விட்ட சூலத்தைக் கண்டமாக்கிய அம்பு தொடுப்பதையோ, வில் வளைப்பதையோ, நாணேற்றியதையோ பக்கத்தில் நின்றவர் கண்டிலர். இவற்றை அவர் காண்பதற்குரிய கால எல்லைக்குள் எல்லாம் முடிந்து சூலம் துண்டங்களாக விழுந்ததையே காண்பாராயினர். எல்லாம் அவ்வளவு விரைவாகச் செய்து முடிக்கப்பட்டன.

[தெ. ப. தாடகைவதைப்படலம்: 47—56; 65—71; 73—77.]

69 கைவரை யெனத்தகைய காளையுரை கேளா
ஐவரை யகத்திடை யடைத்தமுனி ஐய
இவ்வரை யிருப்பதவள் என்பதனின் முன்னம்
மைவரை நெருப்பெரிய வந்ததென வந்தாள். 1

69 *கைவரை—யானை. காளை—இராமபிரான். அவன் உரை—'எங்குறைவது இத் தொழிலியற்றுபவள்?' என்பது. ஐவர்—ஐம்பொறி. அடைத்த—அடக்கிய. இவ்வரை—சமீபத்திலுள்ள இந்த மலையே. மைவரை—கரிய மலை. மலை அவள் சரீரத்திற்கும் நெருப்பு செம் மயிருக்கும் ஒப்பு. ஈற்றடி அவள் தோற்றத்தை ஒரு சொல்லில் தொகுத்துக் கூறிற்று; மேல் வரும் செய்யுள்களில் விரித்துக் கூறப்படும். உவமேயத்தினின்றே உவமானம் விளங்கி நின்றது.*

70 சிலம்புகள் சிலம்பிடை செறித்தகழ லோடும்
நிலம்புக மிதித்தனள் நெளித்தகுழி வேலைச்
சலம்புக வனற்றறுக ணந்தகனு மஞ்சிப்
பிலம்புக நிலக்கிரிகள் பின்றொடர வந்தாள். 2

71 இறைக்கடை துடித்தபுரு வத்தளெயி றென்னும்
பிறைக்கடை பிறக்கிட மடித்தபில வாயள்
மறைக்கடை யரக்கிவட வைக்கன லிரண்டாய்
நிறைக்கடன் முளைத்தென நெருப்பெழ விழித்தாள். 3

72 கடங்கலுழ் தடங்களிறு கைகொடுகை தெற்று
வடங்கொள நுடங்குமிடை யாள்மறுகி வானோர்

70 *சிலம்புகள்—மலைகளை. செறித்த—கற்களாகப் பதித்த. காலும் சிலம்புகளும் பூமியிலே அழுந்தும்படி மிதித்தாள்; அதனால் பூமி நெளித்தது; அந்தக் குழியிலே கடல் நீர் உள்ளிடும்படி வந்தாள். அனல் தறுகண் அந்தகன்—நெருப்புப் போற் கொடிய தன்மையும் அஞ்சாமையுமுடைய யமன். அஞ்சி பிலம் புக—இவளைக் கண்டு பயந்து மலைக் குகையிலே ஓடி ஒளிக்க. நிலக்கிரிகள் பின் தொடர—இவள் வரும் வேகத்தால் பூமியிலே வேரூன்றிய மலைகள் பெயர்ந்து இவளைப் பின் தொடர்வது போன்று பின்னே விரைந்து செல்ல.*

71 *இறை—சிறிது. எயிறு என்னும் பிறை—பல்லாகிய பிறைச் சந்திரன்; இளம் பிறை போன்ற பல். கடை—கடை வாயிலே. பிறக்கிட—வெளியே விளங்கிக் காட்டும்படி. பிலவாய்—குகை போன்ற வாய். மறைக்கடை அரக்கி—வேத நெறிக்குப் புறம்பான நெறியிலே சென்ற அரக்கி. வடவைக் கனல்—வடவாமுகாக்கினி. நிறைக் கடல்—நீர் நிறைந்த கடல். வடவை சிவந்த கண்ணுக்கும் கடல் கரிய முகத்திற்கும் உவமானம்.*

72 *கடம் கலுழ்—மத நீரொழுகுகின்ற. தடங் களிறு—பெரிய யானைகள். அவற்றை துதிக்கையோடு துதிக்கை*

இடங்களும் நெடுந்திசையு மேழுலகு மெங்கும்
அடங்கலும் நடுங்கவுரு மஞ்சநனி யார்த்தாள். 4

73 ஆர்த்தவரை நோக்கிநகை செய்தவரு மஞ்சக்
கூர்த்தநுதி முத்தலை யயிற்கொடிய கூற்றைப்
பார்த்தெயிறு தின்றுபகு வாய்முழை திறந்தோர்
வார்த்தையுரை செய்தன ளிடிக்குமழை யன்னாள். 5

74 கடக்கரும் வலத்தேனது காவலிதில் யாரும்
கெடக்கரு வறுத்தனெ னினிச்சுவை கிடக்கும்
விடக்கரி தெனக்கருதி யோவிதிகொ டுந்தப்
படக்கரு தியோபகர்மின் வந்தபரி சென்றே. 6

முடிந்து ஆரமாக அணிந்ததனால் துவளுகின்ற இடையினள்.
மறுகி—மனங் கலங்கி (நடுங்க). உரும்—இடியோசை.
நனி—மிகுதியாக.

73 ஆர்த்து அவரை நோக்கி நகை செய்து அவரும் அஞ்ச உரை செய்தாள்; சூலத்தைப் பார்த்து எயிறு தின்று, வாய் திறந்து உரை செய்தாள். நுதி—நுனி. அயில்—சூலம். கூர்த்த நுதி என்பதற் கேற்பக் கொடிய கூற்று எனப்பட்டது. எயிறு தின்று—கோபத்தாற் பற்களை நெறுநெறெனக் கடித்து. பகு வாய் முழை—பேரராவைப் போன்று விரித்த வாயாகிய குகையைத் திறந்து. மேகம் இடிப்பது போன்று உரை செய்தாள் என்பது புலப்பட எழுவாய் ஈற்றில் நின்றது.

74 கடக்க அரும் வலம்—ஒருவராலும் மீறமுடியாத வலிமை. காவல் இதில்—காவலுக்குட்பட்ட இந்த இடத்தில். கரு அறுத்தனென்—வேரோடு அழித்தேன். விடக்கு—மாமிசம். உந்த—தள்ள. பட—அழிய.

75 மேகமவை யிற்றுக விழித்தனள் புழுங்கா
மாகவரை யற்றுக வுதைத்தனள் மதித்திண்
பாகமெனு முற்றெயி றதுக்கியயில் பற்றா
ஆகமுற வுய்த்தெறிவ னென்றெதி ரழன்றாள். 7

76 அண்ணன்முனி வற்கது கருத்தெனி னுமாவி
உண்ணென வடிக்கணை தொடுக்கில னுயிர்க்கே
துண்ணெனும் வினைத்தொழில் தொடங்கியுள ளேனும்
பெண்ணென மனத்திடை பெருந்தகை நினைந்தான். 8

வேறு

77 வெறிந்த செம்மயிர் வெள்ளெயிற் றாளயில்
எறிந்து கொல்வெனென் றேற்கவும் பார்க்கிலாச்
செறிந்த தாரவன் சிந்தைக் கருத்தெலாம்
அறிந்து நான்மறை யந்தணன் கூறுவான். 9

75 இற்று உக—பொடியாய்ச் சிதறும்படி. புழுங்கா—மனம் வெதும்பி. மாக வரை—ஆகாயம் வரை அளாவிய மலை. முற்றெயிறு—கோரப் பற்கள். திண் பாகம்—வலிய கூறு; அதாவது பாதியளவு; நடந்து வந்த பொழுது 'எயிறென்னும் பிறை' யானது கடுங் கோப முற்ற நிலையில் 'மதித்திண் பாகமெனும் முற்றெயி'றாகக் காட்டிற்று. ஆகம் உற—மார்பிலே அழுந்தும்படி. எதிர்—எதிரிலே. அழன்றாள்—கோபித்தாள்.

76 அண்ணல் முனிவன்—பெருமை பொருந்திய முனிவன். அது—அவள் மீது வடிக்கணை தொடுப்பது. வடிக் கணை—கூர்மையான அம்பு. துண்ணெனும்—அச்சந் தரும். பெருந்தகை—இராமன்; அவள் மீது இரங்கியமையால் பெருந்தகை என்றார்.

77 வெறிந்த—நெருங்கிய. ஏற்கவும்—போருக்கு எதிர்த்து வரவும். பார்க்கிலா—அதைப் பொருட் படுத்தாத.

78 தீதேன் றுள்ளவை யாவையுஞ் செய்தெமைக்
கோதேன் றுண்டிலள் இத்தனையே குறை
யாதேன் றெண்ணுவ திக்கொடி யாளையும்
மாதேன் றெண்ணுவ தோமணிப் பூணினாய். 10

79 மன்னும் பல்லுயிர் வாரித்தன் வாய்ப்பெய்து
தின்னும் புன்மையிற் றீமைய தேதைய
பின்னுந் தாழ்குழற் பேதைமைப் பெண்ணிவள்
என்னுந் தன்மை எளிமையின் பாலதே. 11

80 ஈறில் நல்லறம் பார்த்திசைத் தேனிவட்
சீறி நின்றிது செப்புகின் றேனலேன்
ஆறி நின்ற தறனன் றரக்கியைக்
கோறி யென்றெதி ரந்தணன் கூறினான். 12

78 யாவும்—ஒன்று விடாமல் எல்லாவற்றையும். கோது—சாரமற்ற பொருள். குறை—செய்யாமல் நின்ற குறை. இவளை என்னவென்று எண்ணுவது? பெண்ணென்றா? பேயென்றா?

79 வாரி—ஒன்றாகத் திரட்டி. புன்மை—கீழ்மை. தீமையது—கொடியது. இவளையும் ஏனையோரைப்போன்ற பெண்பால் என்று கொல்லப் பின்வாங்கும் குணம். அறிவின் பலவீனத்திற் பாற்படுமேயன்றி மன உறுதியின் பகுதியன்று.

80 ஈறு இல்—அழிவில்லாத. இவள் சீறி நின்று—இவளைக் கோபித்து நின்று. ஆறி நின்றது அறனன்று—இவள் மீது சீற்றமின்றி அமைதியாக நீ நின்றமை அற நெறிப்பட்ட செயலன்று; எளிமையின்பாலது. கோறி–கொல்லுதி. எதிர்—முன்னின்று.

81 ஐய னங்கது கேட்டற னல்லவும்
எய்தி னாலது செய்கவென் றேவினால்
மெய்ய நின்னுரை வேதமெ னக்கொடு
செய்கை யன்றோ வறஞ்செயு மாறென்றான். 13

82 கங்கைத் தீம்புனல் நாடன் கருத்தையம்
மங்கைத் தீயனை யாளு மனக்கொளாச்
செங்கைச் சூலவெந் தீயினைத் தீயதன்
வெங்கட் டீயொடு மேற்செல வீசினாள். 14

83 புதிய கூற்றனை யாள்புகைந் தேவிய
கதிர்கொள் மூவிலைக் காலவெந் தீமுனி
விதியை மேற்கொண்டு நின்றவன் மேலுவா
மதியின் மேல்வருங் கோளென வந்ததே. 15

81 அறன் அல்லவும் எய்தினால்—அறனல்லாத செயல்களும் நேர்ந்தால். மெய்ய—மெய்மையின் வழி நிற்பவனே!

82 மங்கைத் தீ அனையாள்—வடவைத் தீ, குதிரைத் தீ; இவள் மங்கைத் தீ. பெண்ணுருவில் வந்த வடவைக் கனல் போன்றவள். சூல வெம் தீயினை—சூலமாகிய கொடிய நெருப்பை. வெம் கண் தீயொடு. மேற்செல—இராமன் மேலே செல்லும்படி. வீசினாள்—எறிந்தாள். மங்கைத் தீயனையாள் சூல வெந்தீயினை கண் தீயொடு வீசினாள்; எல்லாம் தீ மயமாகத் தோன்றிற்று.

83 புதிய கூற்றனையாள்—சூலம் வீசிய பொழுது அவளுடைய தோற்றம்: பழைய யமனைக் கொடுமையில் வென்றவள். புகைந்து—மனம் புகைந்து; கடுங் கோபத்தோடு. கதிர் கொள்—ஒளியைக் கொண்ட; ஏவும் போது புகை கிளம்பிற்று; போகும் போது நெருப்புக் கொழுந்து விட்டெறிந்தது. கால வெம் தீ—அது மேல் வரும் பொழுது சங்கார காலத்துக் கொடும் நெருப்புக் கான்றபடி சென்றது. விதி—கட்டளை. உவாமதி—பூர்ண சந்திரன். கோள்—இராகு.

84 மாலு மக்கணம் வாளியைத் தொட்டதும்
கோல விற்கால் குனித்ததுங் கண்டிலர்
கால னைப்பறித் தக்கடி யாள்விட்ட
சூல மற்றன துண்டங்கள் கண்டனர். 16

85 அல்லின் மாரி யனைய நிறத்தவள்
சொல்லின் மாத்திரை யிற்கடல் தூர்ப்பதோர்
கல்லின் மாரியைக் கைவகுத் தாளது
வில்லின் மாரியின் வீரன் விலக்கினன். 17

84 மாலும்—இராமபிரானும்; இப்பொழுது காட்டிய வில்லின் திறமை யாவ ரறிவையும் பிரமிக்கச் செய்தலால் 'மால்' என்று குறித்தார். அக்கணம் — மேல் வரு கோளென வந்த அக்கணம். தொட்டதும் —அம்பு தொடுத்ததையும். கோல வில் கால் குனித்ததும்—அழகிய வில்லின் நுனியை வளைத்ததையும் கண்டிலர் ; வில் வளைத்ததைக் காணப் புக்கவர் பார்வை வீழுமுன், வளைத்தல், நாணேற்றல், தொடுத்தல், சூலத்தை அறுத்தல் எல்லாம் முடிந்து துண்டமாக இற்ற சூலம் விழுதலையே கண்டனர்; எல்லாம் அவ்வளவு விரைவாக நடந்தன. காலனைப் பறித்து—யமனிடத்திலிருந்து பிடுங்கி. அற்றனவாகிய துண்டங்கள்.

85 இன்—சாரியை. அல்—இருள். இருளையும் மேகத்தையும் ஒத்த நிறத்தவள். சொல்லின் மாத்திரையில் — நிகழ்ச்சியைச் சொல்லுதற்குரிய கால எல்லையில் ; மிக விரைவில். (உயுத்த : 150) கல்லின் மாரி — கல் மழை. இரண்டு கைகளாலும் மாறி மாறி இடைவிடாமற் பெய்தாள். வில்லின் மாரி—வில்லினின்றும் பொழியும் அம்பு மழை.

வேறு

86 சொல்லொக்குங் கடிய வேகச்
சுடுசரங் கரிய செம்மல்
அல்லொக்கும் நிறத்தி னாள்மேல்
விடுதலும் வயிரக் குன்றக்
கல்லொக்கும் நெஞ்சிற் றங்கா
தப்புறங் கழன்று கல்லாப்
புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன
பொருளெனப் போயிற் றன்றே. 18

87 பொன்னெடுங் குன்ற மன்னான்
புகர்முகப் பகழி யென்னும்
மன்னெடுங் கால வன்காற்
றடித்தலு மிடித்து வானிற்

86 சுடு சரம் என்றமையால் சொல்—சாப மொழி; அகத்திய முனிவன் சாப மொழி போன்ற சரம். சொல் ஒக்கும் சுடு சரம். எங்ஙன மெனில், கடிய வேகச் சுடு சரம். கடிய சரம்—வயிரமான பொருளையும் ஊடுருவும் அம்பு. வேகச் சரம் — கடினமான பொருளைத் துளைத்தாலும் வேகம் அடங்காத சரம். சுடு சரம்—நெருப்புப் பட்டாற் போற் சுடுகின்ற அம்பு. கரிய செம்மல்—இராமன். அல்—இருள். நிறத்தினாள்—தாடகை. அத்தகைய அம்பை இவள் மீது விட்டதும் அது கடிய சரமாதலால் அவளது வயிரக் குன்றக் கல்லை ஒத்த நெஞ்சினை ஊடுருவிற்று; வேகச் சரமாதலால் அந்நெஞ்சிலே தங்காமல் அப்புறங் கழன்றது. அப்புறஞ் சென்றமைக்கு உவமானம் கல்லாப் புல்லர்க்குக் கற்ற நல்லோர் சொன்ன பொருள்.

87 புகர் முகப் பகழி—கூர்மையான நுனியை யுடைய அம்பு. கால வன்காற்று — ஊழிக் காற்று. கல் நெடு மாரி — நெடிய கல் மாரி. பெய்ய — என்றமையால் வீழ்ந்த பொழுதும் எடுத்த கற்களைக் கைவகுத்த நிலையில் விழுந்தாள் என்பது பெறப் பட்டது. அசனி—இடி. ஊழிக்

கன்னெடு மாரி பெய்யக்
கடையுகத் தெழுந்த மேகம்
மின்னேடும் அசனி யோடும்
வீழ்வதே போல வீழ்ந்தாள். 19

88 பொடியுடைக் கான மெங்குங்
குருதிநீர் பொங்க வீழ்ந்த
தடியுடை யெயிற்றுப் பேழ்வாய்த்
தாடகை தலைகள் தோறும்
முடியுடை யரக்கற் கந்நாள்
முந்தியுற் பாத மாகப்
படியிடை யற்று வீழ்ந்த
வெற்றியம் பதாகை யொத்தாள். 20

காற்றடித்தல் அம்பு பட்டமைக்கும், கடையுகத் தெழுந்த மேகம் மின்னெடும் இடியோடும் வீழ்தல் மாரியனைய நிறத்தவள் பிறை யெயிற்ரேடும் அலறலோடும் விழ்ந்தமைக்கும் உவமானம்.

88 பொடி—புழுதி. குருதி நீர் பொங்க—உதிர வெள்ளம் மிகும்படி. தடி—மாமிசம். எயிற்றுப் பேழ் வாய்—பற்களெல்லாம் வெளிப்படத் திறந்த வாய்; முன்பு பிறை எயிறு; பொங்கிய வழி மதித்திண் பாகமெனும் முற்றெயிறு; இப்பொழுது வீழ்ந்த நிலையில் தடியுடை எயிற்றுப் பேழ் வாயாக முழுவதும் தோன்றிற்று. தலைகள் தோறும் முடியுடை அரக்கன் — இராவணன்; முதல் நாட் போரிலேயே சொல்லு மத்தனை யளவையில் மணிமுடி துறப்பவ ணுதலின், அவனுடைய உயிருக்கு மட்டுமன்றி முடிக்கும் வந்த ஆபத்துக்கு உற்பாதம் என்பது காட்ட இவ்வடைமொழி வந்தன. உற்பாதம்—துர் நிமித்தம். படி—பூமி. பதாகை—கொடி.

89 கான்றிரிந் தாழி யாகத் தாடகை கடின மார்பத்து
ஊன்றிய பகழி வாயூ டொழுகிய குருதி வெள்ளம்
ஆன்றவக் கான மெல்லா மாயின தந்தி மாலைத்
தோன்றிய செக்கர் வானம் தொடக்கற்று வீழ்ந்த
தொத்தே. 21

90 வாசநாண் மலரோ னன்ன மாமுனி பணிம ருத
காசுலாங் கனகப் பைம்பூட் காகுத்தன் கன்னிப் போரிற்
கூசிவா ளரக்கர் தங்கள் குலத்துயிர் குடிக்க வஞ்சி
ஆசையா லுழலுங் கூற்றுஞ் சுவைசிறி தறிந்த தன்றே 22

89 கான் திரிந்து ஆழியாக—மருத வைப்பு காடாகி அக்காடு மறுபடியும் நிலை மாறி ஒரு கடல் போலாகும்படி. கடின மார்பம்— 'வயிரக் குன்றம்' போன்ற கடின மார்பு. ஊன்றிய—நன்கு உருவிப் பதிந்த. ஒழுகிய—மலையருவி போன்று இடையறாது பொங்கி வெளிப்பட்ட. ஆன்ற—விசாலமான. ஆயினது—(வெள்ளம்) பரந்தது.

90 வாச நாள் மலரோன் அன்ன மா முனி—பிரம தேவனைப் போன்ற முனி. மலரோன் வெளியிட்ட வேதம் போன்று இம் முனிவன் விதியும் மேற் கொள்ளற் பாலது என்பது குறிப்பு; இராமபிரான் அங்ஙனங் கருதியமை பற்றிய அடை மொழி. பணி— கட்டளை. காசு —இரத்தினம். கனகப் பைம்பூண்—பசிய பொன்னாற் செய்த ஆபரணம். கன்னிப் போர்—முதற் போர். கூசி—கூச்சங் கொண்டு. குலம்—கூட்டம். உழலும்—சமயம் நோக்கித் திரியும். கூற்றும்—யமனும்.

7. மிதிலையிற் பிராட்டியைக் கண்டமை

கன்னி மாடத்திலே தோழியர் நடுவிலே நின்ற சீதாபிராட்டியின் பேரழகை முனிவன் பின்னே சென்ற இராமபிரான் கண்ட நிகழ்ச்சியை விரித்துக் கூறுவன இப்பாடல்கள்.

இந்நூலில் பிராட்டியைப் பற்றி முதன் முதலாகக் கூறும் சந்தர்ப்பம் மிதிலைக் காட்சிப் படலத்திலேயே எழுகின்றது. அப்படல ஆரம்பத்திலேயே கம்பர் அவள் திருமகளே என்பதை “மையறுமலரின் நீங்கி......வந்து செய்யவளிருந்தாள்” என்று தோற்றுவாய் செய்து அடுத்தபடி அவள் வரம்பில் பேரழகினாள் என்று ஒரு சொல்லால் தொகுத் துணர்த்தி, மறுபடி “ஆதரித்த முதில் கோல் தோய்த்து அவயவ மமைக்குந் தன்மை யாதெனத் திகைக்குமல்லால் மதனற்கும் எழுத வொண்ணாச் சீதை” என்று ஒருவாறு விளக்கி, இப் பகுதியில் அவ்வரம்பில் பேரழகைக் கட்டுரைத்துச் செல் கின்றார். முதலாம் பாட்டில் சீதா பிராட்டியின் மேனி யொளி, அவயவவமைப்பு, அமுத மொத்த தன்மை— இம் மூன்றும் ஒரு சேரப் பெற்றமையினால் விளையும் இன்பம் இவற்றை வகுத்துரைத்து, மேல்வரும் பாடல் களில் ஒவ்வொன்றையும் விரித்துக் கூறி, ஈற்றில் ‘எண்ணரு நலத்தினாள்’ என்று நிலை நாட்டுகின்றார்.

இந்த வருணனையை அடிமுதல் முடிவரையில் ஒவ் வொரு உறுப்பையும் பல திறப்பட்ட உவமைகளையிட்டுச் செய்யாமல் முழுவதையும் சமுதாயமாக வைத்துக் கூறு வது குறிப்பிடற்பாலது. சூர்ப்பநகை இராவணனிடம் பிராட்டியினழகை விரித்துரைக்கு மிடத்தும் இச்சீரிய முறைபற்றிக் கூறுகின்றார். (பாடம்: 28)

[தே. ப. மிதிலைக் காட்சிப் படலம்: 21—27; 29—32; 34—35.]

91 பாகோக் குஞ்சோற் பைங்கிளி யோடும் பலபேசி
மாகத் தும்பர் மங்கையர் நாண மலர்கோய்யும்
தோகைக் கோம்பி னன்னவர்க் கன்னம் நடைதோற்றுப்
போகக் கண்டே வண்டின மார்க்கும் பொழில்கண்டார். 1

92 உம்பர்க் கேயும் மாளிகை யோளி நிழல்பாய
இம்பர்த் தோன்றுந் நாகநந் நாட்டி னெழில்காட்டிப்
பம்பிப் போங்குங் கங்கையி னாழ்ந்த படைமன்னன்
அம்போற் கோயிற் போன்மதில் சுற்றும் மகழ்கண்டார். 2

91 பாகு—வெல்லப் பாகு. மாகத்து உம்பர் மங்கையர்—பெரிய மேலுலகத்துப் பெண்கள். பேசி, நாண மலர் கொய்யும் பெண்கள். நாண — பேச்சின் இனிமையைக் கண்டு நாண. தோகை அன்னவர், கொம்பின் அன்னவர். தோகை — மயில். கொம்பு — பூங் கொம்பு. சாயலில் மயிலையும் அழகில் பூங் கொம்பையும் ஒத்தவர். வண்டினம் ஆர்க்கும்—அன்னம் நடை தோற்றமைக்குப் பரிகசிப்பது போன்று ஒரு கூட்டமாக வண்டுகள் ஆரவாரஞ் செய்யும். வழியிலே சென்றவர்களது கவனம் பாகொக்கும் சொல்லினிமையால் இழுக்கப்பட, திரும்பிப் பார்த்த பொழுது அவர்கள் கண்ட காட்சி, அவர்கள் மனதிற் பட்ட வரிசையிற் கூறப்பட்டது.

92 உம்பர் — தேவர்கள். ஏயும் — தங்குதற்குப் பொருத்த மான சிறப்பினையுடைய. ஒளி—வரிசை. பாய—அகழி யிலே நெடுந்தூரம் பரந்து தோன்ற. இதனால் அகழியின் அகலம் உய்த்துணர வைக்கப்பட்டது. அப்படிப்பாய்ந்த ஒளி நிழல் தேவலோகத்தின் அழகைக் காட்டிற்று. இம்பர்—இவ்வுலகில். நாகர்—தேவர். பம்பி — மிகுந்து. கங்கையைப் போல ஆழ்ந்த அகழி; மதிலைச் சூழ்ந்துள்ள அகழி. மன்னன்—சனகன்.

93 பொன்னின் சோதி போதினின் நாற்றம் பொலிவேபோல்
தென்னுண் தேனின் தீஞ்சுவை செஞ்சொற் கவியின்பம்
கன்னிம் மாடத் தும்பரின் மாடே கழிபேடோடு
அன்னம் மாடும் முன்றுறை கண்டங் கயல்நின்றார். 3

93 போல் — அசை. கவி யின்பம் — சீதா பிராட்டி; கவி யின்பம் போல்பவளாகிய சீதா பிராட்டிக்கு ஒரு பெயர் போல நின்றது. பொன்னின் சோதி, போதினின் நாற்றம் பொலிவு, தேனின் தீஞ்சுவை இவற்றையுடைய சீதா பிராட்டி. பொன்னின் சோதி—வரம்பில் பேரழகு சுடர் விட்டுப் பிரகாசிப்பதைக் குறிக்கும். ‘உருவ நாறும் வான்சுடர்ச் சோதி வெள்ளம்’ (ஆரணிய: 32) போதின் இன் நாற்றம் பொலிவு—மலரினது நறு மணம், அழகு முதலியவற்றோடு கூடிய தன்மை; உறுப்பு முதலியவற்றின் இசைவுற்ற சேர்க்கையழகினைக் குறிக்கும். தென் உண் தேனின் தீம் சுவை—வண்டுகள் படிந்துண்ணும் சிறந்த தேனினது இனிய சுவை; அவ்வழகு தெவிட்டாத இன்ப உருவாய் உணர்ச்சியிற் படிதலைக் குறிக்கும். இம் மூன்றையு முடையவள். இம் மூன்று முடைமையின் சொல் நயம், பொருள் நயம், ஓசை நயம் என்னும் மூன்றையு முடைய கவி யின்பம் போல்பவளாகிய சீதா பிராட்டி. கவி “உயிருருக்கும், புக்குணர்வுருக்கும்”; அது போலவே மேனி யொளியும் சாயலும் இன் சொல்லும் கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும் இயல் பினள். இத்தகையவளைக் கன்னிமாடத்தின் மேலிடத்துள்ள முற்பக்கத்திலே கண்டு அதற்கு மேலே செல்ல மாட்டாது, அவ்விடத்தருகே நின்றார். அன்பிலே மிகுந்த பெண் அன்னங்களோடு ஆண் அன்னங்கள் விளையாடா நின்ற முன்துறை. இச் செய்யுளில் சீதா பிராட்டியினது ‘மதனற்கும் எழுத வொண்ணா வரம்பில் பேரழகு’ வகுத்துக் கூறப்பட்டது. மேல்வருஞ் செய்யுள்கள் ஒவ்வோராற்றான் விரித்துக்கூறும்.

94 செப்புங் காலை செங்கம லத்தோன் முதல்யாரும்
எப்பெண் பாலுங் கொண்டுவ மிப்போ ருவமிக்கும்
அப்பெண் தானே யாயின போதிங் கயல்வேறோர்
ஒப்பெங் கேகொண் டெவ்வகை நாடி யுரைசெய்வோம். 4

95 உமையா ளொக்கும் மங்கைய ருச்சிக் கரம்வைக்கும்
கமையாள் மேனி கண்டவர் காட்சிக் கரைகாணார்
இமையா நாட்டம் பெற்றில மென்றார் இருகண்ணால்
அமையா தென்றா ரந்தர வானத் தவரெல்லாம். 5

96 வென்றம் மானைத் தாரயில் வேலுங் கொலைவாளும்
பின்றம் மானப் பேர்கய லஞ்சப் பிறழ்கண்ணாள்

94 எப் பெண்பாலும்—எப் பெண்பாலுக்கும். உவமிக்கும் அப்பெண்—இலக்குமி தேவி. தானே ஆயின போது—அத்தாமரையாளே சீதாபிராட்டியாக அவதரித்தாள். ஒப்பு—உவமிக்கும் பொருள். எந்த இடத்திலே பெற்று எந்த முறையிலே ஆராய்ந்து கூறுவோம். அவளுக்கு அவளையன்றி வேறு உவமையில்லை.

95 ‘பொன்னின் சோதி’ என்றதை விரித்துக்கூறுகின்றது. கமை—பொறுமை. காட்சிக்கரை—அழகாகிய கடலுக்கு எல்லை. ‘எண்பிறங்கு அழகிற்கு எல்லை யில்லையாம்’ (ஆரணிய: 34). காணார்—காணாராகி. அமையாது—முடியாது.

96 இது முதல் மூன்று செய்யுள் ‘போதினின் நாற்றம் பொலிவு’ என்பதை ஓராற்றான் விரிக்கும். அம்மானை வென்று. தார் அயில் வேல்—வெற்றிமாலை சூடிய வேல். பின்ற — பின்னிடும்படி. மானம் — உவமிக்கப்படும் சிறப்பு. பேர் கயல்—போருக்குக் கிளம்புவது போன்று பெயர்கின்ற கயல்மீன். மானை முழுவதும் வென்று, வேல் வாள்களை புறங்கொட ஓட்டி; போட்டியிடவரும் கயல் மீன் இடம் பெயரும்படி பிறழ்கின்ற கடலினும்

குன்றம் மாடக் கோவி னளிக்குங் கடலன்றி
அன்றம் மாடத் தும்ப ரளிக்கும் மமுதன்னாள். 6

97 பெருந்தே னின்சொற் பெண்ணிவ ளொப்பாளொரு பெண்ணைத்
தருந்தா னென்றால் நான்முக னின்னுந் தரலாமே
அருந்தா அந்தத் தேவ ரிரந்தா லமிழ்தென்னும்
மருந்தே யல்லா தென்னினி நல்கும் மணியாழி. 7

98 தன்னே ரில்லா மங்கையர் செங்கைத் தளிர்மானே
அன்னே தேனே ஆரமிர் தேயென் றடிபோற்றி
முன்னே முன்னே மொய்ம்மலர் தூவி முறைசாரப்
பொன்னே சூழும் பூவி னொதுங்கிப் பொலிகின்றாள். 8

பெரிய கண்ணினாள். (ஆரணிய: 117.) குன்றம் ஆட—மந்தர மலை சுழலுதலாலே, கோவின்—'கோ' என்ற அழுகைக்குரல் போன்ற ஆரவாரத்தோடு. மாடம்—கன்னிமாடம். கடலமுதம் கதறக்கதற வருத்திப் பெறப்பட்டது; இவ் வமுதம் கொம்பில் மலரும் பூவைப்போன்று மாடம் தானே கனிந்தளித்தது என வேறுபாடு கூறப்பட்டது.

97 *பெருமை பொருந்திய தேன். தரும்—தாரும். தான்—அசை. என்றால்—என்று வேண்டினால். அருந்தா—உண்ணாத; வேறொன்றையும் உண்ணாத. இரத்தினங்களுக்குப் பிறப்பிடமாகிய கடல்.*

98 *முன்னே முன்னே—நடந்து செல்லுமிடங்களி லெல்லாம் முற்பக்கமாக. மொய்ம்மலர்—நெருக்கமான மலர். முறை சார—முறைமையோடு நிற்க. பொன்—மகரந்தம். பூவின்—பூவின்மேல். ஒதுங்கி—நடந்து.*

99 பொன்சேர் மென்காற் கிண்கிணி யாரம் புனையாரங்
கொன்சே ரல்குன் மேகலை தாங்கிக் கொடியன்னாள்
தன்சேர் கோலத் தின்னெழில் காணச் சதகோடி
மின்சே விக்கும் மின்னர சென்னும் படிநின்றாள். 9

100 கொல்லும் வேலும் கூற்றமு மென்னு மிவையெல்லாம்
வெல்லும் வெல்லும் மென்ன மதர்க்கும் விழிகொண்டாள்
சொல்லுந் தன்மைத் தன்றது குன்றுஞ் சுவருந்திண்
கல்லும் புல்லும் கண்டுரு கப்பெண் கனிநின்றாள். 10

99 *'தென்னுண் தேனின் தீஞ்சுவை' என்பதை விரிக்கின்றது. மென்கால் கிண்கிணி — மென்மையான காலிலணிந்த சதங்கை. ஆரம்—இரத்தினமாலை. புனை ஆரம்—புனைகின்ற பூமாலை. கொன்—பெருமை. மேகலை—இடுப்பில் அணியும் மேகலாபரணம். தாங்கி—வருந்திச் சுமந்து. தன் சேர் கோலத்து இன் எழில்காண—தன்னுடைய பல உறுப்புக்களின் இனிய சமுதாய அழகைக் காண.*

100 *இதுவும் அடுத்த செய்யுளும் 'செஞ் சொற் கவியின்பம்' என்பதை ஓராற்றான் விரிப்பன. இவை யெல்லாம்—இவற்றை யெல்லாம். வெல்லும் வெல்லும்—நிச்சயமாக ஒருங்கே வெல்லும். மதர்க்கும் விழி—பெருமிதந்தோன்றும் பார்வையையுடைய விழி. சொல்லும் தன்மைத்து அன்று—அழகு எழுத ஒண்ணாது; கரை காண ஒண்ணாது; அதுபோலவே சொல்லவும் ஒண்ணாது. கடினமான குன்று போன்ற உரம் படைத்த நெஞ்சமும் மெல்லிய வலியில் நெஞ்சமும் செஞ்சொற் கவியின்பத்தில் ஈடுபட்டு உருகி நிற்பது போல கல்லும் புல்லும் கண்ட மாத்திரத்தில் உருகும்படி நின்றாள். பார்வையளவிலேயே மான் வேல் வாள் கயல் முதலிய வற்றை வென்றது போலவே கண்டோர் யாவரும் மனஉரன் வேற்றுமையின்றி ஒரேமாதிரி உருகும்படி நின்றாள். பெண் கனி—பெண்மை என்னும் மரத்திலே பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை தோன்றும் அரிய கனிபோன்றவள்; பெண்களுக்குரிய சீரிய பண்புகளை யெல்லாம் பத்தும் பத்தாகப் பெற்று அவர்களுக்குத் தலைமை சான்றாள்.*

வேறு

101 வெங்களி விழிக்கொரு விழவு மாயவர்
கண்களிற் காணவே களிப்பு நல்கலான்
மங்கையர்க் கினியதோர் மருந்து மாயவள்
எங்கள்நா யகற்கினி யாவ தாங்கோலோ. 11

102 இழைகளுங் குழைகளு மின்ன முன்னமே
மழைபொரு கண்ணிணை மடந்தை மாரோடும்
பழகிய வெனினுமிப் பாவை தோன்றலால்
அழகெனு மழகுமோ ரழகு பெற்றதே. 12

103 எண்ணரு நலத்தினு ளிணையள் நின்றுழி
கண்ணொடு கண்ணிணை கவ்வி யொன்றையொன்று
உண்ணவு நிலைபெறு துணர்வு மொன்றிட
அண்ணலு நோக்கினு னவளு நோக்கினுள். 13

101 அழகிய பொருள்களைக் கண்டு களிக்கும் பெருவிருப்ப முள்ள கண். விழவுமாயவர்—இடையருது கிளர்ச்சியோடு காண்கின்ற அழகு மேம்பட்ட பெண்கள். மருந்து—அமுதம். எங்கள் நாயகன்—இராமபிரான். யாவதாம்—கண்டால் யாதாய் முடியும்; அவன் மனம் என்னபாடு படும். (ஆரணிய: 34).

102 இழை—ஆபரணம். குழை—காதணி. இன்ன—இவை போன்ற பிற. மழை பொரு—மழை போன்று குளிர்ந்த. அழகு எனும் அழகும்—அழகு தருவன என்று கருதப் படும் அணிகலனும். ஓர் அழகு—முன்பு இல்லாத தனிச் சிறப்பு. இயற்கையழகின் தனிச்சிறப்பு கூறப்பட்டது.

103 எண்ணரும் நலத்தினுள் — இதுவரையிற் சொல்லிய வற்றையெல்லாம் ஒரு சொல்லில் அமைத்துக் கூறுவது. சொல்லுந் தன்மைத்தன்றுனுற் போல நினைக்கவும் அரியது. நலம்—அழகு. இணையள்—இத்தகைய பெருந் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவள். கவ்வி—பற்றி. உண்ணு தல்—அனுபவித்தல். நிலை பெருது—தரித்திருக்கலாற் ருது. ஒன்றிட—ஒன்று படுதலாலே.

8. சீதா பிராட்டியை அந்திமாலை முதலியன நலிவுறுத்தமை.

இராம பிரானும் சீதா பிராட்டியும் ஒருவரை யொருவர் கண்டதும் இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயமெய் தினர்; இரண்டுடற்கு ஒருயிர் போலாயினர். பின்பு இராமபிரான் முனிவனுடன் அவ்விடம் விட்டு நீங்கி மறைந்தனன். மறைந்ததும் சிந்தையும் நிறையும் மெய்ந் நலமுமிழந்த பைந்தொடி ஓவியப்பாவைபோன்றனள்; கண்வழிப்புகுந்த காதல் நோய் பாலுறு பிரை யென உடல் முழுதும் பரந்தது. அப்பொழுது மன்மதனும் ஓரம்பெய்தனன். அனலிலிட்ட கொடி போல வருந் திய அவளைத் தாதியர் தூக்கிச் சென்று படுக்கையிற் சேர்த்து விசிறி வீசி வெம்மையைத் தணிக்க முயன்ற னர்; அதனுல் வெம்மை இன்னும் மிகுந்தது. இந்நிலை யில் தான் கண்ட ஆடவனது தோற்றம், அழகு முதலி யன சமுதாயமாகவும் தனித் தனியாகவும் வந்து தோன்றி நலிய அவனைக்குறித்துப் பலவாறு வாய்புலற்று நின்றுள். இப்படிப் பலவற்றை எண்ணி மனம் உருகும் பொழுது சூரியனும் அத்தமித்தான். அதன் பின் வந்த அந்திமாலை, தென்றல், இருள், அன்றில், நிலவு முதலியன ஒன்றன் பின் ஒன்றுக வந்து நலிய அவள் பட்ட ஆற்றுெணுத் துயரத்தைப்பற்றிக் கூறுவன இப் பாடல்கள்.

ஏற்கனவே மன்மதன் நெஞ்சே இலக்காக எய்த அம்பினுலும், கண்முன்னே தோன்றிப் பலவாறு வருத் திய இராமபிரானது அந்தமில் அழகினுலும் நலிவுற்று வெம்பிய சீதா பிராட்டியை மாலைக்காலம், தென்றல்

இருள், சந்திரன் முதலியன ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து, பின்வந்தது முன்வந்ததைவிட அதிகரித்த வலிமையோடு சுட, அதனால் ஆற்றாமை வரவரக் கூடி, உடல் முழுவதும் வெந்து, தன் மலர்ப்பள்ளி பட்ட பாட்டைத் தானும் பட்டனள் என்று கூறுகின்றார்.

இங்கே கூறப்படும் வருணனைகளெல்லாம் சீதாபிராட்டின் மனநிலையோடு தொடர்புற்ற வகையில் அமைந்துள்ளன. அடுத்து வரும் சூரியோதய வருணனை வேறு முறையில் அமைந்துளது.

[தெ. ப. மிதிலைக் காட்சிப் படலம் : 61–77, 79.]

104 அன்னமென் னடையவட் கமைந்த காமத்தீ
தன்னையுஞ் சுடுவது தரிக்கி லானென
நன்னெடுங் கரங்களை நடுக்கி யோடிப்போய்
முன்னைவெங் கதிரவன் கடலின் மூழ்கினான். 1

105 விரிமலர்த் தென்றலாம் வீசு பாசமும்
எரிநிறச் செக்கரும் இருளுங் காட்டலால்

104 *அமைந்த—உடம்பு முழுவதும் பொருந்திய. தரிக்கிலான் என — பொறுக்கமாட்டாதவன் போல. முன்னை — பழமையான. நடுக்கி—தன்னையும் சுடும் என்ற அச்சத்தாலே நடுக்கி. மூழ்கினான்—மறைந்தான்.*

105 *விரிமலர்த் தென்றல் — மலர்ந்த பூக்களிற் படிந்து வருகின்ற தென்றல். வீசுபாசம் — வீசுகின்ற பாசக் கயிறும். எரி நிறச் செக்கர் — தீயின் நிறம்போன்ற செவ்வானமாகிய செம்பட்டை மயிரும். இருள்—இருளாகிய கரிய நிறமும். காட்டலால்—வெளிப்படக் காட்டலால். அரியவள் — சீதாபிராட்டி. அனல் — காமத்தீ.*

அரியவட் கனல்தரு மந்தி மாலையாங்
கருநிறச் செம்மயிர்க் காலன் தோன்றினான். 2

106 மீதறை பறவையாம் பறையுங் கீழ்விளி
ஓதமென் சிலம்பொடு முதிரச் செக்கரும்
பாதக விருள்செய்கஞ் சுகமும் பற்றலாற்
சாதக மென்னவுந் தழைத்த மாலையே. 3

வேறு

107 கயங்க ளென்னுங் கனல்தோய்ந்து
கடிநாண் மலரின் விடம்பூசி
இயங்கு தென்றல் மன்மதவே
ளெய்த புண்ணி னிடைநுழைய

அந்தி மாலையாம் காலன். காலன்—யமன். அவள் கண்ணுக்கு அந்திமாலை யமனைப்போன்று தோற்றமளித்தது. தென்றல் பாசக்கயிறாகவும், செக்கர் செம்மயிராகவும் இருள் கரிய நிறமாகவும், அந்திமாலை யமனாகவும் உருவகம்.

106 *மீது அறை—மேலே ஆகாயத்திலே ஒலிக்கின்ற. பறை—வாத்தியம். கீழ் விளி — கீழே பூமியிலே ஒலிக்கின்ற. ஓதம் என் சிலம்பு—கடலாகிய காற்சிலம்பு. உதிரச் செக்கர் — செக்கர் வானமாகிய உதிரம். பாதகம்—துன்பம். இருள் செய் கஞ்சுகம்—இருளாற் செய்யப்பட்டதுபோன்ற சட்டை, பற்றலால்—இந் நான்கையுங் கொண்டிருத்தலால். சாதகம் என்னவும் தழைத்த—யமன் போன்ற அந்திமாலை வரவர, சாதகம் என்னும் பூதம் போலவும் வளர்ச்சியடைந்தது.*

107 *கயங்கள் — குளங்கள். கனல் தோய்ந்து — உலை நெருப்பிலே உருக்கு முதலியவற்றைப் போலத் தோய்க்கப் பெற்று. கடி — வாசனை. நாள் மலர் — அப்பொழுது அலர்ந்த மலர். மலரின் விடம் பூசி—தோய்த்த வேலுக்கு*

உயங்கு முணர்வும் நன்னலமு
முருகிச் சோர்வா ளுயிருண்ண
வயங்கு மாலை வானோக்கி
இதுவோ கூற்றின் வடிவென்றாள். 4

108 கடலோ மழையோ முழுநீலக்
கல்லோ காயா நறும்போதோ
படர்பூங் குவளை நாண்மலரோ
நீலோற் பலமோ பானலோ
இடர்சேர் மடவா ருயிருண்ப
தியாதோ வென்று தளர்வாள்முன்
மடல்சேர் தாரான் நிறம்போலு
மந்தி மாலை வந்ததுவே 5

109 மைவான் நிறத்து மீனெயிற்று
வாடை யுயிர்ப்பின் வளர்செக்கர்ப்
பைவா யந்திப் படவரவே
யின்னு விளைத்துப் பகைத்தியால்

விடம் பூசுவதுபோன்று மலரின் மகரந்தம் பூசப்பெற்று. உயங்கும் உணர்வு — ஏற்கனவே குற்றுயிர் போன்று வருந்துகின்ற அறிவு. நன்னலம் — நிறை, பெண்மை. அழகு முதலிய நலங்கள். சோர்வாளது உயிரை உண்ண. வயங்கும் மாலை வான்—விளங்குகின்ற மாலைக் காலத்து வான்.

108 காயா நறும் போதோ — வாசனையுள்ள காயம்பூவோ. பானல்—கருநெய்தல். மடல் சேர் தாரான் — இராம பிரான்.

109 அந்தி மாலையைப் பட அரவாக உருவகஞ் செய்து கூறுகின்றாள். இன்னுவிளைத்து—துன்பம் விளைத்து. எய்வான்

எய்வா னொருவன் கையோயா
னுயிரு மொன்றே யினியில்லை
உய்வா னுறவிப் பழிபூண
வுன்னோ டெனக்குப் பகையுண்டோ. 6

110 ஆல முலகிற் பரந்ததுவோ
ஆழி கிளர்ந்த தோ அவர்தம்
நீல நிறத்தை எல்லாரு
நினைக்க வதுவாய் நிரம்பியதோ
காலன் நிறத்தை யஞ்சனத்திற்
கலந்து குழைத்துக் காயத்தின்
மேலு நிலத்து மெழுகியதோ
விளக்கு மிருளாய் விளைந்ததுவே 7

111 வெளிநின் றவரோ போய்மறைந்தார்
விலக்க ஒருவர் தமைக்காணேன்
எளியள் பெண்ணென் றிரங்காதே
எல்லி யாமத் திருளூடே

ஒருவன்—மன்மதன். இனி உய்வான் உற இல்லை. நீ பகைத்தி; கையோயாமல் எய்வானொருவன்; இவற்றிற் கிடையில் உயிர் பிழைத்திருக்கும் உபாயம் இல்லை.

110 ஆலம்—ஆலகால விடம். ஆழி கிளர்ந்ததோ — கடல் பொங்கி எங்கும் பரந்ததோ. அஞ்சனம் — கருநிற முள்ளமை. காயம்—ஆகாயம். விளக்கும் இருள்—துன்பத்தை விளக்கும் இருள். விளைந்தது—பெருகியது.

111 வெளிப்பட்டு நின்றவர். விலக்க — போதலைத்தடுக்க. எளியள்—உதவியற்றவள், எல்லி யாமம் — இரவில் இடையாமம். ஒளிந்துநின்று அம்பு எய்யும்–மாயவித்தை. அளியென்—இரங்கத்தகும் நிலையினளாகிய யான்.

ஒளியம் பெய்யு மன்மதனு
ருனக்கிம் மாய முரைத்தாரோ
அளியேன் செய்த தீவினையே
அன்றி லாகி வந்தாயோ. 8

112 ஆண்டங் கனையா ளினையனினைந்
தழுங்கு மெல்லை யகல்வானந்
தீண்ட நிமிர்ந்த பெருங்கோயிற்
சீத மணியின் வேதிகைவாய்
நீண்ட சோதி நெய்விளக்கம்
வெய்ய வென்றங் கவைநீக்கித்
தூண்டல் செய்யா மணிவிளக்கின்
சுடரா லிரவைப் பகல்செய்தார். 9

113 பெருந்திண் ணெடுமால் வரைநிறுவிப்
பிணித்த பாம்பின் மணித்தாம்பின்
விரிந்த திவலை யுதிர்ந்தமணி
விசும்பின் மீனின் மேல்விளங்க

112 அழுங்கும் எல்லை—வருந்தும்பொழுது. அகல் வானம்—பெரிய வானுலகம். நிமிர்ந்த—உயர்ந்த. கோயில்—கன்னி மாடம். சீத மணியின் வேதிகைவாய் — குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திர காந்தக் கல்லாற்செய்த மேடையிலுள்ள மணி விளக்கு—இரத்தின தீபம்.

113 வரை—மந்தர மலை. பெரிய திண்ணிய நெடிய மலை. பாம்பு — வாசுகி. மணித்தாம்பு — முறுக்கேறிய கடை கயிறு. கடையும் பொழுது பரவிய நீர்துளிகளும் பாம்பினின்றும் வெளிப்பட்ட இரத்தினங்களும் ஆகாயத்தின் கண்ணே தோன்றும் மீன்களைப்போல விளங்க. வருந்த—கடல் வருந்த. கலக்கிய நாள்—கடைந்த காலத்திலே. (கடலின்) அடியிலே இருந்த அமுதம் நிறைந்த பொற்

வருந்த அமரர் கலக்கியநா
ளமுத நிறைந்த பொற்கலசம்
இருந்த திடைவந் தெழுந்ததென
வெழுந்த தாழி வெண்டிங்கள். 10

114 வண்டா யயன்நான் மறைபாட
மலர்ந்ததோரு தாமரைப் போது
பண்டா லிலையின் மிசைக்கிடந்து
பாரும் நீரும் பசித்தான்போல்
உண்டா னுந்திக் கடல்பூத்த
தோதக் கடலுந் தான்வேறோர்
வெண்டா மரையின் மலர்பூத்த
தொத்த தாழி வெண்டிங்கள். 11

115 புள்ளிக் குறியிட்டென வொண்மீன்
பூத்த வானம் பொலிகங்குல்
நள்ளிற் செறிந்த விருட்பிழம்பை
நக்கி நிமிரு நிலாக்கற்றை

கலசம் அக்கடலிடத்தே தோன்றியது என்னும்படி வெண்திங்கள் உதித்தது. பாற்கடலிலே பொற்கலசம் எழுந்ததுபோல நீலக்கடலில் வெண்திங்கள் எழுந்தது.

114 வண்டு ஆய் — வண்டுபோன்று. தாமரைப்போது — தாமரை மலரை. (கடல் பூத்தது). பிரமன் வண்டு போன்றான் என்றமையால் தாமரையின் பெருமையும் உந்திக் கடலின் பரப்பும் உய்த்துணரற்பாலன. உண்டான்—திருமால். ஓதக் கடல்—அலைகளையுடைய கடல். ஆழியின்கண்ணே தோன்றிய வெண்திங்கள்.

115 புள்ளிகளை அடையாளமாக இட்டாற்போல ஒளி பொருந்திய நட்சத்திரங்கள் மலர்ந்த வானத்திலே விளங்கு

கிள்ளைக் கிளவிக் கென்னாங்கொல்
கீழ்பாற் றிசையின் மிசைவைத்த
வெள்ளிக் கும்பத் திளங்கமுகின்
பாளை போன்று விரிந்துளதால். 12

116 வண்ண மாலை கைபரப்பி
உலகை வளைத்த விருளெல்லாம்
உண்ண வெண்ணித் தண்மதியத்
துதயத் தெழுந்த நிலாக்கற்றை
விண்ணும் மண்ணும் திசையனைத்தும்
விழுங்கிக் கொண்ட விரிநன்னீர்ப்
பண்ணை வெண்ணெய்ச் சடையன்தன்
புகழ்போ லெங்கும் பரந்துளதால். 13

117 நீத்த மதனின் முளைத்தெழுந்த
நெடுவெண் டிங்க ளெனுந்தச்சன்
மீத்தன் கரங்க ளவைபரப்பி
மிகுவெண் ணிலவாம் வெண்சுதையாற்

கின்ற நிலாக்கற்றை. இரவின் நடுப்பகுதியிலே உள்ள திணிந்த இருளை நக்கி மேலே விளங்குகின்ற நிலாக்கற்றை. கிள்ளைக்கிளவி—சீதாபிராட்டி. கிள்ளை—கிளி. கிளவி—மொழி. என் ஆம் கொல்—என்ன துன்பத்தைச் செய்யாது.

116 வண்ணம்—நிறம். மாலை கை—மாலையாகிய கையை. உதயத்து—உதிக்கும்பொழுது. நிலாக் கற்றை சடையன் புகழ்போல் எங்கும் பரந்துளது. 'விண்ணும்...விழுங்கிக் கொண்ட'—என்னும் பகுதி இரண்டுக்கும் பொது. விரி நன்னீர்ப் பண்ணை — பரவிய நல்ல நீர்வளம் மிக்க வயல். வெண்ணெய் — திருவெண்ணெய் நல்லூர். கீர்த்தி வெண்ணிறம். (பால: 34).

காத்த கண்ணன் மணியுந்திக்
கமல நாளத் திடைப்பண்டு
பூத்த வண்டம் பழைதென்று
புதுக்கு வானும் போன்றுளதால். 14

118 விரைசெய் கமலப் பெரும்போது
விரும்பிப் புகுந்த திருவினொடும்
குரைசெய் வண்டின் குழாமிரியக்
கூம்பிச் சாம்பிக் குவிந்துளதால்
உரைசெய் திகிரி தனையுருட்டி
யொருகோ லோச்சி யுலகாண்ட
அரச னொதுங்கத் தலையெடுத்த
குறும்பு போன்ற தரக்காம்பல். 15

119 நீங்கா மாயை யவர்தமக்கு
நிறமே தோற்றுப் புறமேபோய்
ஏங்காக் கிடக்கு மெறிகடற்கு
மேனக்குங் கோடியை யானையே

117 நீத்தம்—கடல். மீ—மேலே. கமல நாளம் — நாபிக் கமலத்தினது நாளத்தினிடமாக. பூத்த—தோன்றிய.

118 விரை — வாசனை. குரை — சப்தம். இரிய — நீங்க. கூம்பி—இதழ்குவிந்து. சாம்பி—வாடி.. உரைசெய் திகிரி—எல்லாராலும் உயர்த்திக் கூறப்பட்ட ஆஞ்ஞாசக்கரம். உருட்டி—செலுத்தி. ஒதுங்க — மறைய. குறும்பு — குறுநில மன்னன். அரக்கு ஆம்பல்—செவ்வாம்பல்.

119 நீங்கா மாயையவர் — மறைந்து போனபின்பும் கண் முன்னே தோன்றுவதுபோலக் காண்பிக்கும் மாயையிலே வல்லவர்; இராமபிரான். நிறமே...ஏங்காக்கிடக்கும்—கடலுக்கும் பிராட்டிக்கும் சிலேடை. நிறமே தோற்று—தன்

ஓங்கா நின்ற விருளாய்வந்
துலகை விழுங்கி மென்மேலும்
வீங்கா நின்ற கருநெருப்பி
னிடையே யெழுந்த வெண்ணெருப்பே. 16

வேறு

120 கோடியை யல்லைநீ யாரையுங் கோல்கிலாய்
மடிவி லின்னமு தத்தோடும் வந்தனை
பிடியின் மென்னடைப் பெண்ணொ டென்றலெனைச்
சுடுதி யோகடற் றோன்றிய திங்களே. 17

121 நீக்க மின்றி நிமிர்ந்த நிலாக்கதிர்
தாக்க வெந்து தளர்ந்து சரிந்தனள்
சேக்கை யாகி மலர்ந்தசெந் தாமரைப்
பூக்கள் பட்டதப் பூவையும் பட்டனள். 18

நிறம் ஒப்பாகாமையாலே தோல்வியுற்று. 2. மேனியின் நிறத்தை இழந்து. புறமேபோய்—1. உலகிற்கு வெளியே சென்று. 2. ஒரு ஒதுக்கிடம்போய். ஏங்காக்கிடக்கும். 1. மெலிந்த கனை குரலுடன் ஏங்கியபடியிருக்கும். 2. மனம் ஏங்கிப் படுக்கையிலே கிடக்கும். கரு நெருப்பு—இருள்; அதன் கண்ணே எழுந்த வெண்ணெருப்பு — சந்திரன்.

120 மடிவு—மரணம். அமுதத் தொடும் பெண்ணொடும் வந்தனை. கடல் கடைந்தபொழுது இலக்குமியுடன் அமுதமும் சந்திரனும் தோன்றின. பெண்ணோடு உடன் பிறந்த நீ என்னை வருத்தலாமோ? கடல் தோன்றிய—இப்பொழுதும் குளிர்ந்த கடலினின்றும் உதித்த.

121 நீக்கம்—புகாத இடம். தாக்க—மேலே தாக்குதலால். வெந்து—உடல் முழுதும் வெந்து. சரிந்தனள்—படுக்கையினின்றும் கீழே விழுந்தனள். சேக்கை—பள்ளி. அப் பூக்கள் பட்டபாட்டை அவளும் அனுபவித்தாள். பூவை—கிளி.

9. சூரியோதய வருணனை.

சீதாபிராட்டியும் இராமபிரானும் பிரிவாற்றாமையினால் ஊழி பலவாக நீண்ட ஓரிரவு கழிந்து மறுநாள் விடிந்தது. அந்த நாட் சூரியோதயத்தைப் பல படியாலும் வருணிப்பன இப்பாடல்கள்.

இந்த நூலில் வேறு இடங்களில் வரும் சூரியோதய வருணனைக்கும் இதற்கும் ஒரு பிரதான வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. ஏனைய இடங்களில் வருவன சந்தர்ப்பம், முன்பின் கதை நிகழ்ச்சி, பாத்திரங்களின் மனோபாவம் இவற்றோடு தொடர்புற்ற உவமை, உருவகம், தற்குறிப் பேற்றம் முதலிய அணிகளால் அமைந்துள்ளன. இந்த வருணனை அங்ஙனந் தொடர்புறாது பொதுவாகவும் சற்று விரிவாகவும் காணப்படுவது; மேலும் பலதிறப்பட்ட அணிகள் கலந்து விரவியுள்ளன. இராமாயணக் கதை முழுவதற்கும் பொதுவாக நிறுவப் பட்ட ஒரு உதயகால வருணனையை ஒப்ப அமைவுற்றது.

இக்கதை, இராவணவதமாகிய இலக்கு நோக்கி இயங்க ஆரம்பித்த நாள் இந்த நாள். இன்றையதினம் நிகழ்ந்த சம்பவம் இராமபிரான் வில்லிறுத்தமையே. இக்கதைப் பொருளுக்கு ஆதாரமான இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற நாள் மூவுலகினுக்கும் ஒரு விடிவுகாலத்தைக் கொணர்ந்த நன்னாளாகும். வாசமலர்ந்த தேங்கோதையாளாகிய சீதாபிராட்டியின் ஆழ்துயரமும் தொல்லாழித் துயிலாதே துயராழி நெடுங் கடலுள் துயில்கின்ற சிலை தடக்கைக்கொண்ட கொண்டலின் தனிமையும் தீர்கின்ற நாள். சனகனுள்ளிட்ட மிதிலை மக்களைப் போலவே தேவரும் முனிவரும் அசுர வருக்கமாகிய புதையிருளினழுந்திய ஞாலமும், சிதையுமனத்திடருடைய செங்கமல

முகமலரக் காணும் நன்னாள். ஆதலால் இத்தகைய நாட் சூரியோதயத்தைக் கம்பர் ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களோடு இசைவியாது, கதையின் முழுப்பொருளையும் உட்கொண்டு, ஒரு தனிப்பட்ட அமைப்பெய்துமாறு, தாமே வந்து பின்னி மிடைந்த பலதிறப்பட்ட அணிகள் செறிய, தம்முடைய கவிதைப் பண்பாடு விளங்க, விழுமிய ஓசையுடன் நிமிர்ந்து செல்லும் 'செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்த நற்பொருளிற் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல் வவ்விய' கவிகளாற் புனைந்துரைக்கின்றார்.

இப்பாடல்களில் இடம் பெற்ற தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த உவமை முதலியவற்றின் பொருத்தமும் சிறிது ஆராயற்பாலது. உதயகிரியில் தோன்றிய சூரியனுக்கு, அழித்தற் கடவுளாகிய கற்றையஞ்சடை முடியண்ணலின் திரிபுரமெரித்த நுதல் விழியையும், அவனது விரிந்த கதிர்களுக்கு அக்கடவுள் ஊழியிறுதியின் பின் நடம்புரி நிலையில் விரித்த பொற்சடையையும், உவமையாக இவ் வருணனையின் முதலினும் முடிவினும் அமைத்துக் கூறியது அரக்கரது பேரழிவைக் கூறும் கதைப்பொருளுக்குப் பெரிதும் இயைந்தது. உதயகிரி சிவந்து நின்றமையை இராவணனால் முன்னம் பங்கமுற்ற எண்டிசைக்கரியினொன்றாகிய இந்திரன் திசைக்குரிய யானை, அரக்கனழிவால் துயர் நீங்கி அணிபெற விளங்கியமைக்கு அறிகுறியாக, அதன் நெற்றியிலிட்ட சிந்தூர திலகத்திற்கு ஒப்பிட்டுரைத்ததும் அங்ஙனமே மிகவும் ஏற்புடைத்து. (பாடம் 41 : பாட்டு 7 பார்க்க) இனி மூன்றாஞ் செய்யுளில் வருகின்ற உவமை ஒரு தனிச் சிறப்பிற்று. உவமானம் விரிவாகச் சித்திரிக்கப்பட்டு, பலபடிகளில் பண்பினை உயர்த்தி நின்று, அடை சில அடுத்தும் அமைந்துளது; விரிந்துசெல்லும் உவமானத்தின் கூறுகள் தனித்தனி உவமேயத்தோடு நேர்படாது நிற்ப, பொதுப் பண்பு சிலேடையாக அமைந்துளது. இத்தகைய தனியமைப்பு பதினான்காண்டின் முடிவில், இராமபிரானை ஆவ

லோடு எதிர்பார்த்து அவன் வரவு நோக்கி எதிர் சென்ற பரதனது தாமரை முகமலர்ச்சியையும் நகரமாந்தரது ஏகோபித்த அக மலர்ச்சியையும் நினைவில் தோற்றுவிக்கின்றது. நான்காம் பாட்டிலமைந்த பல்லலங்காரப் பண்புகள் இராவணாதியரை யெல்லாங் கொன்று ஏறு சேவகத்தோடு இராமபிரான் போர்க்களத்தே நின்ற நிலையில் அங்குக் குழுமிய வானவராதியோர் அடைந்த ஆனந்தத்தையும் அங்கு நிகழ்ந்த ஆரவாரத்தையும் கண் முன்னே தோற்றுவிப்பன.

[தே. ப. மிதிலைக் காட்சிப் படலம் :— 150—153.]

122 ததையுமலர்த் தாரண்ண லிவ்வண்ண
மயலுழந்து தளரு மெல்லை
சிதையுமனத் திடருடையச் செங்கமல
முகமலரச் செய்ய வெய்யோன்

122 ததையும் — நெருங்கிய. அண்ணல் — இராமபிரான். மயலுழந்து—காதல் நோயால் வருந்தி. தளரும்பொழுது வெய்யோன் உதித்தான். சிதையுமனத்து இடர் உடைய முகம் மலர —முப்புரத்தரக்கரால் துன்புற்று வருந்திய சிட்டரது சிதைவுற்ற மனத்துயரம் நீங்கி முகம் மலர்ந்தது போலப் பிரிவினால் நைந்தவர் மனத்தின் இடர் முழுவதும் நீங்கி முகம் மலரும்படி. உதயகிரி சிவபெருமானாகவும், இருள் அவர்போர்த்த யானைத்தோலாகவும், சூரியன் அவர் நெற்றிக்கண்ணாகவும் உருவகம். புதை இருளின் யானை—ஆழ்ந்த இருளாகிய யானை. எழுகின்ற புகர்முக யானை—மேலே தோன்றுகின்ற செம்புள்ளிகளையுடைய யானை. திணியிருளில் மேலே எழும் நட்சத்திரங்களைப் போன்று கரிய நிறமுள்ள யானையின் முகத்திலே செம்புள்ளிகள் தோன்றுவன. யானையின் உரிவைப் போர்வை — யானையின் தோலாகிய போர்வை. உதயகிரி எனும் கடவுள்—சிவபெருமான். நுதல்கிழித்த

புதையிருளி னெழுகின்ற புகர்முகயா
னையினுரிவைப் போர்வை போர்த்த
உதயகிரி யெனுங்கடவுள் நுதல்கிழித்த
விழியேபோ லுதயஞ் செய்தான். 1

123 விசையாடற் பசும்புரவிக் குரமிதிப்ப
வுதயகிரி விரிந்த தூளி
பசையாக மறையவர்கைந் நறைமலரும்
நிறைபுனலும் பரந்து பாய
அசையாத நெடுவரையின் முகடுதோறு
மிளங்கதிர்சென் றணைந்து வெய்யோன்
திசையாளும் மதகரியைச் சிந்தூர
மப்பியபோற் சிவந்த மாதோ. 2

—நெற்றியைக் கிழித்தெழுந்த; முப்புரங்களின் மீது கோபங்கொண்டு விழித்தாற்போல விழித்த. தாருகா வனத்து முனிவரை வென்று யானைத்தோல் போர்த்த நிலையில் முப்புரங்களை எரிக்க நின்ற சிவபெருமான் நெற்றிக்கண்ணைப்போலச் சூரியன் உதித்தான்.

123 கீழ்வானம் சிவந்தமையைப் பற்றிக் கூறுகின்றது; கீழ்த் திசை யானைக்குச் சிந்தூரத் திலகம் அப்பியதுபோற் கீழ்வானம் சிவந்தது. வேகம், வலிமை இவற்றையுடைய பச்சை நிறமுள்ள குதிரைகள்; இவை சூரியன் தேரிற் பூட்டிய ஏழு குதிரைகள். குரம்—குளம்புகள். மிதிப்ப—மிதித்தலாலே. தூளி—செந்துகள். குதிரைகள் உரமாக மிதித்தலாலே எழுந்த துகள் உதயகிரி எங்கும் பரந்து படிந்தன; அத்தூளி பசைபோலாகும்படி அந்தணர் விட்ட தேனுள்ள மலரும் அருக்கிய நீரும் பரந்து பாய்ந்தன; அந்தப்பசையை, நடுக்கமில்லாத நெடிய குன்றுகள் தோன்றும் சூரியனது இளங்கதிர்கள் சென்று அணைதலாலே கீழத்திசையை ஆளும் மதயானையைச் சிந்தூரம் அப்பியதுபோன்று கீழ்வானம் சிவந்தது. இராவணனால் மருப்பொடிந்து அவமானப்பட்ட யானைக்கு இந்நாளில் திலகமிட்டு அலங்கரித்தது போன்று கீழ்வானம் சிவந்து விளங்கிற்று. (சுந்தர. 14)

124 பண்டுவருங் குறிபகர்ந்து பாசறையும்
பொருள்வயினும் பிரிந்து போன
வண்டுதொடர் நறுந்தெரிய லுயிரனைய
கொழுநர்வர மணித்தே ரோடுங்
கண்டுமனங் களிசிறப்ப வொளிசிறந்து
மெலிவகலுங் கற்பி னார்போற்
புண்டரிக முகமலர வகமலர்ந்து
பொலிந்தனபூம் பொய்கை யெல்லாம். 3

124 தாமரை முதலியன மலர்ந்து பொய்கைகள் விளங்கின. பண்டு—முற்காலத்திலே. வரும் குறி பகர்ந்து—வருகின்ற காலம் இன்னதென்று குறித்துவிட்டு; முல்லை மலருதல், கார் தொடங்கல் முதலிய அடையாளங்கூறி. பாசறைக் கண்ணும் பொருள் செய்தற் கண்ணும் பிரிந்து சென்ற தலைவர். பாசறை—போர்செய்வோர் தங்குமிடம். வண்டு தொடர் நறுந் தெரியல் உயிரனையகொழுநர்வர—வெற்றிமாலையோடு திரும்பிவர. மணித்தேரோடுங் கண்டு—மணியோசை கேட்டு, அவர் வருகையை ஆரம்பம் முதற்காணவேண்டுமென்னும் ஆர்வத்துடன் வெளியே வந்து அப்படியே கண்டு. மனக்களிப்பு மிகுதலாலே பிரிவினாலும் கவலையினாலும் வந்த உள்ளத்தளர்ச்சியும் உடல் மெலிவும் நீங்குகின்ற கற்புடைய மகளிரைப்போல. புண்டரிக முகம் மலர:—1. கற்பினாரது தாமரை போன்ற முகம் ஒளியோடு மலர்ச்சியடைய. 2. பொய்கையின் முகமாகிய தாமரை இதழ் விரிந்துமலர. அகம் மலர்ந்து—1. முகம் மலர்ந்ததுபோல நெஞ்சமும் உவகையால் மலர்ந்து. 2. இடமெங்கும் பூக்கள் மலர்ந்து. பொலிந்தன—அழகுடன் விளங்கின. பதினாலாண்டின் பின் வந்த இராமனைக் கண்ட பரதன் முதலியோரது நிலையை நினைப்பூட்டுகின்றது இச் செய்யுளிலமைந்த உவமானம்.

125 எண்ணரிய மறையினொடு கின்னரர்க
ளிசைபாட உலக மேத்த
விண்ணவரும் முனிவர்களும் வேதியருங்
கரங்குவிப்ப வேலை யென்னும்
மண்ணுமணி முழவதிர வானரங்கின்
நடம்புரிவா ளிரவி யான
கண்ணுதல்வா னவன்கனகச் சடைவிரித்தா
லெனவிரிந்த கதிர்க ளெல்லாம். 4

125 சூரியனது கதிர்கள் எங்கும் விரிந்தன. கின்னரர்—இசைபாடும் தேவர்கள். இசைபாடுதல், ஏத்துதல், கரங்குவித்தல் இரண்டுக்கும் பொது. மண்ணும் மணி முழவு—மார்ச்சனைப் பட்ட அழகிய முழவு. அதிர—முழங்க. வான் அரங்கின்—1. ஆகாயமாகிய அரங்கின் கண்ணே. 2. சிற்சபையின்கண்ணே. முழவு அதிர்தல் கடலின் முழக்கத்திற்கும் சிற்சபை வானுக்கும் ஒப்பு. நடம்புரி வாளிரவி—நடஞ்செய்வது போன்று அசைகின்ற ஒளியையுடைய சூரியன். நடம்புரி கண்ணுதல் வானவன்—திருநடனம்புரியும் சிவபெருமான். முன்பு 'நுதல் கிழித்த' என்றமைக்கு இசைய ஈண்டு 'கண்ணுதல் வானவன்' என்றார். உலகம் நடைபெறும்படி புரிதல் இருவர்க்கும் பொது. கனகச்சடை — பொற்சடை. பொற்சடை விரித்தாற்போலச் செய்ய வெய்யோன் கதிர்கள் விரிந்தன. இராவணவதம் முடிந்து நின்ற நிலையில் தேவர்கள் குழுமிய பொழுதைய ஆரவாரக்களிப்பை நினைவூட்டுகின்றது இச் செய்யுள்.

10. முனிவன் குமரர் வரலாறு கூறுதல்

தான் செய்த வேள்வி முடிந்தபின் முனிவனோடு மருங்கிலே வீற்றிருந்த இராம லக்குமணரைக் கண்ட சனகன், அவர்கள் தோற்றத்தில் ஈடுபட்டு, விசுவாமித்திர முனிவனை அடிவணங்கி, "இவர்கள் யார்? உரைத்தருள வேண்டும்" என்று கேட்க, அவன், "விருந்தினர்: நின் வேள்வி காணிய வந்தார்; வில்லுங் காண்பார்; பெருந்தகைமைத் தயரதன் தன் புதல்வர்" என்று விடையளித்து, அவர்களது தகைமை யெல்லாம் பேசலுற்றான். அப்படி அவன் பேசியதின் பிற்பகுதி இங்கே காணப்படும். இப் பகுதி இராமபிரானது ஆரம்ப சரிதையை விசுவாமித்திர முனிவன் கூற்றாகக் கூறுவது. 'வில்லுங் காண்பார்' என்று முதலிற் கூறிய முனிவன் மகட் பேசுவார் போன்று வரலாற்றை அமைத்துக் கூறுகின்றானாதலின், மனு முதலாய குல முதல்வர் பெருமையை முற்படக் கூறிப் பின்பு இராம பிரானைப் பற்றிப் பேசலானான்.

இராமபிரானது வீரத்திறமையை வண்ணத் தாக்கி போர் வேள்வி காத்த சீர்மை இவற்றினும், அவனுடைய அருளின் திறத்தைக் கல்லுருவாய்க் கிடந்த அகலியையைப் பெண்ணுருவாக்கிய செயலினும் கண்ணாரக் கண்டவனாதலின் இயல்பாக உள்ள ஆர்வம் அளவுபடாத உள்ளக்கிளர்ச்சியோடு சேர்ந்து, பொங்கிய உவகையோடு பேசுகின்றான். அப்படிப் பேசுகின்றவனது உள்ளக் கிளர்ச்சி பாட்டின் ஓசையில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது. 'கலையாழிக் கதிர்த் திங்களு

தயத்திற் கலித்தோங்கும் அலையாழி ' யைப் போலவே பாட்டிலமைந்த ஓசையும் வர வரக் கூடிய எழுச்சியுடன் செல்கின்றது.

[தெ. ப: குலமுறை கிளத்துப் படலம் :— 20—29.]

126 விரிந்திடுதீ வினைசெய்த வெவ்வியதீ வினையாலும்
அருங்கடையின் மறையறைந்த அறஞ்செய்த அறத்தாலும்
இருங்கடகக் கரதலத்திவ் வெழுதரிய திருமேனிக்
கருங்கடலைச் செங்கனிவாய்க் கவுசலையேன்
பாள்பயந்தாள் 1

127 தள்ளரிய பெருநீதித் தனியாறு புகமண்டும்
பள்ளமெனுந் தகையானைப் பரதனெனும் பெயரானை
எள்ளரிய குணத்தாலு மெழிலாலு மிவ்விருந்த
வள்ளலையே யனையானைக் கேகயர்கோன்
மகள்பயந்தாள். 2

128 அருவலிய திறலினரா யறங்கெடுக்கும் விறலரக்கர்
வெருவருதிண் டிறலார்கள் வில்லேந்து மெழிற்செம்பொற்
பருவரையு நெடுவெள்ளிப் பருப்பதமும் போல்வார்கள்
இருவரையு மிவ்விருவர்க் கிளையாளு மீன்றெடுத்தாள். 3

126 விரிந்திடு—பரவிய. அரு மறை, கடை இல் மறை—அரிய ஈறில்லாத வேதம். கடகக்கரதலம்—கடகத்தையுடைய கை. கருங்கடலை—கரிய கடல்போன்ற நிறமுடைய இராமனை.

127 நீதித் தனி ஆறு—நீதியாகிய ஒப்பற்ற ஆறுகள். மண்டும்—விரையும்; நிரம்பும்.

128 விறல்—வலிமை. வெருவரு—அஞ்சுகின்ற, இலக்குவன் பொன்னிறம். சத்துருக்கன் வெள்ளிநிறம்.

129 தலையாய பேருணர்விற் கலைமகட்குந் தலைவராய்ச்
சிலையாயுந் தனுவேதந் தெவ்வரைப்போற் பணிசெய்யக்
கலையாழிக் கதிர்த்திங்க ளுதயத்திற் கலித்தோங்கும்
அலையாழி யெனவளர்ந்தார் மறைநான்கு மனையார்கள். 4

130 திறையோடு மரசிறைஞ்சுஞ் செறிகழற்காற் றெசரதனும்
பொறையோடுந் தொடர்மனத்தான் புதல்வரெனும்
பெயரேகாண்
உறையோடு நெடுவேலாய் உபநயன விதிமுடித்து
மறையோது வித்திவரை வளர்த்தானும் வசிட்டன்காண். 5

131 ஈங்கிவரா லென்வேள்விக் கிடையூறு கடிதியற்றுந்
தீங்குடைய கொடியோரைக் கொல்விக்குஞ் சிந்தையனுய்ப்
பூங்கழலார்க் கொண்டுபோய் வனம்புக்கேன் புகாமுன்னம்
தாங்கரிய பேராற்றற் றுடகையே தலைப்பட்டாள். 6

132 அலையுருவக் கடலுருவத் தாண்டகைதன் நீண்டுயர்ந்த
நிலையுருவப் புயவலியை நீயுருவ நோக்கையா

129 பேருணர்வு — மூதறிவு. சிலை ஆயும் — வில்வித்தையை ஆராய்ந்து கூறும். தெவ்வர்—பகைவர். கலைகளையுடைய வட்டமான ஒளியையுடைய சந்திரன்; பூர்ண சந்திரன். கலித்து ஓங்கும்—ஆரவாரஞ் செய்து பொங்கும். அலைகளையுடைய கடல்.

130 உறையிலே தங்குகின்ற நீண்ட வேலையுடையவனே.

131 கடிது—விரைவாக. தலைப்பட்டாள்—எதிர்ப்பட்டாள்.

132 அலை உருவு அக்கடல்; இன்றேல் அலை உருவக்கடல். உருவு—பாய்ந்துவருகின்ற. கடல் உருவம் — கடலினது நிறம். நிலை உருவம் — நிலையான இயற்கை யழகு. உருவ நோக்கு — நன்றாகப்பார். உலை உருவம்—உலைக்களத்தி

உலையுருவக் கனலுமிழ்கட் டாடகைதன் னுரமுருவி
மலையுருவி மரமுருவி மண்ணுருவிற் றேருவாளி. 7

133 சேக்கர்நிறத் தெரிகுஞ்சிச் சிரக்குவைகள் பொருப்பென்ன
உக்கனவோர் முடிவில்லை யோரம்பி னெடுமரக்கி
மக்களிலங் கோருவன்போய் வான்புக்கான் மற்றையவன்
புக்கவிட மறிந்திலேன் போந்தனனேன் வினைமுடித்தே. 8

134 ஆய்ந்தேற வுணர்வரிய வயற்கேயு மறிவரிய
காய்ந்தேவி னுலகனைத்துங் கடலோடு மலையோடுந்
தீந்தேறச் சுடுகிற்கும் படைக்கலங்கள் செய்தவத்தால்
ஈந்தேனு மனமுட்க இவற்கேவல் செய்குனவால். 9

135 கோதமன்தன் பன்னிக்கு முன்னையுருக் கொடுத்ததிவன்
போதுநின்ற தெனப்போலிந்த பொலன்கழ்காற்
போடிகண்டாய்

னுள்ள நிறம். கண் தாடகை—கண்ணையுடைய தாடகை; கோபாவேசத்தோடு வந்த தாடகை. உரம் உருவி—மார்பைத் துளைத்து.

133 உக்கன—கீழே சிதறி விழுந்தன. ஒருவன்—சுபாகு.

134 ஆய்ந்து ஏற உணர்—ஆராய்ந்து முழுவதும் உணர்வாய். காய்ந்து ஏவில்—கோபங்கொண்டு ஏவிவிட்டால். தீந்து ஏற—கரிந்து போம்படி. அவற்றை ஈந்த யானுமே வெள்கும்படி ஏவல் செய்வன. தன்னிடம் வைத்ததை விடக் கூடிய அன்பு பூண்டு இராமனுக்குப் பணி செய்த தனால் மனம் உட்கினான்.

135 பன்னி—பத்னி; அகலியை. போது — தாமரை மலர். அம்மலர் வாடாது நின்றதுபோல். பொலங்கழல்—பொன்னாலாகிய வீரக்கழல். கால் வண்ணமிது;

காதலென்ற னுயிர்மேலு மிக்கரியோன் பாலுண்டால்
ஈதிவன்தன் வரலாறும் புயவலியு மெனவுரைத்தான். 10

கைவண்ணங் கூறவும்வேண்டுமோ என்பது குறிப்பு. என் உயிரின்மேல் வைத்துள்ளதைவிட அதிக அன்பு இக்கரியோனிடம் எனக்குண்டு.

11. இராமபிரான் வில்லிறுத்தமை.

இராமபிரான் வில்லை வளைக்கப் புக அது முறிந்த நிகழ்ச்சியை வருணிப்பன இச் செய்யுட்கள்.

இதில் கம்பர் வில்லிறுத்த நிகழ்ச்சியை நேரிற் காண்பது போலக் காட்சிப்படுத்துகின்றார். இராமபிரான் வில்லை நோக்கி நடந்தபொழுது தோகையர் முதலியோர் கூற்றுக்களும், வில்லிறுத்தபின் மக்கள் இராமபிரானழகை வியந்து கூறியனவும், அவர் குழுவினராய்ப் பிரிந்து மணமகன் சார்பாகப் பேசுவாரும் மணமகள் பக்கம் பரிவாரும் சண்டையைத் தடுத்து சமாதானம் செய்வாருமாகிப் பேசிய பேச்சுக்களும் மனித இயல்பிற் கேற்றவாறு அமைந்து நின்று இன்பம் பயப்பன.

[தெ. ப. கார்முகப்படலம்:— 26, 28—30, 32—35, 37, 40, 42, 43.]

136 பொழிந்தநெய் யாகுதி வாய்வழி பொங்கி
எழுந்த கொழுங்கன லென்ன வெழுந்தான்
அழிந்தது வில்லென விண்ணவ ரார்த்தார்
மொழிந்தன ராசிகள் முப்பகை வென்றார். 1

137 காணுநே டுஞ்சிலை கால்வலி தென்பார்
நாணுடை நங்கை நலங்கிளர் செங்கேழ்
பாணியி வன்படர் செங்கை படாதேல்
வாணுதல் நங்கையும் வாழ்வில ளென்பார். 2

138 கரங்கள் குவித்திரு சண்கள் பனிப்ப
இருங்களி றிச்சிலை யேற்றில னுயின்
நரந்த நறைக்குழல் நங்கையு நாமும்
முருங்கெரி யிற்புக மூழ்குது மென்பார். 3

139 வள்ளல் மணத்தை மகிழ்ந்தன னென்றுற்
கொள்ளென முன்பு கொடுப்பதை யல்லால்
வெள்ள மணைத்தவன் வில்லை யெடுத்திப்
பிள்ளைமு னிட்டது பேதைமை யென்பார். 4

136 நெய் ஆகுதி—நெய்யாகிய ஆகுதி. முப்பகை வென்றார்—முனிவர்.

137 கால்—அடி. நலம் கிளர் செங்கேழ் பாணி — அழகு விளங்குகின்ற சிவந்த கை. படர்—பரவிய.

138 இருங்களிறு—இராமன். ஏற்றுதல் — நாணேற்றுதல். நரந்தம் நறைக் குழல் — கத்தூரியின் மணங் கமழ்கின்ற கூந்தல். முருங்கு எரி—அழிக்கின்ற நெருப்பு ; முருக்கு என்பதன் விகாரம்.

139 வெள்ளம் அணைத்தவன்—சிவபெருமான் ; கங்கை நீர்ப் பெருக்கை நிறுத்தினவன்.

140 தோகைய ரின்னன சொல்லிட நல்லோர்
ஓகை விளம்பிட உம்ப ருவப்ப
மாக மடங்கலு மால்விடை யும்பொன்
நாகமு நாகமு நாண நடந்தான். 5

141 ஆடக மால்வரை யன்னது தன்னைத்
தேடரு மாமணி சீதை யெனும்பொற்
சூடக வால்வளை சூட்டிட நீட்டும்
ஏடவிழ் மாலையி தென்ன வெடுத்தான். 6

142 தடுத்திமை யாம லிருந்தவர் தாளின்
மடுத்தது நாணுதி வைத்தது நோக்கார்
கடுப்பினில் யாரு மறிந்திலர் கையான்
எடுத்தது கண்டன ரிற்றது கேட்டார். 7

140 ஓகை—சந்தோஷ வார்த்தை. மாகம் அடங்கலும் உம்பர் உவப்ப—வானுலகம் முழுவதும் தேவருவப்ப. பொன் நாகம்—பொன்மலை; மேரு. நாகம்—யானை. இன்றேல் மாகம் மடங்கலும் நாண—மிகச்சிறந்த ஆண்சிங்கமும் நாண என்றுங் கொள்ளலாம்.

141 ஆடகம்—பொன். மணி—இரத்தினம். சூடகம்—கை யணி. வால்வளை—வெண்ணிற வளை.

142 மடுத்தது — மிதித்தது. நாண் நுதி வைத்தது — நாணை நுதியிலே வைத்தது; ‘பூட்டியது’ என்னாது ‘வைத்தது’ என்றமையால் நாணேற்றுதற்கு முன்னமே வில்முறிந்தது என்பது பெறப்படும். கடுப்பினில் — விரைவினால். இமைக்குமுன் இரண்டும் நடைபெற்றன. (பால; 84)

வேறு

143 ஆரிடைப் புகுது நாமென் றமரர்கள் கமலத் தோன்தன்
பேருடை யண்ட கோளம் பிளந்ததேன் றேங்கி னைந்தார்
பாரிடை யுற்ற தன்மை பகர்வதேன் பாரைத் தாங்கி
வேரிடைக் கிடந்த நாகம் இடியென வெருவிற் றன்றே. 8

144 மாலையு மிழையுஞ் சாந்துஞ் சுண்ணமும் வாச நெய்யும்
வேலைவெண் முத்தும் பொன்னுங் காசுநுண் துகிலும் வீசிப்
பால்வளை யமிர்த ளாய பல்லியந் துவைப்ப முந்நீர்
ஓல்கிளர்ந் துவாவுற் றென்ன ஒலிநகர் கிளர்ந்த தன்றே. 9

145 வயிரியர் மதுர கீத மங்கைய ரமுத கீதம்
செயிரியர் மகர யாழின் தேம்பிழி தெய்வ கீதம்
பயிர்கிளை வேயின் கீத மென்றிவை பருகி விண்ணோர்
உயிருடை யுடம்பு மெல்லா மோவிய மொப்ப நின்றார். 10

143 யாரிடம் அடைக்கலம் புகுவோம். வேர்—அடி. நாகம்—ஆதிசேடன்.

144 இழை — அணிகலம். சுண்ணம் — நறுமணப் பொடி. வாசநெய்—புழுகு, காசு—இரத்தினம். வீசி—ஒருவருக்கொருவர் வழங்கி. பால் வளை — வெண்ணிறச்சங்கு. அமிர்து அளாய பல் இயம் — அமுதத்தின் இனிமை கலந்த பல வாச்சியங்கள். துவைப்ப—ஒலிப்ப. முந்நீர்—கடல். ஓல்—ஆரவாரம். உவா—பருவகாலம். நகர் ஒலி கிளர்ந்தது.

145 வயிரியர் — கூத்தர். செயிரியர்—நரம்புக் கருவியை வாசிப்பவர். பயிர்—ஒலிக்கின்ற. கிளை—பலதிறப்பட்ட. உடம்பு எல்லாமும்.

146 தயரதன் புதல்வ னென்பார் தாமரைக் கண்ண னென்பார்
புயலிவன் மேனி யென்பார் பூவையும் பொருவு மென்பார்
மயலுடைத் துலக மென்பார் மானுட னல்ல னென்பார்
கயல்பொரு கடலுள் வைகுங் கடவுளே காணுமென்பார். 11

147 நம்பியைக் காண நங்கைக் காயிர நயனம் வேண்டும்
கோம்பினைக் காணுந் தோறுங் குரிசிற்கு மன்ன தேயால்
தம்பியைக் காண்மி னென்பார் தவமுடைத் துலக மென்பார்
இம்பரிந் நகரிற் றந்த முனிவனை யிறைஞ்சு மென்பார். 12

146 என்பார் என்பார் என்று தனித்தனியே முடிதலால் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பகுதியினர் பேச்சு என்பது வெளிப்படை. ஒரு பகுதியினர் பேச்சிற்கும் அடுத்த பகுதியினர் கூற்றிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு அமைந்து எல்லாம் கோவைப்பட்டுப் பொருளொருப்பாடு பெறுகின்றது. பூவை—காயா. பொருவும் — ஒக்கும். மயலுடைத்து உலகம்—ஒரே பொருளைக் குறித்து 'புயல்' என்றும், 'காயா' என்றும் கூறக் கேட்டவர் கூற்று. மயல்—அறிவின் கலக்கம். அதற்கு விடை; மானுடன் அல்லன். பின்னை யார் என்ற வினுவிற்கு விடை ஈற்றடி: நீங்கள் சண்டையிடுவதுபோன்று கயல்மீன்கள் பொருகின்ற பாற்கடலில் வைகும் திருமாலே இவன்; இதில் ஐயமில்லை; நன்ருய் உற்று நோக்குமின் என்பார்.

147 முன் சொல்லியவற்றை யெல்லாங் கேட்டு வியந்தவர் கூற்று முதலாமடி. அவர் கூறி முடிக்குமுன் மணமகள் பக்கம் பரிந்து பேசிய எதிர்க்கட்சியினர் கூற்று இரண்டாமடி; சீதா பிராட்டியின் வரம்பில் பேரழகைக் காண்கின்ற ஒவ்வொரு முறைக்குமே நம்பிக்கு ஆயிரங்கண் வேண்டும். வாக்குவாதம் முற்றிவிடுமென்று அஞ்சிய மற்ருெரு சாரார் பேச்சை வேறு பொருளில் திருப்பி நம்பிக்கேற்ற தம்பியைக் காண்மின் என்ருர். இருவர் அழகிலும் ஈடுபட்டவர் 'தவமுடைத்து உலகம்' என்ருர்; மற்ருெரு சாரார் 'இவ்விருவரையுங் கொணர்ந்த முனிவனையன்ருே முதலில் வணங்கவேண்டும்' என்ருர். தொடங்க நின்ற கலகம் நிகழாமற் காக்கப்பட்டது.

12. இராம பிரான் உலாவியல்.

தயரதனை எதிர்கொண்ட இராம பிரான் அவன் பணித்தபடி தேரேறி மிதிலைமா நகர் வீதியினூடே சென்று மணிமண்டபத்தை அடைந்தான். அங்ஙனம் அவன் வீதியின் வழியே செல்லும்பொழுது நிகழ்ந்த சில காட்சிகளைக் கூறும் இதிலுள்ள கவிகள்.

இராம பிரான் தாடகையை வதைத்தமை, அகலிகைக்கு நல்லுரு வளித்தமை, வில்லிறுத்தமை ஆதிய வற்றைக் கேள்விப்பட்ட அவ் வீதியிலுள்ள மாதரார் தேர் வருகின்றதென அறிந்து பெருந்திரளினராய்ச் செல்லலுற்றனர். சென்று யாவரும் இமைகொட்டாமற் பார்த்தனர்; பார்த்தவர் தம்மை யிழந்தனர் விரைவாக வந்த தேர் நேருக்கு நேர் வந்தது; முழு அழகையும் நெருங்கி நின்று காணலாமென்று எண்ணிவந்தவர்கள் ஒரோவோரவயவத்திற்குமேற் காணமாட்டாராயினர். தேரும் போய்விட்டது. பலர் பலவாறு வருந்திப் பலப்பல கூறினர். இங்ஙனம் தேர் வருகையில் பல நிலைகளில் நிகழ்ந்தவற்றை ஒரு நிலையில் நின்று கண்ட ஒருவர் நமக்குக் கூறிக் காட்டுவது போன்று ஆசிரியர் வருணிக்கின்றார்.

மேலும் இப்பகுதியில் இராமபிரானது இரு பண்புகளை ஆசிரியர் உய்த்துணர வைக்கின்றார். அவன் பரம்பொருள் என்பதை, 'தோள் கண்டார்' என்ற கவியிலும், அயல் மாதரைச் சிந்தையாலுந் தொடாத பேராண்மையை 'வேர்த்து மேனி' என்னுங் கவியிலும் காட்டுகின்றார்.

[தெ. ப. உலாவியற் படலம் :—1, 2, 5, 6, 10, 13, 15, 16, 19, 21, 23, 32,]

148 மானினம் வருவ போன்று மயிலினந் திரிவ போன்றும்
மீனின மிளிர்வ போன்று மின்னின மிடைவ போன்றுந்
தேனினஞ் சிலம்பி யார்ப்பச் சிலம்பினம் புலம்ப எங்கும்
பூநனை கூந்தன் மாதர் பொம்மெனப் புகுந்து மொய்த்தார். 1

149 விரிந்துவீழ் கூந்தல் பாரார் மேகலை யற்ற நோக்கார்
சரிந்தபூந் துகில்கள் தாங்கா ரிடைதடு மாறத் தாழார்
நெருங்கினர் நெருங்கிப் புக்கு நீங்குமின் நீங்கு மின்னென்று
அருங்கல மனைய மாதர் தேனுக ரளியின் மொய்த்தார். 2

148 வீதியில் ஓரிடத்திலே நின்று பார்க்கும் பொழுது பெண்கள் கூட்டமாக நெருங்கிவரும் காட்சி, வரன் முறையிற் கூறப்படுகின்றது. தூரத்திலே வரும்பொழுது மானினம் வருவபோன்றும். சற்று நெருங்க ஆடை முதலிய அலங்காரங்களாலே மயிலினம் திரிவபோன்றும். இன்னும் சமீபிக்க ஆபரண ஒளியாலே நட்சத்திரங்கள் கூட்டமாக விளங்குவ போன்றும். இன்னும் நெருங்க பலரும் தம்முள் நெருங்கலால் மின்னினம் பின்னி நடமாடுவபோன்றும். ஆக நெருங்கிவர, வண்டுகளின் பூசலும், சிலம்புகளின் ஓசையும் மேற்பட மாதர் 'பொம்' மென்ற ஓசையுடன் புகுந்து வண்டினம் பூவை மொய்ப்பது போல மொய்த்தனர்.

149 அற்ற—அற்றுச் சிந்தினவற்றை. சரிந்த—இடம்விட்டுத் தளர்ந்த. பாரார் — நோக்கார். தாங்கார், தாழார் முதலியவற்றை எச்சமாகத் திரித்துப் பொருள்கொள்க. நெருங்கினர்—தேர் வருமிடத்தை அணுகியவராகி. நெருங்கிப் புக்கு—தமக்குள்ளே நெருக்கிப் புக்கு. அப்படிப்புக இடமின்மையால் 'நீங்குமின் நீங்குமின்' என்றார். அருங்கல மனைய மாதர்—ஆபரணங்கள் தமக்கு அழகு செய்வதுபோன்று தாம் அவ் வீதிக்கு அழகு செய்யும் மாதர். அளி — வண்டு; வண்டுகளைப்போல விளைவு நோக்காது விரைந்து வீழ்ந்தனர்.

150 அரத்தமுண் டனைய மேனி யகலிகைக் களித்த தாளும்
விரைக்கருங் குழலிக் காக வில்லிற நிமிர்ந்து வீங்கும்
வரைத்தடந் தோளுங் காண மறுகினின் வீழ மாதர்
இரைத்துவந் தமிழ்தின் மொய்க்கு மீயின மென்ன லானார். 3

151 வீதிவாய்ச் செல்கின் றான்போல் விழித்திமை யாது நின்ற
மாதரார் கண்க ளூடே வாவுமான் தேரிற் செல்வான்
யாதினு முயர்ந்தோன் தன்னை யாவர்க்குங் கண்ண னென்றே
ஓதிய பெயர்க்குந் தானே யுறுபொரு ளுணர்த்தி விட்டான். 4

152 பஞ்சணி விரலி னார்தம் படைநெடுங் கண்க ளெல்லாம்
செஞ்சவே ஐயன் மெய்யிற் கருமையைச் சோந்த வோதாம்
அஞ்சன மேனி யான்தன் மணிநிற மாத ரார்தம்
அஞ்சன நோக்கம் பார்க்க விருண்டதோ அறிகி லேமால். 5

150 அரத்தம்—செந்நிறம். குழலி—சீதா பிராட்டி. மறுகு—வீதி. வீழும்—ஆர்வத்தோடு வந்தடையும். அடைமொழிகள் வருபவர் கேள்விப்பட்டுக் காண விரும்பிய பண்புகளை ஓட்டி வந்தன.

151 வீதிவாய்ச் செல்கின்றான்போல் மாதரார் கண்களூடே செல்பவன். தாவிச் செல்லுகின்ற குதிரைகள் பூட்டிய தேர். உறு பொருள்—தகுந்த பொருள். எல்லாருடைய கண்ணகத்தே யிருப்பவன்.

152 பஞ்சணி விரல்—பஞ்சுபோன்ற அழகிய விரல். படை—வேற்படை. செம் செவே — மிகவும் நன்றாக. மஞ்சு—மேகம். மணிநிறம்—அழகிய நிறம். அஞ்சனம்—மை. விழித்து இமைகொட்டாமலிருந்த பெண்கள் இராமபிரான் மேனியைக் கண்கள் நன்கு பதியுமாறு கண்டனர்.

153 விற்றங்கு புருவம் நெற்றி வியர்வறப் பசலை விம்மச்
சுற்றெங்கு மெறிப்ப உள்ளஞ் சோரவோர் தோகை நின்றாள்
கொற்றஞ்செய் கொலைவே லென்னக் கூற்றெனக் கொடிய கண்ணாள்
மற்றொன்றுங் காண்கி லாதாள் தமியனோ வள்ள லென்றாள். 6

154 தாக்கணங் கனைய மேனி தைத்தவேள் சரங்கள் பாராள்
வீக்கிய கலனுந் தூசும் வேறுவே றான தோராள்
ஆக்கிய பாவை யன்னா ளொருத்தியாண் டமலன் மேனி
நோக்குறு வாரை யெல்லா மெரியெழ நோக்கு கின்றாள். 7

155 களிப்பன மதர்ப்ப நீண்டு கதுப்பினை யளப்ப கள்ளம்
ஒளிப்பன வெளிப்பட் டோடப் பார்ப்பன சிவப்புள் ளூற

153 வில் தங்கு புருவம் — வில்லைப் போன்று வளைவான புருவம். புருவமும் நெற்றியும் வியர்வை நீர் ஒழுக. பசலை விம்மச் சுற்று எங்கும் எறிப்ப — பசலை நிறம் மிகுதிப்பட்டு எங்கும் பரவி விளங்கவும். வள்ளல்—தன் மேனி யழகை யாவரும் அனுபவிக்க நின்றவன். ஓகாரம் இரக்கப் பொருள்.

154 தாக்கு அணங்கு—மோகினி என்னும் தெய்வப் பெண். வீக்கிய—இறுக்கிய. தூசு—ஆடை. ஓராள் — தன்னை மறந்த நிலையில் அறியப்பெறாளாய். ஆக்கிய பாவை யன்னாள் — செய்யப்பட்ட பாவைபோன்று செயலற்று நின்றவள். ஒன்றும் பேசமாட்டாளாகி நெருப்பெழ நோக்குகின்றாள்.

155 களிப்பன — மகிழ்ச்சியைக் காட்டுவன. மதர்ப்ப—செருக்கைக் காட்டுவன. கதுப்பு — கூந்தல். கள்ளம் ஒளிப்பன—கள்ளக் கருத்தை மறைக்க முயல்வன. வெளிப்பட்டு ஓடப்பார்ப்பன—அக்கள்ளம் வெளிப்பட்டபின் அக்கள்ள மின்மை தோன்ற உருவிப் பார்ப்பன.

வெளுப்பன கறுப்ப வான வேற்கணா ளொருத்தி யுள்ளங்
குளிர்ப்போடு காண வந்தாள் வெதுப்போடு கோயில்
புக்காள். 8

156 தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்
தொடுகழற் கமல மன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார்
தடக்கைகண் டாரு மஃதே

இதுவரை கண்களின் செயல் கூறப்பட்டது: இராம பிரானைக் காணவரும்பொழுது களிப்பு; அவன் அழகைக் கண்டதனால் மதர்ப்பு; பின்பு செயலற்ற நிலையில் மனம் சுழல்வதுபோன்று அகல விழித்தல்; தன் காதலை அடக்கும் பொருட்டு ஒளிப்பு; அதையும் மீறி அது வெளிப்பட்டமையின் அவ் வெளிப்பாட்டை மறைக்க ஓடப்பார்த்தல்; ஆகிய மனக்குறிப்புகள் பார்வையால் வெளிப்பட்டபடி. இனி வருவன கண்ணின் இயற்கை யழகைக் கூறும். சிவப்பு உள் ஊற — சிவப்பு நிறம் உள்ளே ரேகைகள் போன்று பொருந்த. வெளுப்பும் கறுப்பும் கலந்த கண்; வேல்போன்ற கண். குளிர்ப்பு—மனக்களிப்பு. வெதுப்பு—காமவெப்பம்.

156 தேர் நேர் கொடு நேரே வந்த பொழுதைய நிலைமையைக் கூறுகின்றது. முந்திய மூன்று செய்யுள் தேர் நின்ற விடம் நோக்கி வருகின்ற நிலைமையை வைத்துக் கூறின. விரைக் கருங்குழலிக்காக வில்லிற நிமிர்ந்து வீங்கும் வரைத்தடந் தோளழகைக்காண முற்பட்டவர்கள் அஃ தொன்றையே கண்டார்; அதற்கு மேல் ஒன்றுங்காண மாட்டாராயினர். அரத்த முண்டனைய மேனி யகலிகைக் களித்த தாளழகை முற்படக் காண இழிந்தவர்கள் வீரக் கழலை யணிந்த போது நின்ற தெனப் பொலிந்த தாள்களையே கண்டு மற்றொன்றும் காணாராயினர். தடக்கை கண்டவர் நிலையும் அஃதே: அதற்குமேல் ஒன்றிலும் பார்வை சென்றிலது. பிறரை வருத்துகின்ற இயல்பினால் வாளின் தன்மையை உட்கொண்ட கண்ணை

வாள்கொண்ட கண்ணார் யாரே
வடிவினை முடியக் கண்டார்
ஊழ்கொண்ட சமயத் தன்னா
னுருவுகண் டாரை யொத்தார். 9

வேறு

157 அலம்பு பாரக் குழலியோ ராயிழை
சிலம்பு மேகலை யும்மொலி செய்திட
நலம்பெய் கொம்பின் நடந்துவந் தெய்தினாள்
புலம்பு சேடியர் கைம்மிசைப் போயினாள். 10

யுடைய பெண்களுள் வடிவம் முழுவதையும் கண்டவர் ஒருவருமிலர். ஊழ்—முறைமை; ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு கொள்கை முறைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இன்றேல், ஊழ்—பகை; ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத பல சமயங்கள். அன்னான்—பரம்பொருளாகிய இராம பிரான். ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் அப்பரம் பொருளின் உருவத்தில் ஒரோவோர் தன்மையை மட்டும் கண்டு ஏனையவற்றைக் காணாததுபோல வடிவத்தில் ஒரோவோர் உறுப்பைக் கண்டு எஞ்சியவற்றைக் காண மாட்டாதவராயினர்.

157 இதுமுதல் மூன்று செய்யுள் தேர் போன பின்புள்ள நிலைமையைக் கூறும். அலம்பு—அசைகின்ற. நலம் பெய் கொம்பு—அழகு மிக்க பூங்கொடி. எய்தினாள்—பெரு மிதத்தோடு வந்தடைந்தவள். புலம்பு சேடியர்—வரும் பொழுது சிலம்பும் மேகலையும் ஒலிசெய்திட வந்தவள் இப்பொழுது அவற்றின் ஒலிக்கு பதிலாகச் சேடியர் புலம்பொலிசெய்ய மீண்டனள்.

158 மைத வழ்ந்த கருங்கணோர் வாணுதல்
செய்த வன்தனித் தேர்மிசைச் சேறல்விட்டு
எய்த வந்தெதிர் நின்றமை தானிது
கைத வங்கோல் கனவுகோ லாமென்றாள். 11

159 வேர்த்து மேனி தளர்ந்துயிர் விம்மலோடு
ஆர்த்தி யுற்ற மடந்தைய ராரையுந்
தீர்த்த னித்தனை சிந்தையிற் செங்கணிற்
பார்த்தி லன்னுட் பரிவில னேவென்றாள். 12

158 செய்தவன்—இராம பிரான். தனி—ஒப்பற்ற. சேறல்—செல்லுதல். எய்த வந்து—சமீபத்தில் வந்து. உரு வெளித் தோற்றங்கண்டு கூறுகின்றாள். கைதவம்—மாயை. கனவு—பகற்கனவு. தான்—அசை.

159 உயிர் தளர்ந்து. விம்மல்—துயரம். ஆர்த்தி—வருத்தம். தீர்த்தன் — தூயவன். இத்தனை — சிறிதளவும். சிந்தையிற் பார்த்திலன் — சிந்தையோடு பார்த்திலன்; செங்கணிற் பார்த்திலன் — மனம் விரும்பாவிடினும் தற்செயலாக வேணும் கண்ணிற் கண்டிலன். உட்பரிவு —மனத்திலுள்ள இயல்பான அன்பு.

13. சீதா பிராட்டி மணி மண்டப மடைதல்

யாவரும் மண்டபத்தை யடைந்த பிற்பாடு சனகன் ஏவியபடி தோழிமார் பிராட்டியை அழகினுக் கழகு செய்வது போலப் பலவாறு அலங்கரித்த பின் அவள் நடந்து வந்து அம் மண்டபத்தை யடைந்ததைக் கூறும் இப் பாடல்கள்.

முன்பு ஏழாம் பாடத்தில் சீதா பிராட்டியின் நின்ற நிலையின் அழகு கூறப்பட்டது; இங்கு நடை யழகு கூறப்படுகின்றது. முன்பு கூறியது இயற்கை யழகு; இங்குக் கூறப்படுவது ஆபரண ஒளியோடு விளங்கிய இயற்கை யழகு. தோழிமார் இரு மருங்கும் கவரி வீச, சூரியனை ஒத்த விதானத்தின் நிழலில், நல்லணி மணிச் சுடர் தவழ்ந்திட. கலாபம் முதலிய அணிகளின் ஒளி மின்ன, இவற்றினூடே மேனி ஒளி நிமிர, சிற்றிடை நுடங்க, சீறடி பெயர்ந்து அன்னமும் அரம்பையரும் ஆரமிழ்தும் நாண மன்னவையிருந்த மணி மண்டபத்தை யடைந்தாள் என்று கூறுகின்றது.

இங்ஙனம் வருவதை நேரே காண்பவர் மனத்தில் எத்தகைய தெய்விக உணர்ச்சி தோன்றக் கூடுமோ அதை யொத்த தூய மனத்துணர்ச்சியை எழுவிப்பது இப் பாடல்களில் அமைந்த அரிய இன்னிசை. இவற்றின் ஓசையின் சீரிய பண்பை தாடகை சூர்ப்ப நகை முதலியோர் வருகையைக் கூறும் பாடல்களோடு ஒப்பிட்டுத் தெளியலாம்; அவற்றில் முறையே அச்சந் தருங் கொடுமையும் ஐயுறவு தோன்றும் வஞ்சமும் எழுதல்போல இவற்றில் அமைதியோடு கூடிய தூய உணர்ச்சி தோன்றும்.

[தே. ப. கோலங்காண் படலம்:— 24—28.]

160 வல்லியை யுயிர்த்தநில மங்கையிவள் பாதம்
மெல்லிய வுறைக்குமென வஞ்சிவெளி யெங்கும்
பல்லவ மலர்த்தொகை பரப்பின ளெனத்தன்
நல்லணி மணிச்சுடர் தவழ்ந்திட நடந்தாள். 1

161 தொழுந்தகைய மென்னடை தொலைந்துகளி யன்னம்
எழுந்திடை விழுந்துயர்வ தென்னவய லெங்குங்
கொழுந்துடைய சாமரை குலாவவொர் கலாபம்
வழங்கநிழன் மின்னவரு மஞ்ஞையென வந்தாள். 2

160 வல்லியை—கொடிபோன்ற சீதா பிராட்டியை. உயிர்த்த—பெற்றெடுத்த. உறைக்கும்—உறுத்தக்கூடும். பல்லவத்தொகை—தளிர்களின் தொகுதி; மலர்த்தொகை—மலர்களின் தொகுதி. என—என்று சொல்லும்படி. நிலமங்கை உறுத்துமென அஞ்சி தளிர், பூ இவற்றைப் பரப்பினள் என்னும்படி ஆபரணம் முதலியவற்றின் ஒளி தவழ்ந்திட நடந்தாள். தவழ்ந்திட—ஒளி தவழ்வது போன்று முன்னே பரவிச் செல்ல, ஒரு கொடி பூவும் தளிருமாகி அசைந்து தவழ்வது போன்று நடந்தாள்.

161 தொழுந்தகைய மென்னடை—முந்திய செய்யுளிற் குறித்த நடையின் சிறப்பு வேறு வகையாகக் கூறப்பட்டது. நடை தொலைந்து—நடைக்கு முழுதும் தோற்று. பிராட்டியின் நடைக்குத் தன்னுடைய நடை ஒப்பு என்று களித்த அன்னம் இப்பொழுது தானும் தொழுந் தகுதிவாய்ந்த நடைக்கு முழுதுந் தோற்று பழைய தன்னுடைய நடையையு மிழந்து ஏனைய பறவைகளைப் போலப் பறக்க முயன்று, அதுவும் கைவராமையால் மேலே எழுவதும், இடையிலே விழுவதும், மறுபடி மேலே தாவுவதுமாகி முயல்வதுபோன்று வெண் சாமரை விளங்க. ஓர் கலாபம் நிழல் வழங்க மின்ன—1. ஒப்பற்ற தோகை ஒளியைத் தருதலாலே பிரகாசிக்கும்படி. 2. கலாபம் என்னும் இடையணி ஒளியுடன் விளங்க. கலாபம் விரித்த மயில் போல வெண்சாமரை யிரட்ட வந்தாள்.

162 மண்முத லனைத்துலகின் மங்கையரு ளெல்லாங்
கண்மணி யெனத்தகைய கன்னியெழில் காண
அண்ணன்மர பிற்சுட ருருத்தியொடு தானவ்
விண்ணிழிவ தொப்பதோர் விதானநிழல் வந்தாள். 3

163 கற்றைவிரி பொற்சுடர் பயிற்றுறு கலாபம்
சுற்றுமணி புக்கவிழை மிக்கிடை துவன்றி
விற்றவழ வாணிமிர மெய்யணிகண் மின்னச்
சிற்றிடை நுடங்கவொளிர் சீறடி பெயர்ந்தாள். 4

162 அண்ணல்—இராமபிரான்: மரபின் சுடர்—குலமுதல்வனான சூரியன். சூரியன் இவள் எழில் காண விண்ணினின்றும் இறங்கிவந்ததுபோன்ற விதானம். விதானம்—மேற்கட்டி. அதன் நிழலிலே வந்தாள்.

163 கற்றை விரி பொன் சுடர்—தொகுதியாக விரிகின்ற பொன்னின் ஒளி. பயிற்றுறு கலாபம்—அடர்ந்திருக்கப் பெற்ற கலாபம் என்னும் பதினாறு கோவை அணி. சுற்றும் மணி புக்க இழை மிக்கு—அதைச்சுற்றிலும் இரத்தினங்கள் வைத்து இழைக்கப்பட்டவை பொற்சுடரை விஞ்சி, இடை துவன்றி வில் தவழ—இடையின் கண்ணே பொருந்திய படியினாலே இந்த அணியின் ஒளி அலை யெறிந்தாற்போலத் தவழவும். வாள் நிமிர—மேனியின் ஒளி அந்த அணியின் ஒளியை விஞ்சி நிமிர்ந்து நிற்கவும். இந்த இருவகை ஒளி வெள்ளத்தினூடே. மெய் அணிகள் மின்ன—மெய்யில் அணிந்த ஆபரணங்கள் விட்டு விட்டுப் பிரகாசித்து அவற்றை அழகுபடுத்திக் காட்டவும். ஒளிர் சீறடி பெயர்ந்தாள்—இவ்வளவு ஒளித் தொகுதிகளினிடையே பாதங்களின் ஒளியும் பிரகாசிக்கும்படி அடியெடுத்து வைத்தாள்.

164 பொன்னினொளி பூவின்வெறி சாந்துபொதி சீதம்
மின்னினிழ லன்னவள்தன் மேனியொளி மான
அன்னமு மரம்பையரு மாரமிழ்து நாண
மன்னவை யிருந்தமணி மண்டப மடைந்தாள். 5

164 பொன்னின் ஒளி—பொன்னாபரணங்களின் ஒளி. வெறி—பரிமளம். சாந்து பொதி சீதம்—சந்தனத்தி லமைந்த குளிர்ச்சி. மின்னின் நிழல் — மின்னல் போன்ற இரத்தின ஆபரணத்தின் ஒளி. ஒளி, வெறி, சீதம், நிழல் முதலியன மேனியின் ஒளியைப் போன்று எங்கும் பரவி விளங்க. நடைக்கு அன்னமும், இயற்கை அழகின் ஒளிக்கு அரம்பையரும், இன்சுவைக்கு அமுதமும் தோற்றமையால் நாணும்படி நடந்து மண்டபமடைந்தாள். மன் அவை — அரசசபை. மணி மண்டபம்— இரத்தின கசிதமான மண்டபம்.

2. அயோத்தியா காண்டம்

14. தயரதனிடம் கைகேயி வரங்கொண்டமை

கூனிக்கு வாக்களித்தபடியே கைகேயி தயரதனிடம் இரு வரங்களையும் பெற்ற வரலாறு இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

கோசிக முனிவன் வந்த பொழுது முன்னமே வாக்களித்து, படாத துயருழந்ததுபோலவே தயரதன் அவசரப்பட்டு, கைகேயிக்கு வரமளிப்பதாக உறுதிகூறி, முன்னையினும் பன்மடங்கு கூடிய துயருழந்தான். அவன் அடைந்த துயரம் படிப்படியே வளர்ந்து உச்ச நிலையை யடைந்த வரலாற்றைக் கவி கண்கூடாகக் காட்டுகின்றார். மைந்தனலாது உயிர் வேறிலாத மன்னன், தீயவை யாவையினுஞ் சிறந்த தீயவளாகிய உரங்கொள் மனத்தவள், சீதை கேள்வன் போய் வனமாள்வது என்று கூறக் கேட்டதும் ஆவி பதைப்ப அலக்கணெய்தினான். கம்ப நெடுங் களி யானை யன்ன மன்னன் கைகேயி வரம் எனும் பாசத்தாற் கட்டுண்டு அறிவு கலங்கித் தத்தளித்தான். இப்படித் தவித்தவன் மீது அம்பன்ன கண்ணாள் பல சொல்லம்புகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடுத்து அவன் துயரத்தைப் பெருக்கினாள். முதலில் அவள் குணம் மாறுபட்ட தன் காரணத்தை அறிய முயன்றான்; அது பலிக்கவில்லை. பின்பு அவள் காலில் விழுந்து 'மண்ணே கொள் நீ; மற்றைய தொன்றும் மற' என்று இரந்தான். அவள் சிறிதும் தடுமாற்றமின்றி முன்பு சொன்னது போலவே,

'முன்னே தந்தாய் இவ்வரம்; நல்காய் முனிவாயேல் என்னே மன்னா யாருளர் வாய்மைக்கு இனி?' என்றாள். மறுபடியும் கெஞ்சி, 'என்னுயிர் நின் அபயம்' என்னலும் அவள், 'தந்த வரத்தைத் தவிர்கென்றல் உரந்தானல்லால், நல்லறமாமோ உரை' என்று மற்றொரு அம்பு தொடுத்தாள். இது கேட்ட மன்னன் உயிர் உண்டோ இல்லையோ யென்னும்படியாயினான். துன்புற்றுப் பல வாறு கூறிய மன்னன் பூமியில் விழுந்து புரளும்பொழுது எரிந்தாறாத கனல் போல்பவள், 'முன்பு நுங்குல முதல் வணங்கிய சிபி வாய்மையின் பொருட்டு, தன் அருமேனியை அரிந்தான்: நீயோ வாய்மை வளர்ப்பான் வரம் நல்கி வருந்துகின்றாய்; அதனால் வரும் பயன் யாது? நீ இவ் வரங் கொடாவிடில் இன்றே யானுயிர் மாய்வேன்' என்றுரைத்தாள். மன்னவனும் இவள் இறந்தே விடுவாள் என்று அஞ்சி, 'ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம்' என்று கூறித் தேறானாகிச் செயல் மறந்தான். காரியம் கைகூடிய ஆனந்தம் மேலிட்ட கைகேயியும் துயில் வுற்றாள்.

[தெ. ப. கைகேசி சூழ்வினைப்படலம்:—9—38, 40—45.]

1 வரங்கொள வித்துணை மம்ம ரல்ல லெய்தி
இரங்கிட வேண்டுவ தில்லை யீவ னென்பாற்
பரங்கெட விப்பொழு தேப கர்ந்தி டென்றான்
உரங்கொள் மனத்தவள் வஞ்ச மோர்கி லாதான். 1

2 ஏய வரங்க ளிரண்டி னொன்றி னாலென்
சேயுல காள்வது சீதை கேள்வ னொன்றாற்
போய்வன மாள்வ தெனப்பு கன்று நின்றாள்
தீயவை யாவை யினுஞ்சி றந்த தீயாள். 2

3 நாக மெனுங்கொடி யாள்தன் நாவின் வந்த
சோக விடந்தொட ரத்து ணுக்க மெய்தா
ஆக மடங்கலும் வெந்த ழிந்த ராவின்
வேக மடங்கிய வேழ மென்ன வீழ்ந்தான். 3

1 மம்மர்—தடுமாற்றம். அல்லல்—வருத்தம். இரங்கிடல்—மனந்தளர்தல். பரம் — பாரம். உரங்கொள் மனத்தவள் வஞ்சம் — கூனி ஏவலால் வன்மையான மனத்தைக் கொண்டவள் காட்ட நின்ற வஞ்சனை; இப் பகுதியில் வெளிப்படுங்குணம் தொகுத்துரைக்கப்பட்டது. ஓர்கிலாதான்— அறியாதானாய்.

2 ஏய—கொடுத்த. சேய்—பரதன். வனம் ஆள்வது. தீயவை—கொடியவை. ஈற்றடி அவள் குணத்தின் தன்மையை உருப்படுத்திக் காட்டுகின்றது.

3 நாகமெனுங் கொடியாள் — சிறந்த தீயாள் என்பதன் விவரணம். சோகம் — துன்பம். தொடர—பற்ற. ஆகம் அடங்கலும்—உடல் முழுவதும்: கார்க்கோடகன் பல்லின் விடத்தால் நளனது தோள் குறைந்தது; இவளது சொல்லின் விடத்தால் உடல் முழுதும் வெந்தது.

4 பூதல முற்றத னிற்பு ரண்ட மன்னன்
மாதுய ரத்தினை யாவர் சொல்ல வல்லார்
வேதனை முற்றிட வெந்து வெந்து கொல்லன்
ஊதுலை யிற்கன லென்ன வெய்து யிர்த்தான். 4

5 உலர்ந்தது நாவுயி ரோட லுற்ற துள்ளம்
புலர்ந்தது கண்கள் பொடித்த பொங்கு சோரி
சலந்தலை மிக்கது தக்க தென்கொ லென்றென்று
அலந்தலை யுற்ற வரும்பு லன்க ளைந்தும். 5

6 மேவி நிலத்தில் நிற்கும் விம்மும் வீழும்
ஓவிய மொப்ப வுயிர்ப்ப டங்கி யோயும்
பாவியை யுற்றெதிர் பற்றி யெற்ற வெண்ணும்
ஆவி பதைப்ப அலக்க ணெய்தி நின்றான். 6

4 மாதுயரம் — பெருந்துயரம்: ஏழாஞ் செய்யுள் முடியக் கூறப்படும் பொருள் இதுவே. வேதனை முற்றிட—துன்பம் முதிர்ச்சியடைய. வெந்து வெந்து—ஒரு முறை வெந்த சரீரம் மறுபடியும் வெந்து: ‘வேவு ஆரா’ விடம்; இன்றேல் மிக வெதும்பி. வெய்துயிர்த்தான்—பெருமூச்சு விட்டான்.

5 ஓடலுற்றது—போகலுற்றது. புலர்ந்தது—தளர்ந்தது. பொங்கு சோரி பொடித்த — மிகுந்த இரத்தத்தைச் சிந்தின. சலம் தலைமிக்கது — கவலை மிக்கது. அலம் தலையுற்ற—சஞ்சலம் மிகுந்தன. ஐம்புலன்களும் அலம் தலையுற்ற. கொல்—அசை.

6 விம்மும் —புலம்புவான். உயிர்ப்பு அடங்கி ஓவியம் ஒப்ப ஓயும். எதிர் உற்று. அலக்கண்—துன்பம்.

7 பெண்ணென வுற்ற பெரும்ப ழிக்கு நாணும்
உண்ணிறை வெப்பொ டுயிர்த்து யிர்த்து லாவும்
கண்ணில னொப்ப வயர்க்கும் வன்கை வேல்வெம்
புண்ணுழை கிற்க வுழைக்கு மானை போல்வான். 7

8 கம்ப நெடுங்களி யானை யன்ன மன்னன்
வெம்பி விழுந்தழும் விம்மல் கண்டு வெய்துற்று
உம்பர் நடுங்கினர் ஊழி பேர்வ தொத்தது
அம்பன்ன கண்ணவள் உள்ளம் அன்ன தேயால். 8

9 அஞ்சலள் ஐயன தல்லல் கண்டு முள்ளம்
நஞ்சிலள் நாணிலள் என்ன நாண மாமால்
வஞ்சனை பண்டு மடந்தை வேட மென்றே
தஞ்சென மாதரை யுள்ள லார்கள் தக்கோர். 9

7 உள் நிறை வெப்பு — உள்ளே நிறைந்த தாபத்துடன். அயர்க்கும்—சோரும். (பால: 51)

8 கம்ப யானை—கம்பத்திற் கட்டிய யானை. களி—மதம், இராமன் முடிசூடும் களிப்பு மிக்க அரசன் கைகேயின் வரமெனுங் கயிற்றால் கட்டுண்டு தவித்தமைபற்றி ‘கம்ப நெடுங்களியானை (போன்ற) மன்னன்’ என்றார். வெம்பி —மனம் வெதும்பி. விம்மல்—கலக்கம். அம் மதயானை யின் மீது அம்பெய்தாலொப்ப இனி வருத்துகின்றதைக் கருதி ‘அம்பன்ன கண்ணாள்’ என்று கூறினார். அன்னதே —அப்படியே இருந்தது; சிறிதும் இரங்கவில்லை, அஞ்சவுமில்லை.

9 உள்ளம் அன்னதே என்பதை விவரிப்பன முதலிரண்டு அடிகள். அஞ்சலள்—களியானை யன்னவன் என்பதற் கும் அஞ்சினாளல்லள். நஞ்சிலள்—அவன் படுந்துன்பங் கண்டும் இரங்கினாளல்லள். என்று சொல்லவே ஒருவருக்கு நாணம் வரும். என்று — என்று கருதி. தஞ்சு—பற்றுக் கோடு.

10 இந்நிலை நின்றவள் தன்னை எய்த நோக்கி
நெய்ந்நிலை வேலவன் நீதி சைத்த துண்டோ
பொய்ந்நிலை யோர்கள் புணர்த்த வஞ்ச முண்டோ
அந்நிலை சொல்லென தானை யுண்மை யென்றான். 10

11 திசைத்தது மில்லை எனக்கு வந்து தீயோர்
இசைத்தது மில்லை முன்ஈந்த இவ்வ ரங்கள்
குசைப்பரி யோய்தரின் இன்று கோள்வே னன்றேல்
வசைத்திறம் நின்வயின் வைத்து மாள்வேன் என்றாள். 11

12 இந்தநே டுஞ்சொலவ் வேழை கூறு முன்னே
வெந்தகோ டும்புணில் வேல்நு ழைந்த தொப்பச்
சிந்தைதி ரிந்துதிகைத்த யர்ந்து வீழ்ந்தான்
மைந்தன லாதுயிர் வேறி லாத மன்னன். 12

10 எய்த நோக்கி — இதயம் வரை உருவும்படி நோக்கி. திசைத்ததுண்டோ—அறிவு மயங்கிய துண்டோ பொய்ந்நிலையோர்—வஞ்சகர். அந்நிலை—அந்தத் தன்மையை. அந்நிலையை உள்ளபடி சொல் என்றான்.

11 அம்பன்ன கண்ணவளாதலால் அரசன் கேட்ட ஒவ்வொரு வினாவிற்கும் 'கம்ப நெடுங்களியானைமீது' அம்பெய்தாற்போன்று மறுமொழி கூறுகின்றாள். குசை—கடிவாளம். வசைத்திறம்—அபவாதம்.

12 ஏழை — அரசின் மேல் வைத்த ஆசையாற் கணவனை இழக்கும் அறிவுகேடி. வெந்த கொடும் புண் — முன் இரண்டாஞ் செய்யுளிற் கூறிய விடம் பரவி வெந்த கொடும்புண் ஆயிற்று: இப்பொழுதுகூறிய நெடுஞ் சொல் அதில் நுழைந்த வேல். சிந்தை திரிந்தது— மனம் தடுமாறிற்று. அயர்ந்து — அறிவு சோர்ந்து.

13 ஆகொடி யாயெனு மாவி காலு மந்தோ
ஓகொடி தேயற மென்னு முண்மை யொன்றுஞ்
சாகவே னுவெழும் மெய்த ளாடி வீழும்
மாகமும் நாகமும் மண்ணும் வென்ற தோளான். 13

14 நாரிய ரில்லையிஞ் ஞால மெங்கு மென்னக்
கூரிய வாள்கொடு கொன்று நீக்கி யானும்
பூரிய ரெண்ணிடை வீழ்வ னென்று பொங்கும்
வீரியர் வீரம் விழுங்கி நின்ற வேலான். 14

15 கையொடு கையைப் புடைக்கும் வாய்க டிக்கும்
மெய்யுரை குற்ற மெனப்பு ழுங்கி விம்மும்
நெய்யெரி யுற்றென நெஞ்ச ழிந்து சோரும்
வையக முற்றும் நடந்த வாய்மை மன்னன் 15

16 ஒறுப்பினும் அந்தர முண்மை யொன்று மோவா
இறுப்பினும் அந்தர மென்று வாய்மை மன்னன்

13 ஆவி காலும் — பெருமூச்சு விடுவான். ஒன்றும் — முழுவதும். மாகம்—மேலுலகம். நாகம்—கீழுலகம்.

14 பூரியர் — கீழ்மக்கள். எண்ணில் — எண்ணிக்கையில். பொங்கும்—கோபிப்பான். வீரியர்—வீரம் நிறைந்தவர்.

15 மெய்யுரை குற்றம்—மெய்சொல்லுதல் தீங்கு தருவது. நெய்யானது நெருப்பிலே பட்டால் எப்படி எரிந்து ஒன்று மில்லாமற் போகுமோ அப்படி நெஞ்சு அழிந்து விட்டது. நடந்த—சென்ற.

16 ஒறுப்பினும் அந்தரம் — 'பெண்ணென வுற்ற பெரும் பழிக்கு நாணுது' இவளைத் தண்டித்தாலும் வருவது தீமை; அதாவது முடிபுனைதல் நிகழாது. உண்மை ஒன்றும் ஓவா இறுப்பினும் அந்தரம் — வாய்மை

பொறுப்பினும் இந்நிலை போகி லாளை வாளால்
இறுப்பினு மாவ திரப்ப தென்றே ழுந்தான். 16

வேறு

17 கோன்மேற் கொண்டுங் குற்ற மகற்றக் குறிகொண்டார்
மேன்மே லுற்ற துண்டெனின் நன்றாம் பொறையென்னாக்
கான்மேல் வீழ்ந்தான் கந்துகொல் யானைக் களிமன்னர்
மேன்மேல் வந்து முந்தி வணங்கி மிடைதாளான். 17

18 கொள்ளான் நின்சேய் யிவ்வர சன்னான் கொண்டாலும்
நள்ளா திந்த நானிலம் ஞாலந் தனிலென்றும்
உள்ளா ரெல்லா மோத வுவக்கும் புகழ் கொள்ளாய்
எள்ளா நிற்கும் வன்பழி கொண்டேன் பயனென்றான். 18

ஒன்றையே பாதுகாவா நின்று கேட்ட வரத்தைக் கொடுப்பினும் அதே தீமை. என்று—என்று ஒருபடி நினைந்து, பிறகு, இவ்விரண்டிலும் பார்க்க இரப்பது நலம் என்ற முடிவிற்கு வந்தான். பொறுப்பினும் — பொறுக்க இயலாத இராமனைப் பிரியும் துன்பத்தைப் பொறுத்தலினும், ஆவது இரப்பது. பிடித்த பிடிவாத நிலையினின்றும் சிறிதும் விலகாத இவளை வாளால் வெட்டுதலினும் (முடிபுனைவு தடைபடுமாதலால்) அவளை இரப்பது நன்மை தருவது.

17 கோல்—செங்கோல். செங்கோலாட்சியை மேற்கொண்டும் தம் மீதுள்ள குற்றமகற்றுதலைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட அரசரைப்போலப் பொறை நன்று என்று வீழ்ந்தான். மேல் உற்றது உண்டு எனின் பொறை நன்றாம் என்னா—இனிமேல் வரும் நன்மை உண்டு எனின் பொறுத்தலே இறுத்தலினும் நன்று என்று எண்ணி. கந்து—கட்டுத்தறி. கொல் — முறிக்கின்ற. மிடை—நெருங்குகின்ற.

18 நள்ளாது—விரும்பாது.

19 வானோர் கொள்ளார் மண்ணவ ருய்யா ரினிமற்றென்
ஏனோர் செய்கை யாரொடு நீயிவ் வரசாள்வாய்
யானே சொல்லக் கொள்ள விசைந்தான் முறையாலே
தானே நல்கு முன்மக னுக்குத் தரையென்றான். 19

20 கண்ணே வேண்டு மென்னினு மீயக் கடவேனென்
உண்ணே ராவி வேண்டினு மின்றே யுனதன்றோ
பெண்ணே வண்மைக் கேகயன் மானே பெறுவாயேல்
மண்ணே கொள்நீ மற்றைய தொன்றும் மறவென்றான் 20

21 வாய்தந் தேனென் றேனினி யானோ அதுமாற்றேன்
நோய்தந் தென்னை நோவன செய்து நுவலாதே
தாய்தந் தென்னத் தன்னை யிரந்தால் தழல்வெங்கண்
பேய்தந் தீயும் நீயிது தந்தாற் பிழையாமோ. 21

22 இன்னே யின்னே பன்னி யிரந்தா னிகல்வேந்தன்
தன்னே ரில்லாத் தீயவ ளுள்ளந் தடுமாறாள்
முன்னே தந்தா யிவ்வரம் நல்காய் முனிவாயேல்
என்னே மன்னா யாருளர் வாய்மைக் கினியென்றாள். 22

19 ஏனோர்—பாதாளத்தார்.

20 ஈயக் கடவேன்—கொடுப்பேன். உள் நேர் ஆவி—உள்ளே பொருந்திய உயிர்.

21 வாய் தந்தேன் என்றேன் — வாக்களித்தேன் என்று சொல்லிவிட்டேன். நோய்—வருத்தம். நுவலாதே—சொல்லாதே; தாய் தந்து என்ன—தாய் கொடுத்தாற் போல. தந்தீயும்—கொடுக்கும்.

22 இன்னே இன்னே — இன்னபல. பன்னி — சொல்லி. தடுமாறாள்—தான் கூறும் கூற்றில் எவ்வித நடுக்கமுமில்லாதவளாகி; தான் சொல்வதை அழுத்தந்திருத்தமாகச் சொன்னாள். நல்காய்—நல்காமல். முனிவாயேல்—வெறுப்பாயேல்.

23 அச்சொற் கேளா ஆவி புழுங்கா அயர்கின்றான்
பொய்ச்சொற் கேளா வாய்மொழி மன்னன் பொறைகூர
நச்சுத் தீயே பெண்ணுரு வன்றோ என நாணா
முச்சற் றார்போற் பின்னு மிருந்தே மொழிகின்றான். 23

24 நின்மக னாள்வான் நீயினி தாள்வாய் நிலமெல்லாம்
உன்வய மாமே யாளுதி தந்தே னுரைகுன்றேன்
என்மக னென்கண் என்னுயி ரெல்லா வுயிர்கட்கும்
நன்மக னிந்த நாடிற வாமை நயவென்றான். 24

25 மெய்யே யென்றன் வேரற நூறும் வினைநோக்கி
நையா நின்றேன் நாவு முலர்ந்தேன் நளினம்போற்
கையா னின்றேன் கண்ணெதிர் நின்றுங் கழிவானேல்
உய்யேன் நங்கா யுன்னப யம்மென் னுயிரென்றான். 25

23 *புழுங்கா—வெதும்பி. அயர்கின்றான்—சோர்கின்றவனாகி. பொய்ச்சொற்கேளா மன்னன்—அவள் கூறியன போன்ற பொய்யாகிய சொற்களைக் கேட்டறியாத அரசன். முச்சு—மூச்சு; விகாரம்.*

24 *நாடு இறவாமை நய—நாட்டை விட்டு நீங்காமையை மட்டுமாவது விரும்புவாயாக.*

25 *வாய்மையே என்னை அடியோடு கெடுக்கும் வினையாக வந்ததை நோக்கி வாடுகின்றேன். நளினம்போல் கையான்—தாமரை மலர் போன்ற கையையுடைய இராமன். உய்யேன்—உயிர் தப்பேன்.*

26 இரந்தான் சொல்லு மின்னுரை கொள்ளாள் முனிவெஞ்சாள்
மரந்தா னென்னும் நெஞ்சினள் நாணாள் வசைபாராள்
சரந்தா வில்லாய் தந்த வரத்தைத் தவிர்கென்றல்
உரந்தா னல்லால் நல்லற மாமோ உரையென்றாள். 26

27 கொடியா ளின்ன கூறினள் கூறக் குலவேந்தன்
முடிசூ டாமல் வெம்பரல் மொய்கா னிடைமெய்யே
நெடியான் நீங்க நீங்குமென் னாவி யினியென்னா
இடியே றுண்ட மால்வரை போல்மண்
ணிடைவீழ்ந்தான். 27

28 வீழ்ந்தான் வீழா வெந்துய ரத்தின் கடல்வெள்ளத்து
ஆழ்ந்தா னாழா வக்கட லுக்கோர் கரைகாணான்
சூழ்ந்தாள் துன்பஞ் சொற்கொடி யாள்சொற் கொடுநெஞ்சம்
போழ்ந்தாள் உள்ளப் புன்மையை நோக்கிப்
புலர்கின்றான். 28

26 *முனிவு எஞ்சாள்—கோபம் தணியாள். சரம் தாவு இல்லாய்—அம்பு தவறுதலில்லாதவனே. உரம்—மன வலிமை; கல்நெஞ்சு.*

27 *வெம்பரல்—கொடிய பரற்கற்கள். மொய் கான்—நெருங்கிய காடு. நெடியான்—இராமன். மால்வரை—பெரிய மலை.*

28 *துன்பஞ் சூழ்ந்தாள்—இத்துன்பத்தை நினைந்து செய்தவள். சொல் கொடியாள்—சொல்லினாற் கொடுமை யிழைப்பவள். போழ்தல்—பிளத்தல். உள்ளப் புன்மை—மனத்தின் அற்பத்தன்மை.*

29 ஒன்றா நின்ற வாருயி ரோடு முயிர்கேள்வர்
பொன்றா முன்னம் பொன்றின ரென்னும் புகழல்லால்
இன்றோர் காறு மெல்வளை யார்தம் மிறையோரைக்
கொன்றா ரில்லை கொல்லுதி யோநீ கொடியாளே. 29

30 ஏவம் பாரா யின்முறை நோக்கா யறமெண்ணாய்
ஆவென் பாயோ வல்லைம னத்தா லருள்கொன்றாய்
நாவம் பாலென் னாருயி ருண்டா யினிஞாலம்
பாவம் பாரா தின்னுயிர் கொள்ளப் போகின்றாய். 30

31 மண்ணாள் கின்றா ராகி வலத்தால் மதியால்வைத்து
எண்ணா நின்றார் யாரையு மெல்லா விகலாலும்
விண்ணோர் காறும் வென்ற வெனக்கென் மனைவாழும்
பெண்ணால் வந்த தந்தர மென்னப் பெறுவேனோ. 31

29 *ஒன்றா நின்ற ஆருயிர் — உடலோடு ஒன்றுபட்ட அரிய உயிர். உயிர் கேள்வர்—உயிரனைய கணவர். எல்—ஒளி.*

30 *ஏவம்—குற்றம். இல் முறை — குடிப் பிறப்பிற்குரிய முறைமை. ஆ என்பாயோ — அந்தோ என்று இரங்குவாயோ. அல்லை. நாவாகிய அம்பினால் என் ஆருயிரை உண்டாய்; இனி பாவம் என்பதையும் பாராது உலகிலுள்ள உயிரை யெல்லாங் கொலை செய்யப் போகின்றாய்.*

31 *மதி—அறிவு. எண்ணா நின்றார்—எண்ணப்பட்ட அரசர்; அதாவது புகழ் பெற்றவர். எல்லா இகலாலும்—எல்லா வலியாலும். அந்தரம்—தீமை.*

32 என்றென் றுன்னும் பன்னி யிரங்கு மிடர்தோயும்
ஒன்றொன் றொவ்வா வின்ன லுழக்கு முயிருண்டோ
இன்றின் றென்னும் வண்ணமயங்கு மிடியும்பொன்
குன்றொன் றொன்றோ டொன்றிய தென்னக்
குவிதோளான். 32

33 ஆழிப் பொற்றேர் மன்னவ னிவ்வா றயர்வெய்திப்
பூழிப் பொற்றோள் முற்று மடங்கப் புரள்போழ்தில்
ஊழிற் பொய்த்தா லென்னுரை யின்றே யுயிர்மாய்வென்
பாழிப் பொற்றேர் மன்னவ வென்றாள் பசையற்றாள். 33

34 அரிந்தான் முன்னோர் மன்னவ னன்றே யருமேனி
வரிந்தார் வில்லாய் வாய்மை வளர்ப்பான் வரம்நல்கிப்

32 *உன்னும் — சிந்திப்பான். பன்னி — சொல்லி. இடர் தோயும்—துன்பக் கடலுள் முழுகுவான். இன்னல் உழக்கும்—துன்பத்தில் வருந்துவான். மயங்கும் — மூர்ச்சிப்பான். இடியும்—நெஞ்சுடைவான். இரண்டு பொற்குன்று ஒன்றுசேர நின்றது போன்ற தோள்களையுடைய மன்னன்.*

33 *பூழி அடங்க—புழுதி நிறையும்படி. ஊழிற் பொய்த்தால் — முறைமையினின்றும் வழுவிப் பொய்த்தால். என் உரை—யான் கூறும் சொல். அது யாதெனில் ‘இன்றே உயிர் மாய்வென்’ என்பது. பாழி — வலிமை. பசை— நெஞ்சில் ஈரம்.*

34 *வரிந்து ஆர் வில்லாய்— கணுக்களையுடைய கட்டப்பட்ட வில்லையுடையவனே. முன் ஓர் மன்னவன் அருமேனி அரிந்தானன்றே— முன்பு உன் குலமுன்னோன் ஒருவன் தன் அரிய சரீரத்தை அறுத்துக் கொடுத்தானல்லனோ? வாய்மை வளர்ப்பான்—அதுவும் தன்வாய்மையை வளர்க்கும் பொருட்டு; வாய்மை வளர்ப்பவன் மரபில் தோன்றிய*

பரிந்தா லென்னா மென்றனள் பாயுங் கனலேபோல்
எரிந்தா றாதே யின்னுயி ருண்ணா மெரியன்னாள். 34

35 வீய்ந்தா ளேயிவ் வெய்யவ ளென்னா மிடல்வேந்தன்
ஈந்தே னீந்தே னிவ்வர மென்சேய் வனமாள
மாய்ந்தே நான்போய் வானுல காள்வென் வசைவெள்ளம்
நீந்தாய் நீந்தாய் நின்மக னோடும் நெடிதென்றான். 35

36 கூறா முன்னங் கூறு படுக்குங் கொலைவாளின்
ஏறா மென்னும் வன்றுய ராகத் திடைமூழ்கத்
தேறா னாகிச் செய்கை மறந்தான் செயல்முற்றி
ஊறா நின்ற சிந்தையி னாளுந் துயில்வுற்றாள். 36

நீ இப்படி வரங் கொடுத்துப் பின்பு வருந்தலாமோ? 'பரிந்தால் என் ஆம்—இப்படி வருந்தினால் வரும் பயன் யாது? நீ மேற்கொண்ட வாய்மை என்னவாய் முடியும்? எரிந்து ஆறாதே—பொருளை ஒரு முறை எரித்த பின்பு வெம்மை யடங்காமல் எரித்த சாம்பலையே மறுபடியும் எரிக்கும்படி ஆறாமல்; 'வேவாரா வேட்கை நோய்' என்பது போன்றது.

35 வீந்தாளே இவ் வெய்யவள் என்னா — இக் கொடியவள் இறப்பது நிச்சயம் என்று உட்கொண்டு. வசைவெள்ளம் —பழியாகிய கடல் வெள்ளத்திலே.

36 கூறா முன்னம் செய்கை மறந்தான் என்று முடிக்க. கொலை வாளின் ஏறு ஆம் என்னும் வன்துயர் — கொலைத் தொழிலிற் சிறந்த வாள் என்று கூறத் தகும் துயர்; நினைத்தவுடனே உயிரைப் பிளப்பது போன்று வருத்தும் துயரம். (உயுத்த: 332) ஆகத்திடை மூழ்க—மனத்தில் அழுந்துதலால். தேறானாகி — தெளியாதவனாகி; அறிவு மிகக் கலங்கி. செய்கை மறந்தான்—செயலற்றுக் கிடந்தான். ஊறா நின்ற சிந்தையினாள் — களிப்பு மிகுதிப் பட்ட மனத்தினாள். துயில்வுற்றாள் — நித்திரை செய்யலானாள்.

15. கைகேயியிடம் இராமபிரான் விடைகொண்டமை.

சுமந்திரன் அழைப்ப வந்த இராமபிரானைக் கைகேயி இடைமறித்து, தயரதன் கட்டளை இன்னதென்று தெரிவிக்க அவன் அவளிடம் விடைபெற்ற வரலாற்றைக் கூறுவது இப்பாடம்.

இப்பகுதியில் இராமபிரானது யாரும் செப்பருங் குணம் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இரும்பினால் இயைந்த நெஞ்சிற் கொன்றுழல் கூற்றமன்ன கைகேயியைக் கண்டதும் அந்திவந்தடைந்த தாயைக்கண்ட ஆன் கன்று போன்று அன்பு சுரந்த இராமபிரான் அவளைத் தெய்வ நிலையில் வைத்து வணங்கி நின்றான். தயரதனிடம் பேசும் பொழுது சிறிதும் உள்ளந் தடுமாறாதவள் இராமபிரானது பணிவினாலும் அன்பினாலும் தாமரை யன்ன முகப் பொலிவினாலும் சிறிது கவரப்பட்டு, 'உந்தை ஏயது; யான் உரைக்கற்பாலதுனக்குறுதி: ஓருரையுண்டு' என்று கூறி, அவன் உடன்பாட்டை அவாவி நிற்ப, மைந்தனும் தயக்கமின்றி, 'தந்தையும் தாயும் நீரே; தலை நின்றேன்: பணிமின்' என்றான். உடனே அவள் விவரத்தைத் தெரிவித்தாள். தான் அரசினை இழந்ததற்கோ அன்றிக் காடு செல்ல நேர்ந்ததற்கோ சிறிதும் வருந்திலன்: தாமரை போன்ற முகம் அதைக் கேட்டதும் அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையை வென்றது. அரசியற் பாரம் நீங்கப் பெற்ற குதுகலிப்பு உடல் முழுதும் பரந்தது. தம்பி பெற்ற அரசியலைத் தான் பெற்றதுபோல மகிழ்ந்து, மின்னொளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன் என்று விடையுங் கொண்டான்.

மறுபடியும் அன்னையை வணங்கினான். தந்தையைத் திசை நோக்கித் தொழுதான். பெரும் பாரம் நீங்க, முன்பு குன்றனைய தோள் இப்பொழுது குன்றினு முயர்ந்தது. இந்நிலையில் கௌசலையின் மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானான்.

[தே. ப. கைகேசி சூழ்வினைப் படலம் :— 103—110.]

37 ஆயன நிகழும் வேலை யண்ணலு மயர்ந்து தேருத்
தூயவ னிருந்த சூழல் துருவினன் வருதல் நோக்கி
நாயக னுரையான் வாயால் நானிது பகர்வே னென்னாத்
தாயென நினைவான் முன்னே கூற்றெனத் தமியள் வந்தாள்.1

38 வந்தவள் தன்னைச் சென்னி மண்ணுற வணங்கி வாய்த்த
சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் செங்கையிற் புதைத்து மற்றைச்
சுந்தரத் தடக்கை தானை மடக்குறத் துவண்டு நின்றான்
அந்திவந் தடைந்த தாயைக் கண்டவான் கன்றி னன்னான்.2

37 ஆயன—இராமனை முனிவர் முதலியவர் வாழ்த்தியமை முதலியன. அயர்ந்து தேருத் தூயவன்—மூர்ச்சித்துத் தெளியாத தயரதன். சூழல் — இடம். துருவினன் வருதல் நோக்கி—கண் பார்வையால் துருவி வருவதைப் பார்த்து. இவன் அரசனிடம் சென்றால் அவன் தன் வாயினாற் கூறான்; ஆகவே நானே இதைச் சொல்லுவேன் என்று யமன் போன்று தனியே வந்தாள்.

38 சிந்துரப் ப்வளச் செவ்வாய்—சிந்துரத்தையும் பவளத்தையும் போன்று சிவந்த வாய். சுந்தரம்—அழகு. தானை மடக்குற — ஆடையை மடக்க. துவண்டு — வணங்கி; வளைந்து. (அயோத்தி. 87).

39 நின்றவன் தன்னை நோக்கி இரும்பினா லியைந்த நெஞ்சிற்
கொன்றுழல் கூற்ற மென்னும் பெயரின்றிக் கொடுமை
பூண்டாள்
இன்றெனக் குணர்த்த லாவ தேயதே யென்னி னாகும்
ஒன்றுனக் குறுதி மைந்த உரைப்பதோ ருரையுண்
டென்றாள். 3

40 எந்தையே யேவ நீரே யுரைசெய இயைவ துண்டேல்
உய்ந்தனெ னடியேன் என்னிற் பிறந்தவ ருளரோ வாழி
வந்ததென் தவத்தி னாய வருபயன் மற்றேன் றுண்டோ
தந்தையுந் தாயு நீரே தலைநின்றேன் பணிமி னென்றான்.4

39 முதலிரண்டு அடிகள் 'கூற்றென' என்பதன் விவரணம். நெஞ்சில்—மனத்திலே. இரும்பினாலியைந்த மனத்தின் கண்ணே கூற்றத்தின் கொடுமையையும் பூண்டவள். பாசக்கயிறு முதலிய இன்றி பெண்ணுருவத்தோடு, நின்ற இடத்திலிருந்தே கொடுமை செய்தலால், 'கூற்ற மென்னும் பெயரின்றிக் கொடுமை பூண்டாள்' எனப் பட்டது. தான் கூறப்போவதைத் தயரதனிடம் அறுத்துப் பேசியது போலன்றி ஒருவாறு இழுத்து இழுத்துப் பேசுகின்றாள்; 'இன்று ஒரு பொருள் உனக்கு உணர்த்தற் குரியது; அஃது அரசன் ஏவியது; என்னால் ஆகும்; அது உனக்கு உறுதி பயப்பதொன்று; ஆதலால் மகனே! உனக்குச் சொல்லவேண்டியதொரு வார்த்தை உளது' என்று கூறி இராமபிரான் விடையை எதிர்பார்த்து நின்றாள்.

40 இயைவது — பொருந்துவது; இருவருக்கும் உகப்பான தொன்று இருந்தால். தலை நின்றேன் — நீவிர் கூறுவதைச் சிரமேற்கொண்டு நின்றேன். பணிமின் — கட்டளை யிடுமின்.

41 ஆழிசூ ழுலக மெல்லாம் பரதனே யாள நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கான நண்ணிப் புண்ணியத் துறைக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாவென் றியம்பின னரச
னென்றாள். 5

42 இப்பொழு தெம்ம னோரா லியம்புதற் கெளிதே யாருஞ்
செப்பருங் குணத்தி ராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பவ் வாசக முணரக் கேட்ட
அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா மரையினை வென்ற தம்மா. 6

43 தெருளுடை மனத்து மன்ன னேவலிற் றிறம்ப வஞ்சி
இருளுடை யுலகங் காக்கு மின்னலுக் கியைந்து நின்றான்
உருளுடைச் சகடம் பூண்ட வுடையவ னுய்த்த காரேறு
அருளுடை யொருவன் றூண்ட அப்பிணி யவிழ்த்த
தொத்தான். 7

41 *தாழ் இரும் சடை — தொங்குகின்ற பெரிய சடை பூழி—புழுதி.*

42 *எளிதே—சுலபமோ; அன்று. செவ்வி—அழகு. அவ்வாசக முணரக்கேட்ட முன்புள்ள செவ்வி, அதைக் கேட்ட பின்பு எழுந்த செவ்வியை ஒக்குமோ, ஒவ்வாது; ஏனெனில் முன்பு செந்தாமரை போன்ற முகம் இப்பொழுது அப்பொழுது மலர்ந்த தாமரையும் வென்றுவிட்டது.*

43 *தெருள்—அருள். திறம்ப—பிறழ. இருள்—அஞ்ஞானம். இருளுடையுலகம் அரசனின்றி வருந்துமே என்று கருதி, அருள் நிறைந்த மனத்தினுகிய அரசன் ஏவியதைக் கடக்க அஞ்சி அரசு செய்தலாகிய இன்னலுக்கு இசைந்தான். இன்னல்—கஷ்டம். உருள்—சக்கரம், சகடம்—வண்டி. கார் ஏறு—கரிய இடபம்.*

44 மன்னவன் பணியன் றாகில் நும்பணி மறுப்ப னோவென்
பின்னவன் பெற்ற செல்வ மடியனேன் பெற்ற தன்றோ
என்னினி யுறுதி யப்பா லிப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்
மின்னொளிர் கான மின்றே போகின்றேன் விடையுங்
கொண்டேன் 8

44 *பின்னவன்—தம்பி பரதன். அப்பால்—பின்பு. மின் ஒளிர் கானம்—கைகேயி கூறியதைக் கேட்டவுடனேயே இராமன் மனம் காடு செல்வதில் ஊன்றிநிற்ப, காடு தன் அகக்கண்முன்னே தோன்றி மின்னி, வழிகாட்டி அழைப்பதுபோன்று காட்சியளித்தது.*

16. கோசலையின் துயரம்

சிற்றன்னையாகிய கைகேயியிடம் விடைபெற்றபின் இராமபிரான் கோசலையிடம் விடைபெறும் பொருட்டுப் போயினான். அப்படிப் போனபொழுது இருவருக்குமிடையே நடந்த சம்பாஷணையின் முற்பகுதி இங்கே காணப்படும்.

இராமன் நிகழ்ந்தவற்றைத் தாயின் உள்ளம் வேறுபட்டு வருந்தாதிருக்கும்படி கூறுந் திறனும், சிற்றன்னைக்கும் பெற்றதாய்க்குமுள்ள அன்பின் விகற்பமும், மகப் பிரிவு கருதி அவள் கன்று பிரிந்துழிக் கறவை யொப்பக் கலங்கியதும் செவ்வனே காட்டப்பட்டுள்ளன. முதல் நாள் தன் மகனுக்கு அளித்த அரசை மறுநாள் மாற்றாள் மகனுக்கு ஈந்த அரசனிடம் அன்பு குன்றாமல் தன் கற்பு நெறியுடன் மகவன்பையும் இசைவிக்கும் கோசலையின் பெருந் தன்மையை ஆசிரியர் காட்டும் சீரியமுறை அறிஞர் ஆராய்தற்குரியது.—

[தெ. ப. நகர் நீங்கு படலம்:—1—14.]

45 என்றுகொண் டினைய கூறி யிணையடி யிறைஞ்சி மீட்டுந்
தன்றுணைத் தாதை பாத மத்திசை நோக்கித் தாழ்ந்து
பொன்றிணி போதினாளும் பூமியும் புலம்பி னையக்
குன்றினு முயர்ந்த தோளான் கோசலை கோயில் புக்கான். 1

46 குழைக்கின்ற கவரி யின்றிக் கொற்றவெண் குடையு மின்றி
இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத் தருமம்பின் னிரங்கி யேக
மழைக்குன்ற மனையான் மௌலி கவித்தனன் வருமென்
றென்று
தழைக்கின்ற உள்ளத் தன்னாள் முன்னொரு தமியன்
சென்றான். 2

45 இணையடி இறைஞ்சி—கைகேயின் இரண்டு பாதங்களை யும் வணங்கி. தன் தாதை துணைப் பாதம். திணி பொன் போதினாள் — நெருங்கிய பொற்றாமரையிலுள்ள திரு மகள். புலம்பி னைய — அழுது வருந்த. குன்றினு முயர்ந்த தோளான் — அவள் வாசகமுணரக் கேட்ட பொழுது முகம் அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது: விடை பெற்று மீண்ட பொழுது உவகை உடலினும் பரவி முன்பு குன்றனைய தோள், குன்றினு முயர்ந்தது, பாரம் இறக்கி வைத்தாற் போன்று.

46 குழைக்கின்ற — வீசுகின்ற. இழைக்கின்ற — ஆக்கி யமைக்கின்ற. தருமம்—அறக்கடவுள். என்று என்று தழைக்கின்ற உள்ளத்தன்னாள் — குழைக்கின்ற கவரி யோடு, கொற்றவெண் குடை நிழலில், முடி புனைந்து மழைக்குன்ற மனையான் வருவான் என்று பல முறை கற்பனை செய்து, இங்ஙனம் நினையுந்தொறும் மகிழ்ச்சி பொங்கிப் பெருகுகின்ற உள்ளத்தையுடைய கோசலை.

47 புனைந்திலன் மௌலி குஞ்சி மஞ்சனப் புனித நீரால்
நனைந்திலன் என்கொ லென்னு முள்ளத்தாள் நளின பாதம்
வனைந்தபொற் கழற்கால் வீரன் வணங்கலுங் குழைந்து
வாழ்த்தி
நினைந்ததென் னிடையூ றுண்டோ நெடுமுடி புனைதற்
கென்றாள். 3

வேறு

48 மங்கை யம்மொழி கூறலு மானவன்
செங்கை கூப்பிநின் காதற் றிருமகன்
பங்க மில்குணத் தெம்பி பரதனே
துங்க மாமுடி சூடுகின் றானென்றான். 4

49 முறைமை யன்றென்ப தொன்றுண்டு மும்மையின்
நிறைகு ணத்தவன் நின்னினும் நல்லனால்
குறைவி லன்னெனக் கூறினாள் நால்வர்க்கும்
மறுவி லன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள். 5

47 குஞ்சி மஞ்சனப் புனித நீரால் நனைந்திலன்—முடிபுனை தற்கு முன்பு நிகழும் பரிசுத்த நீராட்டமும் நிகழ்ந்த தாகக் காணவில்லை; குஞ்சியில் ஈரப்பசை காணப்பட வில்லை. என் கொல் — என்ன காரணம். என்று சிந்தையில் மூழ்கியிருந்த அளவில் வணங்கினான். நளினம் —தாமரை. குழைந்து வாழ்த்தி—மனமுருகி வாழ்த்தி. நினைந்தது என்—அரசன் கருதிய கருமம் என்னவாய் முடிந்தது ?

48 இராமபிரான் முழுவதையுங் கூறாமல் ஒவ்வொன்றாகக் கூறுகின்றான். மானவன்—இராமன். பங்கம்—குற்றம். துங்கம் மாமுடி—உயர்வாகிய பெருமை பொருந்திய முடி.

49 முறைமை யன்று — அரசநீதி யன்று. மும்மையின் — மூவுலகினும். மறு — குற்றம்.

50 என்று பின்னரும் மன்னவன் ஏவியது
அன்றெ னாமை மகனே யுனக்கறன்
நன்று நும்பிக்கு நானிலம் நீகொடுத்து
ஒன்றி வாழுதி யூழி பலவென்றாள். 6

51 தாயு ரைத்தசொற் கேட்டுத் தழைக்கின்ற
தூய சிந்தையத் தோமில் குணத்தினான்
நாய கன்னெனை நன்னெறி யுய்ப்பதற்கு
ஏய துண்டோர் பணியென் றியம்பினான் 7

52 ஈண்டு ரைத்தப ணியென்னை யென்றவட்கு
ஆண்டோ ரேழினோ டேழகன் கானிடை
மாண்ட மாதவ ரோடுடன் வைகிப்பின்
மீண்டு நீவரல் வேண்டுமென் றானென்றான். 8

50 மன்னவன் ஏவியது அன்று எனாமை மகனே உனக்கு அறன்—அரசன் முதலில் உனக்களித்த அரசை அவனே அன்று என்று மறுத்தான்; ஆகவே வாய்மையின் விலகினான் என்று உலகத்தவர் கூறாதபடி, நடந்துகொள்ளல் மகனாகிய உனக்கு அறமாகும்; ஆகவே நீயே நல்ல மாதிரியாக உன் தம்பிக்கு அரசைக் கொடுத்து ஒன்றுபட்டு வாழுதி.

51 தழைக்கின்ற தூய சிந்தை அ தோம் இல் குணத்தினான்—தான் முடி யிழந்தமைக்கு வருந்தாமலும், பரதன் மீது வைத்த அன்பு மாறாமலும், அரசன் வாய்மையைப் புறக்கணியாமலும் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்தற்குக் காரணமான தூய மனமும் குற்றமற்ற குணமுமுள்ள அவ்விராமபிரான். ஏயது — ஏவியது. பணி—கட்டளை.

52 மாண்ட—மாட்சிமைப்பட்ட.

53 ஆங்கவ் வாசக மென்னு மனல்குழை
தூங்கு தன்செவி யிற்றொட ராமுனம்
ஏங்கி னாளிளைத் தாள்திகைத் தாள்மனம்
வீங்கி னாள்விம்மி னாள்விழுந் தாளரோ. 9

54 வஞ்ச மோமக னேயுனை மாநிலம்
தஞ்ச மாகநீ தாங்கென்ற வாசகம்
நஞ்ச மோவினி நானுயிர் வாழ்வெனோ.
அஞ்சு மஞ்சுமென் னாருயி ரஞ்சுமால். 10

55 கையைக் கையின் நெரிக்குந்தன் காதலன்
வைகு மாலிலை யன்னவ யிற்றினைப்
பெய்வ ளைத்தளி ராற்பிசை யும்புகை
வெய்து யிர்க்கும் விழுங்கும் புழுங்குமால். 11

53 இது முதல் கோசலையின் துயரம் விவரிக்கப்படுகின்றது. குழை தூங்கு செவி—காதணிகள் அசைகின்ற செவி. தொடரா முனம்—விழுந்ததும் விழாததும்; மனத்தில் தைக்கு முன்னமேயே. ஏங்கினாள்—இரங்கினாள். இளைத் தாள்—தளர்ந்தாள்; மெலிந்தாள். திகைத்தாள் மனம்—மனம் பிரமித்தாள். வீங்கினாள்—பெருமூச்சு விட்டாள். விழுந்தாள்—அறிவு கெட்டு நிலத்தில் விழுந்தாள்.

54 மாநிலம் தஞ்சமாக—உலகம் உன் அடைக்கலமாக. அவ்வாசகம் வஞ்சமோ நஞ்சமோ. அஞ்சும் அஞ்சும்—பெரிதும் அஞ்சும்.

55 தன் காதலன் வைகும் ஆலிலை யன்ன வயிறு—தன் மகன் இருந்த திருமால் கண்வளர்ந்த ஆலம் இலை போன்ற வயிறு. தளிர்—தளிர்போன்ற கைகள். புகை வெய்துயிர்க்கும்—புகையைப் பெருமூச்சாக விடுவாள். விழுங்கும்—ஒன்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்து அதைச் சொல்ல முடியாமல் உள்ளே அடக்கிக் கொள்வாள். புழுங்கும்—வெம்புவாள்.

56 நன்று மன்னன் கருணை யெனாநகும்
நின்ற மைந்தனை நோக்கி நெடுஞ்சுரத்து
என்று போவ தெனாவெழும் இன்னுயிர்
பொன்றும் போதுற்ற துற்றது போலுமே. 12

57 அன்பி ழைத்த மனத்தர சற்குநீ
என்பி ழைத்தனை யென்றாநின் றேங்குமால்
முன்பி ழைத்த வறுமையின் முற்றினோர்
பொன்பி ழைக்கப் பொதிந்தனர் போலவே. 13

58 அறமே னக்கிலை யோவெனா மாவினைந்து
இறவி டுத்ததென் தெய்வதங் காளெனும்
பிறவு ரைப்பதென் கன்றுபி ரிந்துழிக்
கறவை யொப்பக் கரைந்து கலங்கினாள். 14

56 எழும்—உணர்ச்சி மிகுதியினாலே எழுந்திருப்பாள். உயிர் பொன்றும் போது உற்றது போலும் — இதுவரையில் விரித்துக்கூறிய துன்பத்தை ஒரு சொல்லில் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. உற்றது—துன்பம். உற்றதுபோலும்—அடைந்தது போன்றாள்.

57 முன் பிழைத்த வறுமை — முற்பிறப்பிற் பிழைசெய்த காரணத்தால் வந்த வறுமை. பொன் பிழைக்க—கைக்கெட்டிய பொருள் வாய்க்கெட்டாதது போலத் தவறிப் போக. பொதிந்தனர் போல—பெருந்துயரால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு வருந்தினவரைப் போல.

58 அறம் எனக்கு இலையோ எனும்—முன் செய்த அறம் இப்பொழுது எனக்கு இல்லாமற் போயிற்றோ என்பாள். இற — அழியும்படி. அடுத்தது என்—வந்து சார்ந்த தீவினை யாதோ. கன்று பிரிந்துழிக் கறவை ஒப்பக் கலங்கினாள் — இதுவரை கூறிய துயரத்தை உவமை வாயிலால் தொகுத்து முடிக்கின்றது. கறவை—பசு.

17. சுமித்திரை இலக்குவற்குக் கூறிய வாய்மொழி.

இராம லக்குமணர் சுமித்திரை கோயில் புக்கனர். அவள் மிக வருந்திப் படிமேற்புரண்டு அழ, இராம பிரான் அவளைத் தேற்றினான். அப்பொழுது கைகேயி அனுப்பிய மரவுரியைக் கைக்கொண்டு இலக்குமணன் தாயை வணங்கி, ‘இராம பிரானுடன் ஏகும்படி கட்டளையிட்டால் அதுவே துணையாகும்’ என்று கூற, அவள் மகனைப் பார்த்துக் கூறியன இந்த இரண்டு செய்யுள்.

இப் பகுதியில் கைகேயிக்கும் சுமித்திரைக்குமுள்ள வேறுபாடு தெற்றெனப் புலப்படுவதோடு, ‘இராமன் பின்பு பிறந்தானும் உளனென்னப் பிரியாதான்தனைப் பயந்த, சுமித்திரையினது அன்பின் தூய்மையும் சீர்மையும் விளங்கும். இத்தகைய அறந்தானே என்கின்ற’ பெரியாளது ஆழ்ந்த சிந்தனை, தூய உணர்ச்சிகளினின்றும் தோன்றியவை இச் சொற்கள் என்பது பொருளை உற்று நோக்குவார்க்குத் தெற்றென விளங்கும்.

[தெ. ப: நகர்நீங்கு படலம் :- 150—151.]

59 ஆகாத தன்றுலுனக் கவ்வன மிவ்வ யோத்தி
மாகாத லிராமனம் மன்னவன் வைய மீந்தும்
போகா வுயிர்த்தாயர்நம் பூங்குழற் சீதை யென்றே
ஏகா யினியிவ்வயின் நிற்றலு மேத மென்றாள். 1

59 ஆகாதது அன்று உனக்கு—இராமனுக்கு ஆகும் என்றது உனக்கு ஆகாமை இல்லை; உனக்கும் அஃது தக்கதே. அவ்வனம் இவ்வயோத்தி—இராமன் வசிக்கப்போகின்ற அம் மின்னெளிர் கானமே இப்பொழுது இராமனிருக்கும் அயோத்தியாகும். மாகாதல் இராமன் அம் மன்னவன்—உன்னிடம் பேரன்புள்ள இராமனே உனக்கு அந்த அரசன். வையம் ஈந்தும் போகா உயிர்த்தாயர் நம் பூங்குழல் சீதை — உலகையெல்லாம் பரதனுக்குக் கொடுத்த பின்பும் ஊழ்வினையால் அரிதின் உயிர்தரித்திருக்கும் தாய்மாரே சீதாபிராட்டி. என்று ஏகாய்—என்று இங்ஙனம் கருதிச் செல்லுவாய். இனி—இதற்கு மேல் ஒரு கணமேனும். இவ்வயின் நிற்றலும் ஏதம்—இவ்விடத்தில் நேரம் போக்குதலும் பிழையாகும்.

இச் செய்யுளில் சுமித்திரை கருதாமலே, இனி வரும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு இயைந்த மற்றொரு பொருளும் குறிப்பாகத் தோன்றும். அப்பொருள் வருமாறு:— அவ்வனம் இவ்வயோத்தி—இராமன் போன பிற்பாடு இவ்வயோத்தி அக்காட்டைப்போலப் பாழ்படும்; அவன் உறையப் போகும் காடும், இவ்வயோத்தி படப்போகின்ற பாட்டைப் படும். மாகாதல் இராமன் அம் மன்னவன்—மனைவியின்மீது பெரிய காதல் வைத்து, இராமன் தகப்பனுக்கு மகனுதலாலே அம் மன்னனைப்போல மனைவி சொற்கேட்டுத் துன்புறுவான். போகா உயிர்த் தாயர் நம் பூங்குழற் சீதை—போகா உயிரோடு இராமனைப் பிரிந்து நாங்கள் படுவது போன்ற துன்பத்தை சீதையும் அவனைப்பிரிந்து படப்போகின்றாள். இங்ஙனம் பல பேராபத்துக்கள் நிகழ இருத்தலால் இனி ஒரு கணமேனும் நீ தாமதிப்பது பெரும் பழிக்கு இடமாகும்.

60 பின்னும் பகர்வாள் மகனேயிவன் பின்சேல் தம்பி
என்னும் படியன்று அடியாரினில் ஏவல் செய்தி
மன்னும் நகர்க்கே இவன்வந்திடின் வாவ தன்றேல்
முன்னம் முடியென்றனள் வார்விழி சோர நின்றாள்.2

60 இவன் பின் செல் தம்பி என்னும்படி அன்று — ‘ அதுவே துணையாம்’ என்று கூறியது போன்று இவனுக்குத் துணையாகப் பின்னே செல்லும் தம்பி என்ற படியிலன்று நீ ஒழுக வேண்டுவது. அடியாரினில் ஏவல் செய்தி — இராமனை இறைவனுகக் கருதி அவனடியாரைப் போல அவனை விட்டு நீங்காது எல்லா நிலைமைகளிலும் எல்லா விதமான பணிவிடைகளும் செய்வாய். அது அன்றேல்—அவன் அப்படி நகருக்கு வாராமல் இடையூறு நேருமாயின். முன்னம் முடி—அவனுயிர் நீங்குமுன் நீ உயிர் விடுவாய். வார்விழி சோர நின்றாள் — இதைக் கூறும் அவளுடைய நிலைமை; நீண்ட கண்களினின்றும் கண்ணீர் பெருக நின்றாள்.

18. பிராட்டி வனஞ்செல எழுதல்.

வசிட்ட முனிவனிடம் விடைபெற்று நகர் வீதியூடே தன் மாளிகையை நோக்கிச் சென்ற இராமபிரான் சீதா பிராட்டியிருந்த இடத்தை அணுகினன். அவனைப் பிராட்டி கண்டது முதல் மூவரும் நகர் நீங்கியது வரை நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவது இப் பகுதி.

இதிற் கம்பர் தரும் காட்சி இந்நூல் முழுவதிலும் மிகச்சிறந்த பகுதிகளுள் ஒன்றாக மதிக்கற் பாலது. தாயார் முதலியோர் புடைவந்து பொரும, மாவுரி தரித்து

இராமபிரான் வரக்கண்ட மிதிலைச் செல்வி எழுது பாவை போல் ஒரு கணம் திகைப்புற்று அசைவற்று நின்று மனத் துணுக்கமொ டெழுந்தவள் உற்று நின்ற துயரம் இன்ன தென்றறிய மாட்டாது அலமந்து வழிந்த கண்ணீருடன் மேனி நடுங்க, 'என்னையுற்றது' என்றி ராகவனை வினவினாள். அவன் கூறிய விடை— 'வருந்தலை நீ, நீங்குவென் யான்' என்ற சொல்—செவிசுட விம்மித் தேம்பினாள்: அதை எண்ணி எண்ணி உயிருமிழா நின்றாள். 'நின் பிரிவினுஞ் சுடுமோ பெருங்காடு?' என்று கூறி, உள்ளே சென்று மரவுரி புனைந்தவளாய் உடன் செல்லத் தீர்மானித்துப் பக்கத்திலே வந்து நின்றாள்: என்ன செய்யலாம் என்ற சிந்தனையிலாழ்ந்த இராமபிரானது நீள் கரம் பற்றினாள். முன்பு கிளர்ந்தெழுந்த வன்துயர் இப்பொழுது முன்பு பெற்றறியா இன்பமாக மாறிற்று. அகத்தெழுந்த ஆனந்தம் முகத்தில் வெண்ணகையாகவும் குரலில் கோகிலத்தை வென்ற குதலையாகவும் பரிணமிக்கலாயிற்று. இராமன் மறுபடியும் சில கூறி அவளைத் தடுக்க முயன்றான். 'என்னைக் கைவிட்டபின் எல்லாம் இன்பங் கொலாம்' என்று சினந்து கூறி அவ்விடையூற்றையுங்களைந்து நின்றாள். இவள் மனநிலையை யுணர்ந்த பெருந்தகை மறுமாற்ற மின்றி உடனழைத்துச் செல்லலுற்றான். இங்ஙனம் கிளர்ந்தெழுந்த பெருந்துயர் உடன் செல்லும் உவகையால் மறுகணம் பேரானந்தமாகத் திகழ்ந்ததை ஆசிரியர் காட்டும் வினைத்திறம் பெரிதும் இன்புறற் பாலது.

மேலும் புறத்து நிகழ் காட்சிகளை அவ்வவருடைய அகத்தே எழும் சிந்தனை உணர்ச்சி முதலியன செவ்வனே புலப்படும் வண்ணம் அமைந்த சொல்லாற்றலும் ஆராயற் பாலது.

[தெ. ப. நகர்நீங்கு படலம்:—218—222, 224—225, 227—234.]

61 அழுது தாயரோ டருந்தவ ரந்தண ரரசர்
புழுதி யாடிய மெய்யினர் புடைவந்து பொரும
பழுது சீர்ரையி னுடையினன் வரும்படி பாரா
எழுது பாவையன் னாள்மனத் துணுக்கமோ
டெழுந்தாள். 1

62 எழுந்த நங்கையை மாமியர் தழுவின ரேங்கிப்
பொழிந்த வுண்கணீர் புதுப்புன லாட்டினர் புலம்ப
அழிந்த சிந்தைய ளன்னமீ தின்னதென் றறியாள்
வழிந்த நீர்நெடுங் கண்ணினள் வள்ளலை நோக்கி. 2

61 தாயர் அருந்தவர் அரசர் முதலாயினோர் தசரதன் மாளிகையைத் தாண்டி வரும் பொழுதுமுதல் இராமனைப் பின்தொடர்ந்து வந்தவர்கள். புடை வந்து—பக்கங்களிலே வந்து. பொரும—வருந்த. முதலில் இவர்கள் பொருமுதலையும் பின்பு இராமன் மரவுரி தரித்து வருதலையுங் கண்டாள். பழுது வரும்படி—பொல்லாங்கிற்கு இடமாக வருகின்ற வகையை. எழுது பாவை — இரண்டையுங் கண்டதும் சித்திரப் பாவைபோல் ஒரு கணம் அசைவற்றிருந்தாள். பின்பு மனத் துணுக்க மோடு எழுந்தாள் — சரீரம் அசைவற்றிருந்த போதிலும் நெஞ்சத்தில் அச்சம் துடித்தது; அந்நிலையில் முறைப்படி எழுந்தாள்.

62 உண் கண் நீர்—மையுண்ட கண்ணினின்றும் வரும் நீர். அக்கண்ணீரால் நீராட்டினவராகிப் புலம்பினர். அழிந்த சிந்தையள் — மனத்துணுக்கத்தாலும் புடை வந்தவர் அடைந்த பெருந் துக்கத்தாலும் உருத்தெரியாமல் அழிந்த மனத்தினளாகிய பிராட்டி; ஒன்றையிட்டுச் சிந்திக்கும் நிலையை இழந்தவள். அன்னம் ஈது இன்னதென்று அறியாள் — சனகன் பெற்ற அன்ன மாயினும் இப்பொழுது இதன் காரணம் யாதென உணர மாட்டாதவளாகி. வழிந்த நீர் நெடுங்கண்ணினள் — இதற்கிடையில் தானாகவே கண்ணீரும் வழியலாயிற்று.

வேறு

63 பொன்னை யுற்ற பொலங்கழ லோய்புகழ்
மன்னை யுற்றதுண் டோமற்றிவ் வன்றுயர்
என்னை யுற்ற தியம்பென் றியம்பினள்
மின்னை யுற்ற நடுக்கத்து மேனியாள். 3

64 பொருவி லெம்பி புவிபுரப் பான்புகல்
இருவ ராணையு மேந்தின னின்றுபோய்க்
கருவி மாமழைக் கற்கடங் கண்டுநான்
வருவே னீண்டு வருந்தலை நீயென்றான். 4

63 "பொன்னாலாகிய அழகிய வீரக்கழலையுடையவனே! புகழ் மிக்க அரசனுக்கு நேரிட்ட தீங்கு ஏதேனுமுண்டோ. இவ்வலிய துயரத்திற்குக் காரணம் யாது? நேர்ந்தது இன்னதென்று கூறுவாயாக", என்று கூறினாள். மின்னை உற்ற நடுக்கத்து மேனியாள்—அப்படிக் கூறும் பொழுதைய நிலை; ஏற்கனவே மின்னல் போன்ற சரீரம் அம் மின்னல் நடுங்குவது போல நடுங்கிற்று. ஐ—எழுத்துப்பேறு.

64 பொருவு—ஒப்பு. புவிபுரப்பான் — புவியை ஆள்வான். புகல் இருவர்—புகலிட மாகிய இருவர். ஏந்தினென் — தாங்கினவனாகி. கருவி மாமழைக் கற்கடம் — உலகம் நடைபெறுதற்குக் கருவியாகிய பெரிய மேகங்கள் தங்குகின்ற வனம். கைகேசியிடம் விடைகொண்ட பொழுது 'மின்னொளிர் கானம்' இப்பொழுது 'கருவிமாமழைக் கற்கட'மாக இராமன் அகக் கண்ணில் தோன்றிற்று; இராமபிரான் சிந்தனையில் தான் செல்லும் காடு ஊன்றிய தன்மை விளங்கும். வருந்தலை—வருந்தாதே.

65 நாய கன்வன நண்ணலுற் றானென்றும்
மேய மண்ணிழந் தானென்றும் விம்மலள்
நீவ ருந்தலை நீங்குவென் யானென்ற
தீய வெஞ்சொல் செவிசுடத் தேம்புவாள். 5

66 அன்ன தன்மைய ளையனு மன்னையும்
சொன்ன செய்யத் துணிந்தது தூயதே
என்னை என்னை யிருத்தியென் றானென
உன்ன வுன்ன உயிருமி ழாநின்றாள். 6

65 மேய மண்—இயல்பாகவே பொருந்திய பூமியை. விம்மலள்—வருந்தினாளல்லள். விம்மிய காரணம் அவ்விரண்டுமல்ல: 'நீ வருந்தலை: நீங்குவென் யான்' என்று அவன் கூறியதே காரணம்: வருந்தலை என்பதே போதுமானதாயிருப்ப 'நீ' என்று வேண்டாது கூறினான்: 'நீங்குவென்' என்ற அளவோடு நில்லாது 'யான்' என்று சேர்த்துக் கூறினான்: இப்படி வேறுபாடு ஊன்றக் கூறினான்: கூறிய பொருளேயன்றிச் சொல்லும் முறையும் துன்பந்தருவதாயிருந்தது. தீய வெம் சொல் தீய சொல்—தீமையை உணர்த்துஞ் சொல். வெம் சொல்—கேட்கும் பொழுதே பொறுக்க முடியாத துன்பந்தருஞ் சொல். செவி சுட—கேட்டவுடனே செவியை நெருப்புச் சுட்டது போல் வருத்த. தேம்புவாள்—முன்பு விம்மினவள் இப்பொழுது தேம்பித் தேம்பி வருந்தலானாள்.

66 என்னை என்னை — மனைவியாகிய என்னை; தன்னைப் பிரிந்தால் நீரைப் பிரிந்த மீன் போல் ஒரு கணமும் உயிர் வாழ மாட்டாத என்னை. உன்ன உன்ன — நினைக்குந்தொறும். உயிரைக் கக்குவது போன்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

67 வல்ல ரக்கரின் மால்வரை போய்விழுந்து
அல்ல ரக்கி னுருக்கழல் காட்டயற்
கல்ல ரக்குங் கடுமைய வல்லநின்
சில்ல ரக்குண்ட சேவடிப் போதென்றான். 7

68 பரிவி கந்த மனத்தொடு பற்றிலாது
ஒருவு கின்றனை யூழி யருக்கனும்

67 பிராட்டி பட்ட துன்பத்தைக் காண, தாடகையைக் கொன்ற வெவ்வனம் நினைவில் எழுந்தது. அத்தகைய இடங்களினூடே இவளாற் செல்ல இயலாதென்று கருதி இரவும் பகலும் வெம்மை மாறாத பருக்கைக் கற்கள் அயலிலே கிடக்கும் பயங்கரமான மலைகளுள்ள காட்டுப் பாதையில் உன்னால் நடக்க இயலாது என்று கூறுகிறான். வல் அரக்கரின் மால் வரை—அங்கு வசிக்கின்ற தாடகை போன்ற வன்கண்மை மிக்க அரக்கரைப் போன்று பயங்கரமான பெரிய மலைகளினூடே. போய் விழுந்து—அங்கு ஒருவர் போய்ச் சேருவது கடினம்; அப்படிப் போனாலும் நடத்தல் என்பது இயலாது: பருக்கைக் கற்களில் கால் வைத்ததும் விழவேண்டும், அப்படிப் போய் விழுந்து. அப்படி விழுவானேன் என்றால் அங்குள்ள பருக்கைக் கற்கள் அப்படிப் பட்டன; எங்ஙனமெனில், அல் அரக்கின் உருக்கு அழல் காட்டு அயல் கல் — பகலிலே சூரிய வெப்பத்தால் அனலிலிட்ட அரக்குப் போல உருகியபடி நின்று, இரவு முழுவதும் ஆறாது தீயினின்றும் வாங்கிய அரக்கின் உருக்கைப் போல, வெம்மையைக் காட்டும் மலைப் பக்கம் முழுவதும் கிடக்கும் பருக்கைக் கற்கள். அல்—இரவு. அரக்கும் கடுமைய அல்ல — அக் கற்கள் தைத்தால் அதைத் தாங்கும் உறுதி பெற்றன அல்ல; நின் சில் அரக்குண்ட சேவடிப் போது — குளிர்ச்சி பொருந்திய செம்பஞ்சூட்டிய உனது சிவந்த பாதங்களாகிய மலர். அனலிலிட உருகும்; எடுக்க உருகிய உருவத்தோடு வெம்மை மாறாத அரக்குப் போன்ற கற்கள்.

எரியு மென்பதி யாண்டைய தீண்டுநின்
பிரிவி னுஞ்சுடு மோபெருங் காடென்றாள். 8

69 அண்ண லன்னசொற் கேட்டன னன்றியும்
உண்ணி வந்த கருத்து முணர்ந்தனன்
கண்ணி னீர்க்கடல் கைவிட நேர்கிலன்
எண்ணு கின்றன னென்செயற் பாற்றெனா. 9

68 இரக்கத்தை முற்றாகக் கைவிட்ட மனத்தோடு பற்றுதற்குச் சிறிதும் இடந்தராது விட்டு நீங்கப் பார்க்கின்றாய்: இரக்கந்தானில்லை யென்றாலும் மனைவி என்ற உரிமையையும் களைந்து பாதுகாக்கும் பொறுப்பினின்றும் வழுவப் பார்க்கின்றாய். ஊழி அருக்கனும் எரியுமென்பது யாண்டையது — பிரளய காலத்துச் சூரியனும் நெருப்புப் பற்றி எரிவது போலச் சுடும் என்பது உன் பிரிவை நோக்க, எவ்வளவு குறைந்த படியில் நிற்கும்? அதற்கும் இதற்கும் எவ்வளவு தூரம்? இங்கு யான் நின்னைப் பிரிந்து நிற்கும் பிரிவைக் காட்டிலும் சுடுவது என்று ஒன்றுளதோ. நீ சொல்லுங் காடு ஊழியருக்கினில் எவ்வளவு தாழ்ந்தது அவ்வளவு கூடியதன்றோ ஊழியருக்கனை நோக்க நின் பிரிவு? ஆகையால் காடு சுடும் என்பது யாண்டையது?

69 உள் நிவந்த கருத்து — மனத்தில் எழுந்த எண்ணம்; அதாவது எப்படியும் உடன் செல்ல வேண்டும் என்ற கருத்து; இன்றேல் பிரிந்தால் உயிர் நீங்குவாள் என்பது குறிப்பு. கண்ணின் நீர்க்கடல்—கண்ணீராகிய கடலிலே மூழ்கும்படி; துன்பக்கடலில் துவளும்படி. கைவிட—விட்டு நீங்குதல் என்பது முழுவதும் கை கழுவுதலேயாம்: அப்படிக் கைவிட்டுச் செல்ல. நேர்கிலன் — உடன்படானாய். எண்ணுகின்றனன்—சிந்திப்பானாயினான்.

70 அனைய வேலை யகன்மனை யெய்தினள்
புனையுஞ் சீரந் துணிந்து புனைந்தனள்
நினைவில் வள்ளல்பின் வந்தயல் நின்றனள்
பனையின் நீள்கரம் பற்றிய கையினாள். 10

71 தாயர் தவ்வையர் தன்துணைச் சேடியர்
ஆய மன்னிய வன்பின ரென்றிவர்
தீயின் மூழ்கின ரொத்தனர் செங்கணான்
தூய தையலை நோக்கினன் சொல்லுவான் 11

72 முல்லை யுங்கடன் முத்து மெதிர்ப்பினும்
வெல்லும் வெண்ணகை யாய்விளை வுன்னுவாய்
அல்லை போத வமைந்தனை யாதலின்
எல்லை யற்ற இடர்தரு வாயென்றான். 12

70 அனைய வேலை—அப்பொழுது. அகல் மனை—விசாலமான மாளிகை. புனையும் சீரம் — இராமபிரான் புனைந்த மரவுரியை. நினைவில் வள்ளல்—தன் மீதுள்ள பரிவால் சிந்தனையிலாழ்ந்த இராமபிரான்; பின் வந்து அயல் நின்றாள் : பின்பு கரம் பற்றினாள்.

71 தவ்வையர்—தமக்கையர். ஆயம்—மகளிர் கூட்டம்.

72 பனையின் நீள் கரம் பற்றி நின்ற போதைய உவகை மிகுதி முதலிரண்டு அடிகளிற் கூறப்பட்டது. அவளது பொங்கிய உவகையைக் கண்டு அவன் பேதைமைக்கு இரங்கிக் கூறுகின்றான். ‘இப்பொழுது பெரிதும் களிக்கின்றாய்; நீ உடன் வருதலின் விளைவை யுன்னுவாயல்லை; போகச் சித்தமாய் விட்டாய்: ஆதலின் கணக்கற்ற துன்பந் தருவாய்’.

73 கொற்ற வன்னது கூறலுங் கோகிலம்
செற்ற தன்ன குதலையள் சீறுவாள்
உற்று நின்ற துயரமி தொன்றுமே
எற்று றந்தபி னின்பங்கொ லாமென்றாள். 13

74 பிறிதோர் மாற்றம் பெருந்தகை பேசலன்
மறுகி வீழ்ந்தழ மைந்தரு மாதரும்
செறுவில் வீழ்ந்த நெடுந்தெருச் சென்றனன்
நெறிபெ றாமை யரிதினின் நீங்குவான். 14

75 சீரை சுற்றிய திருமகள் பின்செல
மூரி விற்கை யிளையவன் முன்செலக்
காரை யுற்றவன் போம்படி கண்டவவ்
வூரை யுற்ற துணர்த்தவு மொண்ணுமோ. 15

73 கோகிலம் செற்ற தன்ன குதலையள்—குயிலின் குரலை வென்றது போன்ற மழலை மொழியினள்: உடன் செல்லும் உவகை பேச்சின் இனிமையிலும் வெளிப்பட்டமை கூறிய படி. சீறுவாள் — கோபிப்பாளாய். உற்று நின்ற—அடைந்த. என் துறந்த பின்.

74 பெருந்தகை—இராம பிரான்; இவ்வளவு கடுமையாகப் பேசியும் அதனை உட்கொள்ளாது அவளுடைய உள்நிவந்த கருத்தையெண்ணி உடனழைத்துச் செல்லத் தீர்மானித்தானாதலால் ‘பெருந்தகை’ என்றார். மறுகி—மனங் கலங்கி. செறுவில்—இடந்தோறும். நெறி பெறாமை—வழிபெறாது.

75 மூரி வில்—வலி யமைந்த வில். கார்—மேகம். ஊர் உற்றது: ஐ—சாரியை.

19. மூவரும் மருத வைப்பைக் கடந்து செல்லுதல்

சுமந்திரனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பிய பின் நிலவு வெளிச்சத்திற் சில காவதங் கடந்து மூவரும் சூரியன் உதிப்ப மருத நிலத்தூடு சென்று கங்கைக் கரையை அடைந்தனர். அப்பொழுது மருத நிலக் காட்சிகளைக் கண்டு களித்த வண்ணம் அவர்கள் நடந்து சென்றதைக் கூறுவது இப்பகுதி.

இராமபிரானோடு காடு செல்லத் தீர்மானித்துப் புறப்படும் பொழுதே முல்லையையும் முத்தையும் வென்ற வெண்ணகையோடு, கோகிலஞ் செற்ற குதலையளாய் நின்ற மிதிலைச் செல்வி அவனோடு வழி நடந்த பொழுது இன்பக் காட்சிகளைக் கண்டு, அவ்வின்ப உணர்ச்சி வெளிப்படும்படி நடந்து சென்றாள். இராம பிரானும் புதியதொரு இன்பக் கிளர்ச்சியோடு சென்றான். இங்ஙனம் இருவரது முன்பு நகரில் அனுபவியாத புதிய உள்ளக் கிளர்ச்சியைச் செறித்துக் காட்டுவது இச் செய்யுள்களில் அமைந்த அரிய இன்னிசை.

முன்பு சீதா பிராட்டியின் இயற்கை யழகு கூறப் பட்டது; மற்றோரிடத்தில் நடை யழகு கூறப்பட்டது. இங்குச் சேர்த்தியால் விளைந்த அந்தமில் பேரழகும் அதனோடு ஒன்றுபட்ட பெருமித நடை யழகும் கூறப் படுகின்றன.

[தெ. ப. கங்கைப் படலம்:— 1—6; 8.]

76 வெய்யோனொளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யாவெனு மிடையாளொடு மிளையானொடும் போனான்
மையோமர கதமோமறி கடலோமழை முகிலோ
ஐயோவிவன் வடிவென்பதோ ரழியாவழ குடையான். 1

77 அளியன்னதோ ரறல்துன்னிய குழலாள் கடலமிர்தின்
தெளிவன்னதோர் மொழியாள்நிறை தவமன்னதோர்
செயலாள்

76 *விரிசோதி—விரிகின்றசோதி. எழுகின்ற ஞாயிற்றினது கிரணங்களின் ஒளி இவன் மேனியினின்றும் விரிகின்ற ஒளியினால் மழுங்க: காடு நோக்கி வந்த போதைய திரு மேனியின்புகர் கூறப்பட்டது (அயோ. 42 ; 45) உண்டோ இல்லையோ என்று ஐயுறும்படி மிக நுண்ணிய இடை யாள். மை—அஞ்சனம். மறி கடல்—அலைகள் மீண்டு மடங்குகின்ற கடல். மை மேனி நிறத்தின் கொழுமைக் கும், மரகதம் அதன் ஒளிக்கும்; மறி கடல், அவ்வழகு அலை யெறிவது போன்று எங்கும் விரிதற்கும், மழை முகில் காண்போர் மனத்தின் இன்பத்திற்கும் ஒப்பாகக் கூறப்பட்டன. ஐயோ—ஆச்சரியக் குறிப்பு. ஓர் அழியா அழகு—ஒப்பற்ற அந்தமில் அழகு.*

77 *அளி—வண்டுகள். அறல்—கரும்மணல். வண்டுகளை ஒத் ததாகிய குழல்; கருமணல் போன்று நெருங்கிய கூந்தல்; ஒப்பற்ற கூந்தல். இத்தகைய கூந்தலை யுடையவள். அமிர்தின் தெளிவு—அமுதின் சாரம். எல்லாப் பண்பு களும் நிறைந்த தவத்தைப் போன்று தூய தொழிலாள்;*

வெளியன்னதோ ரிடையாளோடும் விடையன்னதோர் நடையான்
களியன்னமு மடவன்னமு நடமாடுவ கண்டான். 2

78 அஞ்சம்பையு மையன்தன் தலகம்பையு மளவா
நஞ்சங்களை வெலவாகிய நயனங்களை யுடையாள்
துஞ்சுங்களி வரிவண்டுகள் குழலின்படி சுழலுங்
கஞ்சங்களை மஞ்சன்கழல் நகுகின்றது கண்டாள். 3

'நற் பெருந் தவத்த ளாய நங்கை' (சுந்தர 186). வெளி—ஆகாயம். "பொய்யோ வெனும் இடையாள்"; கண்ணுக்குப் புலப்படாத இடையாள். விடை — இடபம். களி யன்னம்—சேவ லன்னம். மட வன்னம்—பெடை யன்னம். தம்மைப் போலவே அன்னங்களும் நடமாடுவதைக் கண்டான்.

78 அஞ்சு அம்பையும் அளவா—முன்பு ஓரம்பினால் வருந்தியவள் இராமன் மருங் கிருப்ப மன்மதனது ஐந்து அம்புகளையும் வெல்ல வல்லளானாள். அளவா — வென்று; அலகு அம்பு—கூரிய அம்பு. அளவா — உவமையால் வென்று; முன்பு கொல்லும் வேல் முதலிய வற்றை வென்று மதர்த்த கண் இப் பொழுதைய சேர்த்தி யழகினால் இராமனம்பையுங் கடந்தது. இவ்வளவோ டமையாது நஞ்சங்களை வெலவாகிய நயனங்களை யுடையாள்—முன்பு விடம் போல நலிந்த மாலை, தென்றல், இருள், அன்றில், நிலவு முதலிய வற்றையும் வெல்லுதற் கேற்ற கண்களைப் பெற்றவள். துஞ்சும் களி—நிரந்தர மாகத் தங்கிய களிப்பையுடைய. வரி வண்டுகள்—ரேகைகளைப் போன்ற கோடுகளை யுடைய வண்டுகள். குழலின் படி சுழலும் கஞ்சங்களை — வேய்ங்குழ லோசையை ஒத்த

79 மாகந்தமு மகரந்தமு மளகந்தரு மதியின்
பாகந்தரு நுதலாளோடு பவளந்தரு மிதழான்
மேகந்தனி வருகின்றது மின்னோடென மிளிர்பூண்
நாகந்தனி வருகின்றது பிடியோடென நடவா. 4

80 தோளைகட்டிய கிளைமுட்டிய சுருதிச்சுவை யமுதின்
கிளைகட்டிய கருவிக்கிள ரிசையிற்பசை நறவின்

இன்னிசையோடு அதற் கேற்ற வாறு சுற்றி வட்டமிடுகின்ற தாமரைகளை. மஞ்சன் கழல்—இராமபிரானது பாதங்கள். நகுகின்றது—ஒப்பாகா வென்று பரிகசிப்பது போன்று அழகுடன் விளங்குவதை.

79 மா கந்தம்—மிக்க நறு மணம். நறு மணம் மகரந்தம் இவற்றைக் கொண்ட கூந்தல். அக் கூந்தல் தருகின்ற நுதல்; மதியின் பாகம் தரு நுதல்—சந்திரனது துண்டத்தை ஒத்த நெற்றி. பவளம் தரும் இதழான்—பவழம் போன்ற அதரத்தை யுடையவன். மேகம் மின்னலோடு வருகின்றது போலவும், யானை பிடியோடு வருகின்றது போலவும் நடந்து 'கண்டான்' என்று அடுத்த கவியிலுள்ள சொல்லைக் கொண்டு முடியும்.

80 கிளை—வேய்ங் குழல்: தொளைகள் பொருந்திய வேய்ங் குழல். முட்டிய சுருதிச் சுவை அமுது — (குழலிலே) தாக்கி எழுப்பிய காதினாலே நுகரப்படும் இசையாகிய இனிய அமுதம். கிளை கட்டிய கருவிக் கிளர் இசை—நரம்புகள் கட்டப்பட்ட யாழினின்றும் எழுகின்ற இசை. பசை நறவு—பசிய தேன். விளைகட்டி—கருப்பஞ் சாற்றில் உண்டாகின்ற பாகுக்கட்டி. இன்—ஒவ்வொன்றும்

விளைகட்டியின் மதுரித்தெழு கிளவிக்கிளர் விழிபோல்
களைகட்டவர் தளைவிட்டெறி குவளைத்தொகை
கண்டான். 5

81 பன்னந்துகள் திரளந்தொகு படர்பந்திகள் படுநீர்
அன்னந்துயில் வதிதண்டலை யயனந்துறை புளினம்
சின்னந்தரு மலர்நந்தன செறிநந்தன வனநன்
பொன்னந்திய நதிகண்டுளே மகிழ்தந்தனர் போனார். 6

ஒப்புப் பொருள். இந்த நான்கையும் போல, மதுரித்து எழு கிளவி — அமுதம், இசை, நறவு, கட்டி இவற்றின் மதுரம் ஒருமிக்க அமைந்து, அச்சுவை வரவரக்கூடி வருகின்ற சொற்களுடைய சீதாபிராட்டி. கிளர் விழி போல்—அஞ்சம்பையும் அலகம்பையும் வென்று நஞ்சங் களை வெல்லக் கிளரா நின்ற விழிகளைப் போன்று. களை பிடுங்கியவர் வயலினின்றும் விட்டு எறிந்த குவளை மலர்க் கூட்டங்களைக் கண்டான். தளை—வரம்பு; இங்கு வயல்.

81 பல் நந்துகள், திரளம் தொகு நன்னீர்—பல சங்குகள் முத்துக்களைத் தொகுப்பதற்குக் காரணமாகிய நன்னீர். படர் பங்கயம் நன்னீர்—படர்ந்த தாமரைக் கொடிகளை யுடைய நன்னீர். இத்தகைய நீர் நிலைகளி லுள்ள சோலை. அன்னம் துயில் வதி தண்டலை — அன்னங்கள் துயில் வதற்கு இடமளிக்கின்ற சோலைகளையும், அயல் நந்து உறை புளினம். புளினம் — மணற் குன்றுகளையும். சின்னம் — விடு பூ. பொன் நந்திய நதி — பொன்னைக் கொழிக்கின்ற நதி; அதாவது தேவ சுருதி, கோமதி முத லிய நதிகள்.

82 கால்பாய்வன முதுமேதிகள் கதிர்மேய்வன கடைவாய்
பால்பாய்வன நறைபாய்வன மலர்வாயளி படரச்
சேல்பாய்வன கயல்பாய்வன செங்கான்மட வன்னம்
போல்பாய்புனல் மடவார்படி நெடுநாடவை போனார். 7

நீர் நிலைகளினிடைப்பட்ட சோலை, மணற் குன்று, நந் தன வனம், நதிகள் முதலியவற்றைக் கண்டு மகிழ்வோடு சென்றனர்.

82 கால் பாய்வன முது மேதிகள் — கால்களாற் பாய்வன வாகிய முதிய எருமைகள். பால்—மேய்ந்த மணி பிடி யாத அந் நெற்கதிர்களின் பால். அந்தப்பால் பாய்கின்ற புனல் நாடு. நறை பாய்வன மலர்—தேனொழுகும் மலர். அம்மலரின் கண்ணேயுள்ள வண்டுகள் எழுந்து உலாவு மாறு சேலும் கயலும் துள்ளிப் பாய்தற்குக் காரணமா கிய நீர் நாடு; மடவார் படியும் புனலை யுடைய நாடு; அதாவது கோசல நாடு. படியும்—நீராடும். இந்த நீர் நிலைகளின் அழகைப் பார்த்தவண்ணம் கோசல நாட்டைக் கடந்து சென்றனர்.

20. இராமபிரான் குகனோடு தோழமை கொண்டது.

மருத நிலக் காட்சிகளைக் கண்டு களித்த வண்ணம் மூவரும் கங்கைக் கரையை யடைய ஆண்டுறைந்த முனிவர்கள் அவர்களை எதிர் கொண்டு தம்மிருப்பிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். கங்கையில் நீராடி விருந்தயர்ந்திருந்த பொழுது ஆயிரம் படகுகளையுடைய வேடர் தலைவனாகிய குகன் இராம பிரானைக் காண வந்தனன். அவன் வந்தது முதல் இராம பிரான் சித்திர கூட மலையை நோக்கிச் சென்றது வரை நிகழ்ந்த வரலாறு இப் பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

அன்பினனாகி, இருந்த வள்ளலைக் காண வந்த நாவாய் வேட்டுவன் ஈற்றில் 'யானென உரியாய் நீ ; இனி நாமோர் ஐவர்களுரானோம்' என்று இராம பிரான் தன் வாயினாற் கூறும்படி அவனது இன்னுயிர்த் துணைவனானான். அன்புணர்ச்சி குகன் மாட்டு உயிரீயும் பக்தியாகவும் இராமபிரான் மாட்டு அவன் தொழிலுரிமையில் நிற்கும் அருளாகவும் ஒரு சிறு கால எல்லையில் முதிர்ந்து வெளிப்பட்ட படிகளை ஆசிரியர் செவ்விய முறையிற் காட்டுகின்றார். அன்பினன்; உள்ளந் தூயவன்; தாயின் நல்லானாகி வந்தவன், வருக என்னலும் பரிவினனாகி விரைவிற் புக்கு வணங்கி நின்றான். இருத்தி யீண்டென்னலும் இருந்திலன் எல்லை நீத்த அருத்தியன்.

'தேனும் மீனும் விருந்தினுக் கமைவதாகத் திருத்தினென் கொணர்ந்தேன் என் கொல் திருவுளம்?' என்றான் அதனைக் கொணர்தற்குக் காரணமான உள்ளத் தன்பினாலமைந்த காதலை யுணர்ந்த வள்ளல் 'அஃது அமிர்தினுஞ் சீர்த்தது' என்றான். பின்பு இராம பிரான், 'நாவாயோடும் சாருதி விடிய' என்றான். இராமனது திருமேனி அழகில் ஈடுபட்டுப் பெருகிய காதலை யுடைய குகன் 'நின் இன்னலினிருக்கை நோக்கிப் பிரிகலென் : செய்குவென் அடிமை' என்றான். தீராக் காதலனாகும் என்றுணர்ந்து, கருணையின் மலர்ந்த கண்ணனின் ஆணைப்படி திருநகர் தீர்ந்த வண்ணம் தம்பி கூற, அது கேட்ட வேடர் தலைவன் ஆற்றொணாத் துயருற்று வருந்தினான்; கதிரவனும் மறைந்தான். இரவு முழுவதும் இலக்குவனைப் போலவே தொடுத்த வில்லொடும் வெய்துயிர்ப்போடும் இமைப்பிலன் காவல் புரிந்தான். அடுத்த நாள் காலையில் இராமன், 'ஐய ! நாவாய் கொணருதி விரைவின்' என்றான்: அது கேட்ட குகன் அப்பெருமானை, தேவியொடு அடி தாழ்ந்து, 'யாங்கள் ஒழிவில் கால மெல்லாம் உடனாய் மன்னளி வழுவிலா அடிமை செய்ய இனிதிரு நெடி தெம்மூர்' என்று இரந்தனன். இச்சொற் கேட்டலும் அருள் வெள்ளம் நெஞ்சு நிறைந்த இராமபிரான், 'புனிதரை வழிபாடுற்று எண்ணிய சில நாளிற் குறுகுதும்' என்று பணித்தனன். அடியவனும் நாவாய் கொணர்ந்தனன். மறுகரை யடைந்ததும், 'சித்திர கூடத்திற்குச் செல்லும் நெறியாதென' இராகவன் வினவ, பத்தியினு யிரீயும் பரிவினனாகிய குகன், 'மறுவலருளெனின் முன்னே மாள்குவன்; ஒரு நொடி வரை உம்மைப் பிரிகலென்; போதுவன் உடன்' என்று அடி பணிந்தனன். பிரிவினால் விம்மி யழுகின்ற குழவியின்

துயரை ஆற்ற முயலும் தாயைப் போல, தன்னையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப் பெருந்தகை வள்ளலும், 'மாழை மான் மட நோக்கி உன் தோழி; உம்பி எம்பி; என்னுயிரனையாய் நீ; நளிர் கடல் நிலமெல்லாம் நின்னுடையது: நானுன் தொழிலுரிமையினுள்ளேன்; வடதிசை வருமந் நாள் நின்னுழை வருகின்றேன்; உறு துயருற லாமோ' என்று அரிதின் முயன்று சமாதானப் படுத்தினன். பிரிவெனுந் துயருருவு கொண்டாலன்ன குகனும் பருவரலோடு விடை கொண்டனன். தன் குலத் தலைவராகிய கண்ணிடந் தப்பிய அண்ணலைப் போலவே குகனும் 'குறிக் கொள் ஞானங்களால் எனையூழி செய் தவமும் கிறிக் கொண்டு இப்பிறப்பே சில நாளில்' எய்தினன்.

அற்றம் நீத்த மனத்தினன், ஆராத காதலனாகிய குகன் பேசும் பேச்சின் சீரிய பண்பாடும் யாவரையும் பிணிக்கும் அன்பின் வலிமையும் இப் பகுதியில் அமைவுற்ற பண்பு உய்த்துணரற் பாலது.

[தே. ப. கங்கைப் படலம் :—36—55; 57—61, 63—64; 67—72.]

83 சிருங்கி பேர மெனத்திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன்று நகருடை வாழ்க்கையன்
ஒருங்கு தேனொடு மீனுப காரத்தன்
இருந்த வள்ளலைக் காணவந் தெய்தினான். 1

84 சுற்ற மப்புற நிற்கச் சுடுகணை
விற்று றந்தரை வீக்கிய வாளொழித்து
அற்றம் நீத்த மனத்தின னன்பினன்
நற்ற வப்பள்ளி வாயிலை நண்ணினான். 2

85 கூவா முன்ன மிளையோன் குறுகிநீ
யாவான் யாரென வன்பி னிறைஞ்சினான்

83 மருங்கு — பக்கத்திலே. நகருடை வாழ்க்கையன் — நகருக்கு அரசனாகி அங்கு வாழ்பவன். ஒருங்கு தேனொடு மீன் உபகாரத்தன்—ஒன்றாய்ப் பக்குவஞ் செய்யப்பட்ட தேனும் மீனும் உபகாரமாகக் கொணர்ந்தவன்.

84 வில் துறந்து. அரை வீக்கிய — இடுப்பிலே கட்டிய. அற்றம் — சமயம். இராமனைக் காண்பதற்கு இது சமயம், இது சமயமன்று என்று ஆராய்தலை நீக்கிய மனத்தினனாகி. அதற்குக் காரணம்; அன்பினன்— இராமபிரானைக் காண வேண்டுமென்னும் ஆர்வ மிகுதியினாலே சமயம் கிடைக்குமட்டும் ஆறியிருக்கப் பொறுத பேரன்பினனாகிய குகன். நல் தவம் பள்ளி. நண்ணினான் —கிட்டினான்.

85 நீ யாவான் யார்—இந்த நற்றவச் சாலையில் இந்நேரத்தில் அணுகி இப்படிக் கூவுகின்ற நீ யாவன்? அன்பின் இறைஞ்சினான்—அன்புணர்ச்சி தலை யெடுத்து வணங்கினான். தேவா! நின் கழல் சேவிக்க வந்தனென்— இராமன் பால்வைத்த மெய்யன்பு அவனைச் சேர்ந்தவ

தேவா நின்கழல் சேவிக்க வந்தனென்
நாவாய் வேட்டுவன் நாயடி யேனென்ருன். 3

வேறு

86 நிற்றியீண் டென்று புக்கு நெடியவற் றொழுது தம்பி
கோற்றவ நின்னைக் காணக் குறுகினன் நிமிர்ந்த கூட்டச்
சுற்றமுந் தானு முள்ளந் தூயவன் தாயின் நல்லான்
எற்றுநீர்க் கங்கை நாவாய்க் கிறைகுக னொருவ னென்ருன் 4

87 அண்ணலும் விரும்பி யென்பா
லழைத்திநீ யவனை யென்ருன்
பண்ணவன் வருக வென்னப்
பரிவினன் விரைவிற் புக்கான்
கண்ணனைக் கண்ணின் நோக்கிக்
கனிந்தன னிருண்ட குஞ்சி
மண்ணுறப் பணிந்து மேனி
வளைத்துவாய் புதைத்து நின்ருன். 5

னிடமும் பல்கி இங்ஙனம் விடை கூறினுன்; கல்வியினு லோ நாகரிகப் பழக்கத்தாலோ அன்று. நாவாய் வேட்டுவன்—தோணி செலுத்தும் வேடன். நாய் அடியேன்—நாயனைய விட்டு நீங்கப் பொருத அன்புள்ள உனதடிமை யாகிய யான்; கடைப்பட்டவன்.

86 நெடியவன் தொழுது — இராமபிரானை வணங்கி. குறுகினன் — சமீபத்தில் வந்துள்ளான். நிமிர்ந்த — பெரிய. தாயின் நல்லான்—தாய் போன்று அன்புள்ளவன். குகன் ஒருவன்—சுற்றம் அப்புறம் நிற்கத் தான் தனியே வந்துள்ள குகன்.

87 பண்ணவன்—இலக்குமணன். பரிவினன்—பரிவினனுகி. வரும் போது அன்பினன்; வருக என்று கூறக் கேட்டதும் அன்பு மிக்கது. கனிந்தனன்—இராமனைக் கண்ட

88 இருத்தியீண் டென்ன லோடு மிருந்தில னெல்லை நீத்த
அருத்தியன் தேனு மீனு மமுதினுக் கியைவ தாகத்
திருத்தினென் கொணர்ந்தே னென்கொல் திருவுள மென்ன வீரன்
விருத்தமா தவரை நோக்கி முறுவலன் விளம்ப லுற்ருன். 6

89 அரியதா முவப்ப உள்ளத் தன்பினு லமைந்த காதல்
தெரிதரக் கொணர்ந்த வென்ரு லமிர்தினுஞ் சீர்த்த தன்றே
பரிவினிற் றழீஇய வெம்மிற் பவித்திர மெம்ம னோர்க்கும்
உரியன வினிதின் நாமு முண்டன மன்ரே வென்ருன். 7

தும் அவன் திருமேனி யழகில் ஈடுபட்ட குகன் மனம் கனிந்தது: அன்பு, மலர்ந்து கனிந்தது. ‘ இருண்ட...... நின்ருன்.’ (அயோத்தியா 38.)

88 எல்லை நீத்த அருத்தியன்—அளவில்லாத ஆசையை யுடையவன்: அன்பு பரிவாகி, கனிவுற்று, இராமன் வாய் மொழி கேட்டதும் மேன்மேலும் ஆசை வளர்ந்தது; கரை காணுக் கடல்போற் பெருகிற்று. திருத்தினென் கொணர்ந்தேன்—கண்ணப்ப நாயனுர் எல்லை நீத்த அன்பினுலே பதம் பார்த்துக் கொணர்ந்தது போல இவனும் தேனையும் மீனையும் வேறுபாடு தோன்ருவாறு ஒருங்கே கொணர்ந்தான். விருத்த மாதவர்—பெரிய தவ முதல்வர்.

89 அரியதாம் — கிடைத்தற்கரியதாகும். உவப்ப—யாம் மகிழும்படி. உள்ளத்து அன்பினுல் அமைந்த காதல் தெரிதர—இதயத்தில் இயல்பாயமைந்த அன்பு நிறைந்து காதலாகி, அக்காதல் கண்ணுலே காண்பது போன்று தெரியும்படி (கொணர்ந்த.) பரிவு—மிக்க அன்பு, விசுவாசம். பவித்திரம்—தூய்மையானது. எம்மனோர்க்கும் உரியன—எம்மை யொத்த யாவரும் அங்கீகரிக்கத் தக்கன. நாம்—முனிவர்களையும் உளப்படுத்திய தன்மைப் பன்மை.

90 சிங்கவே றனைய வீரன் பின்னருஞ் செப்பு வான்யாம்
இங்குறைந் தெறிநீர்க் கங்கை யேறுதும் நாளை யாணர்ப்
போங்குநின் சுற்றத் தோடும் போயுவந் தினிதுன் னூரில்
தங்கிநீ நாவா யோடுஞ் சாருதி விடிய வென்றான். 8

91 கார்குலாம் நிறத்தான் கூறக் காதல னுணர்த்து வானிப்
பார்குலாஞ் செல்வ நின்னை யிங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை
ஈர்கிலாக் கள்வ னேன்யா னின்னலி னிருக்கை நோக்கித்
தீர்கிலேன் யான தைய செய்குவெ னடிமை யென்றான் 9

90 சிங்க ஏறு—ஆண் சிங்கம். கங்கை ஏறுதும் நாளை—நாளைய தினம் கங்கையைக் கடப்போம். யாணர்—அழகு. சாருதி—வருவாய்.

91 கார் குலாம் நிறத்தான் — மேகம் போன்று விளங்குகின்ற நிறத்தான்: இராமன் கூறும் பொழுது பார்த்த குகன் அவனது மேனி யழகில் ஈடுபட்டதை யுணர்த்திற்று. குலாம்—குலாவும். காதலன் — அன்பினனாக வந்தவன் அன்பு பரிவாகிப் பின்பு கனிந்து காதலாக உருக்கொண்டு விட்டது: தீராக் காதலனாகி அந்தப் பேரன்பின் பண்பு படும்படி கூறுவான். இப்பார் குலாம் செல்வ — இவ்வுலகம் முழுவதும் கண்டதும் மகிழ்ச்சி பூக்கும் படியான செல்வனே! ஈர்கிலாக் கள்வனேன் யான்—என் குலத் தோன்றலாகிய கண்ணப்ப நாயனார் செய்தது போன்று செய்யாத கள்வனாகிய யான். இன்னலின் இருக்கை நோக்கித் தீர்கிலேன்—உலகமெல்லாம் மகிழும்படியான நீ இத்துன்ப நிலையிலிருப்பதைக் கண்டு வைத்து உன்னைப் பிரிய மனமில்லேனாயினேன். அது—அவன் பெருமையையும் தன் சிறுமையையும் எண்ணித் தன் மனோரதத்தைக் கூறுவதற்குச் சற்றுத் தயங்குகின்றான்.

92 கோதைவிற் குரிசி லன்னான் கூறிய கோள்கை கேட்டான்
சீதையை நோக்கித் தம்பி திருமுக நோக்கித் தீராக்
காதல னாகு மென்று கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்
யாதினு மினிய நண்ப இருத்தியீண் டெம்மோ டென்றான். 10

93 திருநகர் தீர்ந்த வண்ணம் மானவ தெரித்தி யென்னப்
பருவரல் தம்பி கூறப் பரிந்தவன் பையு ளெய்தி
இருகணீ ரருவி சோரக் குகனுமாண் டிருந்தா னென்னே
பெருநிலக் கிழத்தி நோற்றும் பெற்றிலள் போலு
மென்னா. 11

92 கோதை — குதை: நாணேற்றும் பொருட்டு வில்லின் நுனியிலமைந்த வரம்பு. கொள்கை — கோட்பாடு. தீராக் காதலன்—நீங்கத் தரியாத காதலன். யாதினும் இனிய நண்ப—குகனது அன்பு படிப்படியே வளர்ந்தது போலவே இராமபிரான் அவன் மேற் கொண்ட கருணையும் வளரலாயிற்று: இப்பொழுது கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன். முன்பு உள்ளத்தன்பினால் அமைந்த காதலன் இப்பொழுது தீராக் காதலன் என்று உட்கொண்டு யாதினு மினிய நண்பனாயினான். இங்ஙனம் அன்பு இரண்டு தலையிலும் வளர்வதாயிற்று; குகனிடம் பக்தியாகவும் இராமனிடம் கருணையாகவும் பெருகிற்று.

93 தீர்ந்த வண்ணம் — நீங்கிய விதம்: அந்த வரலாறு. மானவ — மனுவின் குலத் தோன்றலே! தெரித்தி — தெரியக் கூறுவாய். பருவரல் — துன்பம்; முடி துறந்து நகர் நீங்கிய துன்பத்தை இன்னும் மறவாத தம்பி; அன்றித் துன்பமே உருவெடுத்தாற் போன்ற அந்த வரலாற்றை. பரிந்தவன் — குகன்; இராம பிரானிடம் அன்பு மிக்க குகன். பையுள்—துன்பம். இருகண்ணீர்—என்பதன் விகாரம். 'என்னே......போலும்' — வரலாற்று முடிவில் குகன் தனக்குள்ளே சிந்தித்தது. போலும்—

94 விரியிருட் பகையை யோட்டித் திசைகளை வென்று
மேல்நின்று
ஒருதனித் திகிரி யுந்தி உயர்புகழ் நிறுவி நாளும்
இருநிலத் தேவர்க்கு முள்ளத் திருந்தன னென்ன வீய்ந்த
செருவலி வீர னென்னச் செங்கதிர்ச் செல்வன் சென்றான். 12

அசை. உலகியல் எவ்வளவு நூதனம்! பூமிதேவி இராமன் அவதரிக்கத் தவஞ்செய்திருந்தும் அவன் ஆட்சி செய்யும் மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்கப் பெற்றிலளே!

94 இச் செய்யுள் சூரியாஸ்தமன வருணனை; இந்த வருணனை வரலாறு கேட்ட குகனுடைய சிந்தனை, கதை நிகழ்ச்சி இவற்றோடு தொடர்புற்றுக் காணப்படுகின்றது. முதல் மூன்று அடிகள் சூரியனுக்கும் தசரதனுக்கும் பொது. விரி இருள் பகையை ஓட்டி—1. விரிந்த இருளாகிய தன் பகையை ஓடச் செய்து. 2. எங்கும் பரந்த இருள் போன்று துன்பஞ் செய்கின்ற பகைவரை அழித்துத் திசைகளை வென்று — 1. எல்லாத் திசைகளிலும் தன் ஒளியைப் பரப்பி வெற்றி கொண்டு. 2. திக்கு விசயஞ் செய்து. மேல் நின்று — 1. ஆகாயத்திலே நின்று, 2. எல்லா அரசர்க்குந் தலைவனாக, இருந்து உச்ச நிலை எய்தி. ஒரு தனித்திகிரி உந்தி — 1. தனியாழி பூண்ட தேரைச் செலுத்தி. 2. தனக்கே உரிய ஒப்பற்ற ஆஞ்ஞாசக்கரத்தை இருந்த இடத்திலிருந்தே உலகெங்குஞ் செலுத்தி. உயர் புகழ் நிறுவி — 1. மேலான புகழைத் தன் குலத் தோன்றல்களுக்கு நிலை பெறச் செய்து. 2. முந்திய அரசர் யாவரும் அடையாத பெரும் புகழை நிறுத்தி. இருநிலத்து எவர்க்கும் உள்ளத் திருந்தனன் என்ன — 1. பெரிய உலகில் யாவராலும் தியானிக்கப் பட்டவன் என்னும்படி. 2. உலகில் யாவர் மனதிலும் தன் பெயர் நிற்கும்படி செய்தான் என்று கூறும்படி. வீய்ந்த செருவலி வீரன் என்ன — போர்க் களத்திலே வீரத்தோடு போர் செய்தது போலவே வாய்மையின் பொருட்டு வீரமரணம் பெற்ற தயரதனைப் போல. சூரியன் மேற்றிசையிற் சென்றான்.

95 மாலைவாய் நியமஞ் செய்து மரபுளி யியற்றி வைகல்
வேலைவா யமிர்தன் னாளும் வீரனும் விரித்த நாணல்
மாலைவாய்ப் பாரின் பாயல் வைகினன் வரிவி லேந்திக்
காலைவா யளவுந் தம்பி யிமைப்பிலன் காத்து நின்றான். 13

96 தும்பியின் குழாத்திற் சுற்றுஞ் சுற்றத்தன் தொடுத்த வில்லன்
வெம்பிவெந் தழியா நின்ற நெஞ்சினன் விழித்த கண்ணன்
தம்பிநின் றானை நோக்கித் தலைமகன் தன்மை நோக்கி
அம்பியின் தலைவன் கண்ணீ ரருவிசோர் குன்றின்
நின்றான். 14

97 துறக்கமே முதல வாய தூயன யாவை யேனும்
மறக்குமா நினைய லம்மா வரம்பில தோற்று மாக்கள்

95 மாலை வாய் — மாலைக் காலத்தில். நியமம்—சந்தியாவந்தனம் முதலியவற்றை. மரபுளி—முறைப்படி, இயற்றி—செய்து; செவ்வனே செய்து. வேலைவாய் அமுதன்னாள்—கடலின் கண்ணே தோன்றிய அமுதம் போன்றவள்; சீதை. மாலை—ஒழுங்கு. பாயல்—படுக்கை.

96 தும்பியின் குழாம்—யானைக் கூட்டம். வெம்பி—கொதித்து. வெந்து — புழுங்கி. அழியா நின்ற நெஞ்சினன் — சிதைந்த மனத்தினனாகிய. அம்பி — தோணி. தலைவன் — குகன். குன்றின் — குன்றைப் போல. இங்ஙனம் அவன் வருந்தக் காரணம் முன்பு மெல்லணை மேற் கண் துயின்றவன் இன்று புல்லணை மேற் கண்துயிலக் கண்டமை.

97 துறக்கம்—சுவர்க்கம். சுவர்க்கம் முதலிய பரிசுத்தமான பதவிகள் எவையாயினும் அவற்றை மறக்கும்படி, வீடு பேற்றையே விரும்பும் வண்ணம் நெஞ்சிலே நினைக; ஏனெனில் ஏனைய வெல்லாம் பிறவிக்கு ஏது. கணக்கில்

இறக்குமா றிதுவென் பான்போன் முன்னைநா ளிறந்தான்
பின்னாட்
பிறக்குமா றிதுவென் பான்போற் பிறந்தனன் பிறவா
வெய்யோன். 15

98 செஞ்சவே சேற்றிற் றோன்றுந் தாமரை தேரிற் றோன்றும்
வெஞ்சுடர்ச் செல்வன் மேனி நோக்கின விரிந்த வேறோர்
அஞ்சன நாயி றன்ன வையனை நோக்கிச் செய்ய
வஞ்சிவாழ் வதன மென்னுந் தாமரை மலர்ந்த தன்றே. 16

99 நாண்முதற் கமைந்த யாவும் நயந்தன னியற்றி நாமத்
தோண்முதற் கமைந்த வில்லான் மறையவர் தொடரப்
போனான்

லாமல் காணப்படும் மக்கள் மரண மடைவது போல் முந்திய நாள் சூரியன் மறைந்தான்; அவர்கள் மறுபடி பிறப்பது இங்ஙனம் என்று ஞாபகப்படுத்துவது போல் இன்று மறுபடி உதித்தான். பிறவா வெய்யோன்—பிறப்பாலாம் இன்ப துன்பங்களை அனுபவியாத சூரியன். தோற்றும்—காணப்படும்.

98 செஞ்சவே — நன்றாக; விரிந்த என்பதோடு முடிந்தது. தேரில் தோன்றும் வெம் சுடர்ச்செல்வன் — சூரியன். சேற்றிலே தோன்றிய தாமரை சூரியனை நோக்கிச் செஞ்சவே விரிந்தன. அஞ்சன நாயிறு — கரிய நிறமுள்ள சூரியன். ஐயன் — இராமன். செய்ய வஞ்சி—அழகிய வஞ்சிக் கொடி போன்ற சீதா பிராட்டியினது. வாழ் வதனம்—வாழ்ச்சி பெற்ற முகம்.

99 நாள் முதற்கு அமைந்த — உதய காலத்திற் செய்யும் நியமம் முதலியன. நாமம் — அச்சம். ஆள் முதற்கு அமைந்த கேண்மை அன்பன்—இராமபிரான் பொருட்டு

ஆண்முதற் கமைந்த கேண்மை யன்பனை நோக்கி ஐய
கோண்முதற் கமைந்த நாவாய் கொணருதி விரைவி
னென்றான். 17

வேறு

100 ஏவிய மொழிகேளா விழிபுனல் பொழிகண்ணன்
ஆவியு முலைகின்றா னடியிணை பிரிகல்லான்
காவியின் மலர்காயாக் கடன்மழை யனையானைத்
தேவியோ டடிதாழாச் சிந்தனை யுரைசெய்வான். 18

101 பொய்ம்முறை யிலரேமெம் புகலிடம் வனமேயால்
கோய்ம்முறை யுறுதாராய் குறைவிலெம் வலியேமால்

எத்தகைய அடிமையும் செய்தற்கு மனம் பொருந்திய உரிமை பெற்ற அன்பனாகிய குகனை. கோள் முதற்கு—கொண்டு செல்லுதற்கு.

100 கண்ணன்—குகன். காவி—நீலோற்பலம். காயா—காயாம்பூ. மழை—மேகம். முன்பு கார் குலாம் நிறத்தானைக் கண்டு அனுபவித்தான்; இப்பொழுது அன்பு வளர்ந்த நிலையில் காவி, காயா, கடல், மழை—இவற்றை போல இருப்பதைக் கண்டு ஈடுபட்டான். (பால 108.)

101 பொய்ம்முறை இலரேம்—பொய்யின் வழி ஒழுகும் முறைமையறியோம்; அதற்குக் காரணம் புகலிடம் வனமே. புகலிடம்—வசிக்குமிடம். நகரப் பழக்க மற்றவரான படியால் கைகேயியைப் போன்று வஞ்சனையியற்றோம். கொய் முறை உறு தாராய்—கொய்து ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்ட மாலையை யுடையவனே. குறைவிலம்—மேலும் பொய்ம் முறையை மேற் கொள்ளுதற்கு எவ்வித மனக் குறையு முடையோ மல்லோம். வலியேம்—அப் பொய் முறை ஈண்டு தொடர்ந்துவரின், அதனை அழித்தற்கேற்ற

செய்ம்முறை குற்றேவல் செய்குது மடியோமை
இம்முறை யுறவென்ன வினிதிரு நெடிதெம்மூர். 19

102 தேனுள தினையுண்டால் தேவரு நுகர்தற்காம்
ஊனுள துணைநாயே முயிருள விளையாடக்
கானுள புனலாடக் கங்கையு முளதன்றோ
நானுள தனையுநீ யினிதிரு நெடிதெம்பால். 20

103 ஐயிரு பத்தோடைந் தாயிர ருளராணை
செய்குநர் சிலைவேடர் தேவரின் வலியாரால்

படைவலியுடையோம். செய்ம்முறை—அடிமை செய்யும் முறைமையறிந்து: இம் முறை உறவு என்ன—நீ ஆண்டான்; நாங்கள் அடிமை என்னும் உறவு முறையிலே. 'உன்தன்னோ டுற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோம்' என்று கூறினான். (திருப்பாவை 29).

102 ஊன் — மாமிசம் என்னும் பொருளன்று; வேடர்கள் மொழியில் 'உணவு' என்னும் பொருள்படப் பேசுகின்றான். அரக்கியாகிய சூர்ப்பநகையும், 'தூப் போலச் சுவை யுடைய கனி பலவுந் தரவல்லேன்' என்றாள். (ஆரணிய. 56)

103 'இனிதிரு நெடி தெம்பால்' என்றவன் இராமபிரான் முகக் குறிப்பினாலோ, அன்றி அப்பிரான் உள்ள நிலை அன்பினனாகிய குகன் இதயத்திலும் எய்தலாலோ. அவன் மனநிலையை யுணர்ந்து இச் செய்யுளில், அது சாத்திய மின்றேல் ஒரு நாளாவது தன் குடிசையில் தங்கிச் செல்லுமாறு கூறுகின்றான். 'எக்காலத் தெந்தையாய் என்னுள் மன்னில் மற்றெக் காலத்திலும் யாதொன்றும்

உய்குது மடியேமெங் குடிலிடை யொருநாள்நீ
வைகுதி யெனின்மேலோர் வாழ்விலை பிறிதென்றான். 21

104 அண்ணலு மதுகேளா வகநிறை யருண்மிக்கான்
வெண்ணிற நகைசெய்தான் வீரநின் னுழையாமப்
புண்ணிய நதியாடிப் புனிதரை வழிபாடுற்று
எண்ணிய சிலநாளிற் குறுகுது மினிதென்றான். 22

105 சிந்தனை யுணர்கிற்பான் சென்றனன் விரைவோடும்
தந்தனன் நெடுநாவாய் தாமரை நயனத்தான்
அந்தணர் தமையெல்லா மருளுதிர் விடையென்னா
இந்துவின் நுதலாளோ டிளவலோ டினிதேறா. 23

வேண்டேன்' என்பது போன்று கூறுகின்றான். (திருவாய்மொழி 2: 9: 8.) ஐந்நூறாயிரவர். உய்குதும் — ஈடேறிவிடுவோம்.

104 அகம் நிறை அருள் மிக்கான் — முன்பு 'செய்குவென் அடிமை' என்பதைக் கேட்டுக்கருணையின் மலர்ந்த கண்ணனாகிய இராமபிரான் இப்பொழுது குகன் சொன்னதைக் கேட்டு நெஞ்சு முழுவதும் அருள் நிறைந்து அதன் எல்லையையுங் கடந்து வெண்ணிற நகையாக வழிந்தது; அவனுடைய அருள் வளர்ந்த படி. நின்னுழை—உன்னிடம். எண்ணிய—குறிப்பிட்ட.

105 சிந்தனை உணர்கிற்பான்—குகன்; தன் வேண்டுகோளை மறுப்பினும் தன் மாட்டுக் கருணை பெருகிய தன்மையை உணர்ந்தான். இந்துவின் நுதலாள் — சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியையுடைய சீதா பிராட்டி.

106 விடுநதி கடிதென்றான் மெய்யுயி ரனையானும்
முடுகினன் நெடுநாவாய் முரிதிரை நெடுநீர்வாய்க்
கடிதினின் மடவன்னக் கதியது செலநின்றார்
இடருறு மறையோரும் எரியுறு மெழுகானார். 24

107 பாலுடை மொழியாளும் பகலவ னனையானும்
சேலுடை நெடுநன்னீர் சிந்தினர் விளையாடத்
தோலுடை நிமிர்கோலிற் றுழவிட எழுநாவாய்
காலுடை நெடுஞெண்டிற் சென்றது கடிதம்மா. 25

108 அத்திசை யுற்றையன் அன்பனை முகநோக்கிச்
சித்திர கூடத்திற் செல்நெறி பகரென்னப்

106 மெய் உயிர் அனையான்—குகன்; இராமன் மெய்; குகன் உயிர்; இவ் வடை மொழி இராமபிரான் அப்பொழுது குகனைப் பற்றிச் சிந்தித்ததை உட் கொண்டு கூறப் பட்டது; பின்னர் 'என்னுயிரனையாய் நீ' என வருதல் காண்க; தம்பி என்று கூறியதற்கு முந்திய மனநிலை. முடுகினன் — விரைவாகச் செலுத்தினன். முரிதிரை— முரிகின்ற அலைகளினூடே, நாவாய் செல்ல, கரையிலே நின்றாராகிய மறையோரும் எரியுறு மெழுகானார்.

107 பகலவன் — சூரியன். சேல் — கயல் மீன். தோலுடை நிமிர் கோல்—தள்ளுகின்ற நீண்ட கோல். தோல்—தள்ளுதல். துழ விட — நீரின் மேற் பரப்பைத் துழாவ. ஞெண்டு—நண்டு.

108 அன்பனை — நண்பனை. பத்தியினுயிரீயும் பரிவினன்— இராமன் மேல் நிமிர்ந்த காதலினால் அவன் பொருட்டுத்

பத்தியி னுயிரீயும் பரிவின னடிதாழா
உத்தம வடிநாயே னோதுவ துளதென்றான். 26

109 நெறியிடு நெறிவல்லேன் நேடினன் வழுவாமல்
நறியன கனிகாயும் நறவினை தரவல்லேன்
உறைவிட மமைவிப்பேன் ஒருநொடி வரையும்மைப்
பிறிகிலே னுடனேகப் பெறுகுவே னெனின்நாயேன். 27

110 திருவுள மெனின்மற்றென் சேனையு முடனேகொண்டு
ஒருவலே னொருபோது முறைகுவே னுள்ராளோர்
மருவல ரெனின்முன்னே மாள்குவேன் வசையில்லேன்
பொருவரு மணிமார்பா போதுவே னுடனென்றான். 28

தன் உயிரையுங் கொடுக்கத் துடிக்கின்ற பேரன்புடையவன்; அன்பனுக்கும் தம்பிக்கும் இடைப்பட்டபடி.

109 நெறி வல்லேன்—முன்னமே அடிப்பட்ட வழிகளை யெல்லாம் காட்ட வல்லேன்; இடு நெறி வல்லேன்—பழைய பாதை இல்லாவிடங்களிலும் காடு கெடுத்துப் புது வழி அமைக்க வல்லேன். வழுவாமல்—ஒரு பொழுதும் தவறாமல். ஒரு கணமும் உங்களைப் பிரிந்து வாழமாட்டாதவன்; நாயேன் உடனேகப் பெறுகுவனெனின் வல்லேன் வல்லேன்.

110 ஒரு போதும் ஒருவலென்—ஒரு கணமும் பிரியேனாகி. உளராளோர் மருவலரெனின் — அங்குள்ளவர் யாவரேனும் பகைவர்களெனின். முன்னே மாள்குவென்—சுமித்திரை இலக்குமணனுக்குச் சொன்ன வார்த்தையைக் கூறுகின்றான். பொரு—ஒப்பு.

111 அன்னவ னுரைகேளா வமலனு முரைநேர்வான்
என்னுயி ரனையாய்நீ யிளவலு னிளையானிந்
நன்னுத லவள்நின்கேள் நளிர்கடல் நிலமெல்லாம்
உன்னுடை யதுநானுன் தொழிலுரி மையினுள்ளேன். 29

112 துன்புள தெனினன்றோ சுகமுள ததுவன்றிப்
பின்புள திடைமன்னும் பிரிவுள தெனவுன்னேல்
முன்புள மொருநால்வே முடிவுள தெனவுன்னா
அன்புள வினிநாமோ ரைவர்க ளுளரானோம். 30

111 உரை நேர்வான் — விடை கூறுவான்: 'நேர்வான்' என்றமையால் குகன் பக்திநிலைக்கு ஏற்றவாறு ஆராய்ந்து கூறுவான். என் உயிரனையாய் நீ — 'தோழன் நீ', இளவல் உன் இளையான்—'உம்பி எம்பி'. இந்நன்னுதலவள் நின் கேள்—'மாழை மான் மட நோக்கி உன் தோழி' (பெரிய திருமொழி 5: 8: 1). நான் உன் தொழிலுரிமையினுள்ளேன்—நீ இட்ட வழக்காயிருப்பவன் நான். 'அவன் என்னாகியொழிந்தான். வானே மாநிலமே மற்றும் முற்றுமென்னுள்ளனவே' (திருவாய்மொழி: 5: 1: 2).

112 பின்பு உளது இடை மன்னும் பிரிவு உளது என உன்னேல் — இப்பொழுது நாம் பிரிந்த பின்பு உளதாகிய பிரிவு இடையிலே சில காலம் மட்டில் நிலைக்கும் பிரிவு; ஆதலால் அப்பிரிவு உள்ளது என்று எண்ணாதே. முடிவு உளதென உன்னா அன்பு — அளவு உண்டு என்று கருத முடியாத அன்பு; எல்லையில்லாத பேரன்பு. அத்தகைய அன்புள்ள நாம் இனி ஐவர் உளராணோம்.

113 படருற வுளனும்பி கானுறை பகலெல்லாம்
உடருறு பகையாபோ யானென வுரியாய்நீ
சுடருறு வடிவேலாய் சொன்முறை கடவேல்யான்
வடதிசை வருமந்நாள் நின்னுழை வருகின்றேன். 31

114 அங்குள கிளைகாவற் கமைதியி னுளனும்பி
இங்குள கிளைகாவற் கியாருள ருரைசெய்யாய்
உன்கிளை யெனதன்றோ உறுதுய ருறலாமோ
என்கிளை யிதுகாவேன் னேவலி னினிதென்றான். 32

115 பணிமொழி கடவாதான் பருவர லிகவாதான்
பிணியுடை யவனென்னும் பிரிவினன் விடைகொண்டான்
அணியிழை மயிலோடு மையனு மிளையோனும்
திணிமர நிறைகானிற் சேணுறு நெறிசென்றார். 33

113 படர் உற—உடன் செல்ல. உடர் உறு பகையா—தன்னுடலையே பெரிய பகையாகக் கருதி. உடலின் இயல்புகளே பணிவிடை செய்தற்கு இடையூறாகும் என்று கருதி உணவு, துயில் முதலிய இன்றி உடலைப் பகைவரை வருத்துவது போல வருத்திப் பணிவிடை செய்பவன். போய் நீ —நீ போய். அடுத்த பாட்டில் 'கா' என்பதனோடு முடியும். எஞ்சிய இடைப்பிறவரல்.

114 உம்பி—பரதன். உறு துயர்—மிக்க துயர்.

115 பணி மொழி கடவாதான் — எல்லை நீத்த அருந்தியனாகிலும் கட்டளையிட்ட சொல்லை மீறாதவன். பருவரல் இகவாதான் — துன்பக் கடலின் எல்லையை விட்டு வர முடியாதவன். பிணியுடையவன் என்னும் பிரிவினன்—பிரிவுத் துன்பமாகிய நோய்வாய்ப் பட்டவன் போன்று பிரிய ஒருப்பட்டு நின்றவன். திணி மரம் நிறை கானில் —கிளைகள் அடர்ந்த மரங்கள் நெருங்கிய காட்டிலே. நெடுந் தூரம் செல்லும் வழியிலே சென்றார்.

21. இராமபிரான் பிராட்டிக்குச் சித்திரகூட மலைவளங் காட்டுதல்.

பரத்துவாச முனிவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்ற மூவரும் காளிந்தி நதியைக் கடந்து பல காவதஞ் செல்ல, சித்திரகூட மலைச் சிகரம் தென்பட்டது. இராமபிரான் வழிநடந்த வண்ணம் அம்மலையின் வியத்தகு காட்சிகளைச் சீதா பிராட்டிக்குக் காட்டுவானாயினன். அப்படி அவன் காட்டிக் கூறியவற்றிற் சிலவற்றை இச் செய்யுள்களிற் காணலாம்.

கங்கைக் கரை மருங்கினூடே செல்லும் பொழுது மருதநிலக் காட்சிகளைக் கண்டு இருவரும் புதியதோர் இன்பத்தை யனுபவித்தது போல இப்பொழுது மலைவளங்கண்டு அதைப் பற்றிப் பேசியபடி மிக்கதோர் இன்பத்தை அனுபவித்தபடி வழி நடந்தனர். இராமன் அனுபவித்த இன்பம் பாட்டின் இனிமை படிந்த ஓசையினால் வெளிப்படுகின்றது. மலையையும் மேகத்தையும் ஒருமிக்கக் கண்ட மயில் போன்று சீதா பிராட்டி யனுபவித்த இன்பம், மனத்துணர்ச்சி வெளிப்பட்ட முகப் பொலிவு முதலிய வற்றை யிட்டு இராமபிரான் விளித்த சொற்களால் விளங்கும். அயோத்தியை நீங்கி வந்த வருத்தமும் கல்லரக்குங் கடுவழி நடந்த களைப்பும் சிறிதுமின்றி இன்பம் தழைப்ப மலைக் காட்சியில் ஈடுபட்டுச் சென்றமை சீரிய இசை நலம் வாய்ந்த செய்யுள்களாற் கூறப்படுகின்றது.

[தெ. ப. சித்திரகூடப் படலம் :— 1, 2, 7, 10, 14, 16, 24, 28, 29, 30, 33, 34, 35, 38, 39.]

116 நினையுந் தேவர்க்கும் நமக்குமொத் தொருநெறி நின்ற
அனக னங்கண னுயிரம் பெயருடை யமலன்
சனகன் மாமட மயிற்கந்தச் சந்தனஞ் செறிந்த
கனக மால்வரை யியல்பெலாந் தெரிவுறக் காட்டும். 1

117 வாளும் வேலும்விட் டளாயின வனையகண் மயிலே
தாளி னேலமு மாலமுந் தொடர்தரு சாரல்

116 ஒரு நெறி நின்ற — ஒரே நிலையில் நிற்கின்ற; ஒரு நெறி நிற்றலாவது பெரிய அறிவு படைத்தவரும், சாமானியரும் அறியப்புகின், இருவரது அறிய முடியாத்தன்மை ஒரே அளவுபட்டு நிற்றல். நம்மால் எவ்வளவு அறிய முடியாதவன் அதே அளவு தேவர்களாலும் அறிய முடியாதவன். அகன்—மனத்தான்: அனகன்—புறத்தான். அங்கணன்—இரு திறத்திறத்தார்க்கு ஒப்ப அருள் செய்கின்ற அழகிய கண்ணை யுடையவன். அமலன் — தூயவன்; எல்லாப் பொருளினும் கலந்து நின்றாலும் அவற்றின் குற்றங்கள் தோயாதவன். சனகன் மாமடமயிற்கு — சனகன் மகளாகிய பெரிய இள மயில் போன்ற சாயலை யுடைய பிராட்டிக்கு. இயல்பாகவே மலையில் விருப்புற்று வாழும் மயில் மேகத்தைக் கண்டு குதுகலிப்பது போல, சித்திரகூட மலையிலே கார்குலாம் நிறத்தானுடன் திரிந்த பொழுதைய உவகை மேனியின் அழகில் வெளிப்பட்டமை தோன்ற 'மா மடமயில்' என்று சுட்டப்பட்டது. இனி விளிக்கும் நல்லியல்புகளெல்லாந் தொகுத்துக் கூறிற்று. அந்தச் சந்தனஞ் செறிந்த கனகமால்வரை இயல்பு. இப் பகுதியிற் கூறும் பொருள் இதுவே யாகும்.

117 வாளும் வேலும் விட்டு அளாயின அனைய கண் மயிலே— வாளின் தன்மையையும் வேலின் தன்மையையும் வேறு வேறு வாங்கி ஒன்று சேர்த்துத்திருத்தஞ்செய் தமைத்தாற் போன்ற கண்ணையுடையவளே. தாளின்—மலையடிவாரத்தில். ஏலம் — ஏலமரம். ஆலம் — ஆலமரம். தொடர்

நீள மாமலை துயில்வன நீருண்ட கமஞ்சூற்
காள மேகமு நாகமுந் தெரிகில காணாய். 2

118 நீண்ட மால்வரை மதியுற நெடுமுடி நிவந்த
தூண்டு மாமணிச் சுடரதன் கற்றையிற் சொருக
மாண்ட வானிற வருவியம் மழவிடைப் பாகன்
காண்ட குஞ்சடைக் கங்கையை நிகர்ப்பன காணாய். 3

119 உருகு காதலிற் றழைகொண்டு மழலைவண் டோச்சி
முருகு நாறு செந் தேனினை முழைநின்றும் வாங்கிப்
பெருகு சூலினம் பிடிக்கொரு பிறைமருப்பி யானை
பருக வாயினிற் கையினின் றளிப்பது பாராய். 4

திரு — ஒன்றோடொன்று நெருங்கியுள்ள. சாரல்—மலைப் பக்கம். நீருண்ட கமஞ்சூல் காளமேகம் — நீருண்ட நிறைந்த கருக்கொண்ட கரிய மேகம். நாகம்—யானை.

118 மால் வரை மதி உற—பெரிய மலையின் கண்ணே சந்திரன் வந்துறுதலாலே. நெடிய சிகரங்களின் கண்ணதாகிய தூண்டப்பட்டது போன்று ஓங்கிய ஒளி சடைத் தொகுதி போலத் தோன்ற, அவற்றினிடையே ஓடும் மாட்சிமைப் பட்ட வெண்ணிற அருவி சிவபெருமானது அழகிய சடாமகுடத்தை ஒப்பன. மழவிடை — இளமையாகிய இடபம்.

119 மழலைவண்டு ஓச்சி—இன்குரல் மிழற்றியபடி தேனிலே மொய்க்கும் வண்டுகளை ஓட்டி. முருகு நாறு செந்தேன்— நறுமணங்கமழும் நல்ல சிவந்த தேன். முழை நின்றும் வாங்கி—கல் முழையினின்றும் எடுத்து. பெருகு சூல் இளம் பிடி — முதிர்கின்ற சூலையுடைய இளம்பிடிக்கு. பருக — குடிக்கும்படி. வாயிலே விழும்படி தேனடையைக் கையினாலே பிழிந்தளிப்பதைப் பாராய்.

120 ஒருவில் பெண்மை யென் றுரைக்கின்ற உடலினுக்குயிரே
மருவு காதலி னினிதுட னுடிய மந்தி
அருவி நீர்கோடு வீசத்தா னப்புறத் தேறிக்
கருவி மாமழை யுதிர்ப்பதோர் கடுவனைக் காணாய். 5

121 சீல மின்னதேன் றருந்ததிக் கருளிய திருவே
நீல வண்டினம் படிந்தெழ வளைந்துடன் நிமிர்வ
சோலை வேங்கையின் கொம்பர்கள் பொன்மலர் தூவிக்
காலி னிற்றொழு தெழுவன நிகர்ப்பன காணாய். 6

122 நினைந்த போதினு மமிழ்தொக்கு நேரிழை நிறைதேன்
வனைந்த வேங்கையிற் கோங்கினில் வயின்றொறுந்
தொடுத்துக்

120 ஒருவுதல்—நீங்குதல். இல்—இல்லாத. ஆடிய—நீராடிய. மந்தி — பெண் குரங்கு. கருவி மாமழை — உலகம் நடத்தற்குக் கருவியாகிய பெரிய மேகத்தை. உதிர்ப்பது —குலுக்குவது; மரங்களிலுள்ள பழம் முதலியவற்றை உதிர்த்துப் பழகிய பழக்கத்தால் மேகத்திலுள்ள நீரையும் உதிர்த்தது. கடுவன்—ஆண் குரங்கு.

121 சீலம்—ஒழுக்கம். எழ—எழுதலாலே. வளைந்து உடன் நிமிர்வ—வண்டினம் படிதலால் வளைந்து அவை எழுதலால் மேலே எழுவனவாகிய (கொம்பர்). பொன்மலர்— பொன்னிறமுள்ள வேங்கைமலர். காலினில் தொழுது எழுவன—பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கி எழுவதை.

122 நேரிழை—விளி. வனைந்த — தங்கிய, ஒழுங்குபெறச் சேகரிக்கப்பட்ட. கோங்கினில் — கோங்கமரத்திலும். வயின் தொறும்—மற்றும் இடங்களிலும். தொடுத்து— கட்டி. குனிந்த ஊசல் — வளைந்த ஊஞ்சல். கொடிச்

குனிந்த வூசலிற் கொடிச்சிய ரெடுத்தவின் குறிஞ்சி
கனிந்த பாடல்கேட் டசுணமா வருவன காணாய். 7

123 குழுவு நுண்டொளை வேயினுங் குறிநரம் பெறிவுற்று
எழுவு தண்டமிழ் யாழினு மினியசொற் கிளியே
முழுவ தும்மலர் விரிந்தன முருக்கிடை மிடைந்த
பழுவம் வெங்கனல் கதுவிய தொப்பன பாராய். 8

124 வளைகள் காந்தளிற் பெய்தன வனையகைம் மயிலே
தோளைகோள் தாழ்தடக் கையெனுந் துருத்தியிற் றூக்கி
அளவில் மூப்பின ரருந்தவர்க் கருவிநீர் கொணர்ந்து
களப மால்கரி குண்டிகைச் சொரிவன காணாய். 9

சியர்—குறிஞ்சி நிலப் பெண்கள். எடுத்த இன் குறிஞ்சி—எடுத்துப் பாடிய இனிய குறிஞ்சிப் பண். கனிந்த பாடல்—முதிர்ந்த சுவையுள்ள பாடல்.

123 குழுவு—குழுமிய. வேய்—புல்லாங்குழல். குறி நரம்பு எறிவு உற்று எழுவு யாழ்—குறித்த ஓசையை எழுப்ப வல்ல நரம்பை விரலால் தடவி யெறிந்து எழுப்பப்படும் யாழிசை; தண் தமிழ் யாழ்—குளிர்ச்சி பொருந்திய இனிய யாழிசை. முழுவதும் மலர் விரிந்தன முருக்கு — முருக்க மரம்; பலாச மரம். இதன் பூ நல்ல செந்நிறம். பழுவம்—சோலை. அம் முருக்க மரங்கள் இடையிடையே நெருங்கிக் காணப்படும் சோலை. கதுவியது—பற்றியது.

124 வளைகளைக்காந்தள் மலரில் இட்டாற்போன்று அழகிய கைகளை யுடைய மயில் போன்ற சாயலை யுடையவளே. தொளை—துவாரம். கையெனும் துருத்தி — கையாகிய தோற்பை. தூக்கி—முகந்து. மூப்பினராகிய அருந்தவர்க்கு. மால் கரிக் களபம்—பெரிய யானைகளின் குட்டிகள். குண்டிகை—கமண்டலத்திலே.

125 வடுவின் மாவகி ரிவையெனப் பொலிந்தகண் மயிலே
இடுகு கண்ணின ரிடருறு மூப்பின ரேக
நெடுகு கூனல்வால் நீட்டின உருகுறு நெஞ்சக்
கடுவன் மாதவர்க் கருநெறி காட்டுவ காணாய். 10

126 தெரிவை மார்க்கொரு கட்டளை யெனச்செய்த திருவே
பெரிய மாக்களிற் பலாக்களிற் பிறங்கிய வாழை
அரிய மாக்கனி கடுவன்க ளன்புகொண் டளிப்பக்
கரிய மாகிழங் ககழ்ந்தன கொணர்வன காணாய். 11

127 ஐவ னக்குரல் தினைக்கதி ரிறுங்கவை யவரை
மெய்வ ணக்குறு வேயின மீன்றமெல் லரிசி
பொய்வ ணக்கிய மாதவர் புரைதோறும் புகுந்துன்
கைவ ணத்தவாய்க் கிள்ளைதந் தளிப்பன காணாய். 12

125 வடு இல் மா வகிர் — குற்றமில்லாத மாம் பிஞ்சின் இரு பிளவு. பொலிந்த—அழகுடன் விளங்கிய. இடுகு கண்—இடுங்கிய கண். நெடுகு கூனல் வால்—நெடுகிலும் வளைந்து கொடுக்கும் வால். கடுவன்—ஆண் குரங்கு.

126 தெரிவை மார்க்கு ஒரு கட்டளை எனச் செய்த திருவே—பெண்களின் அழகு, குணம் இவற்றை மதிப்பிடற்கு உரைத்துப்பார்க்கும் ஒரு கட்டளைக் கல் போன்று படைக்கப்பட்ட இலக்குமியை ஒத்தவளே! மா—மாமரம். பிறங்கிய — விளங்கிய. கரிய மா — பன்றிகள். கிழங்கு—கிழங்குகளை. அகழ்ந்தன—அகழ்ந்து.

127 ஐவனம்—மலைநெல். குரல்—கதிர். இறுங்கு அவை—சோளத்தின் கதிர்கள். மெய் வணக்குறு வேய் இனம் ஈன்ற மெல்லரிசி—உடல் வளையப்பெற்ற மூங்கிலின் கூட்டம் அளித்த மெல்லிய மூங்கிலரிசி. பொய்வணக்கிய—பொய்யை ஓட்டிய. புரை தொறும் — ஆச்சிரமந் தோறும். கிள்ளை—கிளிகள். தந்தளிப்பன—அன்போடு கொடுப்பனவற்றை.

128 இடிகோள் வேழத்தை எயிற்றோடு மெடுத்துடன் விழுங்குங்
கடிய மாசுணங் கற்றறிந் தவரேன வடங்கிச்
சடைகோள் சென்னியர் தாழ்விலர் தாமிதித் தேறப்
படிகள் தாமெனத் தாழ்வரைக் கிடப்பன பாராய். 13

129 விடங்கோள் நோக்கிநின் னிடையினை மின்னேன வெருவிப்
படங்கோள் நாகங்கள் முழைபுகப் பதைப்பன பாராய்
மடங்க லாளிக ளேனக்கோடு மழையின முழங்கக்
கடங்கோள் கார்மதக் கைம்மலை யிரிவன காணாய் 14

128 இடிகொள் வேழம் — இடிபோலப் பிளிறுகின்ற யானை; மலைப் பாம்பு யானையை விழுங்கும் பொழுது பிளிறியபடி உட்செல்லும். ‘முழங்கு திண் கரி புகும்’ (பால 64.) எயிறு — தந்தம். கடிய — கொம்போடு விழுங்கும் காடின்யம் வாய்ந்த. மாசுணம் — மலைப் பாம்புகள். சடைகொள் சென்னியர் — சடைமுடி தரித்த தலையின ராகிய முனிவர். தாழ்விலர்—குற்றமற்றவர். தாழ்வரை —மலையடிவாரம்.

129 விடங் கொள் நோக்கி—நஞ்சின் தன்மையைக் கொண்ட நோக்கத்தை யுடையவளே!; ‘நஞ்சங்களை வெலவாகிய நயனங்களையுடையாள்.’ (அயோத்தி; 78). வெருவி — அஞ்சி. படங்கொள் நாகம் — பிறர் அஞ்சும்படி பட மெடுத்தாடும் பாம்புகள். முழை புகப் பதைப்பன — இப்பொழுது தாமே அஞ்சிப் பதைபதைப்போடு புற்றி னுள் விரைந்து செல்வன. மடங்கல் ஆளிகள்—கோபத் தினாற் பிடரிமயிர் மடங்கிய சிங்கங்கள். எனக்கொடு— என்று இடியோசையை யுட்கொண்டு கடங் கொள் கார்மதக்கைம்மலை இரிவன—அச்சத்தினாலே கன்னத் தினின்றும் கரிய மதநீரைச் சிந்தியபடி யானைகள் அஞ்சி ஓடுவன.

130 இனைய யாவையு மேந்திழைக் கியம்பினன் காட்டி
அனைய மால்வரை யருந்தவ ரெதிர்வர வணங்கி
வினையி னீங்கிய வேதியர் விருந்தின னானான்
மனையின் மெய்யெனும் மாதவம் புரிந்தவன் மைந்தன். 15

130 இனைய யாவையும் — இதுபோன்ற மலைக் காட்சிகளை யெல்லாம். ஏந்திழைக்கு — இராமபிரானோடு சேர்ந்து மலைவளங்கண்ட உவகையினால் ஆபரணங்களும் ஒரு புதிய அழகைப் பெற நின்ற சீதாபிராட்டிக்கு. அனைய —அந்த. மனையின் மெய்யெனும் மாதவன் புரிந்தவன் மைந்தன் — இல் வாழ்க்கையிலிருந்தபடியே எல்லா அறங்களிலும் மேலான வாய்மை விரதம் பூண்டு அதை நிறைவேற்றிய தசரதன் மகன்: ‘பொய்யாமை பொய் யாமை யாற்றின் அறம் பிற, செய்யாமை செய்யாமை நன்று’ என்பது ஈண்டுணரற் பாலது.

22. பரதனும் குகனும் சந்தித்தமை.

தன் பெருஞ் சேனையோடு கங்கையின் வடகரையை வந்தடைந்த பரதனை குகன் கண்டது முதல் இருவரும் சந்தித்துப்பேசி நட்புக்கொண்டதுவரை நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

இதிற் கூறப்படும் பொருள் இராம பக்தியிற் சிறந்த குகன் பரதன் இருவரும் சந்தித்தமையே. இராம பிரானிடம் விடைபெற்றது முதல் அவன் திருமேனி யழகிலும் ஏழை வேடனென்றிகழாது தன்னைத் தம்பி

மாருள் ஒருவனுக அங்கீகரித்த நினைவரும் குணத்திலும் ஈடுபட்ட குகன் அப்பிரான் கூறிய ஒரு சொல்லையே நினைந்து நினைந்து தரித்திருந்தவன், வடகரையில் பெருஞ் சேனையுடன் பரதன் வந்திறங்கியதைக் கண்டதும் அப்பிரான் மீது கொண்ட ஆராத காதலால் பரதனைச் சந்தேகிக்கலானான். அப்பிரானுக்கு இன்னல் விளைக்கவே பெருஞ் சேனையையும் உடன் கொணர்ந்தான் என்று எண்ணினன். கைகேயியின் கொடிய வஞ்சனையையும் உன்னினன்; கோபம் எல்லை கடந்தது. தன் வீரர்களை அழைத்து எச்சரிக்கை செய்தான்; பரதனையும் சேனையையும் ஒரு நொடியில் வானுலகனுப்புவேன் என்று வீராவேசம் பேசினன். இதற்கிடையில் வடகரை மருங்கில் வந்து நின்ற பரதனையும் தம்பியையும் நேரிற் கண்டான். சீரம் புனைந்து அவலம் ஈதென எழுதிய படிவ மொத்து, திசைநோக்கித் தொழுகின்ற பரதனை உற்று நோக்கினன் நெஞ்சம் திடுக்கிட, வில் கையினின்று வழுவ, இராமன் பின்பிறந்தார் பிழை செய்யாரென்பதை உணர்ந்தான். பின்பு ஒரு படகில் தனியே சென்று பரதனை வணங்கினன். அவன் இவனைத் தழுவினன். அவசரம் தாங்காத குகன் 'வந்தது ஏன்?' என்னலும், அவன், 'அரசனை அழைத்துச் செல்ல' என்றான். மறுபடியும் குகன் பரதன் பாதங்களில் விழுந்தான். உவகை வீங்க உடல் தடித்தான் பரதனை வாயாரப் புகழ்ந்தான். 'ஆயிரம் இராமரும் உனக்கு நிகரில்லை,' என்றிங்ஙனமெல்லாஞ் சொல்லி, பரதனிடம் இராமன் பால் வைத்ததை ஒத்த காதலைக் கொண்டான். முந்திய கோபமும் கிமிர்ந்த சீற்றமும் அன்பு கனிந்த காதலாக மாறின. இத்தகைய மனமாற்றம் மிகச் சீரிய முறையில் ஆசிரியரால் காட்டப் படுகின்றது. மனோபாவத்திற் கிசைந்த வண்ணம் செய்யுள் ஓசையும் மாறிச் செல்கின்றது.

[தெ. ப. குகப் படலம்:— 12—37.]

131 தோன்றிய புளிஞரை நோக்கிச் சூழ்ச்சியின்
ஊன்றிய சேனையை யும்ப ரேற்றுதற்கு
என்றனெ னென்னுயிர்த் துணைவர்க் கீகுவான்
ஆன்றபே ரரசுநீ ரமைதி ராமேன்றான். 1

132 துடியெறி நெறிகளுந் துறையுஞ் சுற்றற
ஒடியெறி யம்பிகள் யாது மோட்டலிர்
கடியெறி கங்கையின் கரைவந் தோர்களைப்
பிடியெறி படவெனுப் பெயர்த்துங் கூறுவான். 2

131 பரதன் சேனை கங்கையின் வடகரையை யடைந்து நீரைக் கலக்கக்கண்ட குகன் தன் சேனையைக் கூவி யழைத்தான்: அச்சேனையும் புலியெலாம் ஒருவழித் திரண்டது போல வந்தது. அச்சேனை வீரரை நோக்கிக் கூறுவானுயினன். புளிஞர்—வேடர். சூழ்ச்சியின்—சதியாலோசனையினோடு. ஊன்றிய—எதிர்ப்பதில் நிலைநின்ற. உம்பர்—வானுலகம். என்றனென்—தொடங்கியுள்ளேன். எதன் பொருட்டு எனின்:—என் உயிர்த் துணைவனுகிய இராம பிரானுக்குக் கொடுத்தற்கு. எதை எனின்;—ஆன்ற பேரரசை—சிறந்த பெரிய இராச்சியத்தை. அதற்கு நாங்கள் செய்வது யாது எனின்:— நீங்கள் இதற்குச் சம்மதியுங்கள்.

132 துடி எறி —பறைகளை அடி. நெறிகளும் துறையுஞ் சுற்றற ஓடி எறி — வழிகளையும் நீர்த்துறைகளையும் முழுவதும் வெட்டி எறி. இவை தனித்தனி சிலருக்கு இட்ட கட்டளை. அடுத்தபடி படகு செலுத்துங் குழுவினரைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான்: அம்பிகள் யாதும் ஓட்டலிர் — தோணிகளுள் ஒன்றையும் ஓட்டாதீர். (யாவரேனும் நீந்தி அன்றி வேறு வகையில்) கடி எறி கங்கையின் கரை வந்தோர்களை —நறுமணம் வீசுகின்ற கங்கைக் கரையில் வந்தவர்களை. பிடி — கைப்பற்று; எறி—மறுபடியும் நீரிலே வீசு; பட—பட்டழியும்படியாக.

வேறு

133 அஞ்சன வண்ணனென் னாருயிர் நாயக னாளாமே
வஞ்சனை யாலர செய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சர மென்பன தீயுமிழ் கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க்குக னென்றெனை யோதாரோ. 3

134 ஆழ நெடுந்திரை யாறு கடந்திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ
தோழமை என்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ
ஏழமை வேட னிறந்தில னென்றெனை யேசாரோ. 4

133 அஞ்சன வண்ணன்—இராம பிரானழகில் ஈடுபடுகிறான்: 'கார்குலாம் நிறத்தானை முதன் முதற் கண்டகாட்சி அகக் கண்முன்னே எழுகின்றது. என் ஆருயிர் நாயகன்—தனக்கு அருள் செய்த அருங் குணத்தில் ஈடுபடுகிறான். ஆளாமே—ஆளவேண்டிய அவன் ஆளாதபடி. (அவனைக் காட்டுக்கனுப்பி,) வஞ்சனையால் அரசெய்திய மன்னரும் வந்தாரே — கோபமும் இகழ்ச்சியும்படப் பேசுகிறான். இனி வீராவேசம் தலையெடுத்துப் பேசுகின்றான். செஞ்சரம் என்பன தீ உமிழ்கின்றன செல்லாவோ — செம்மையாகிய அம்புகள், நெருப்பைக் கக்கியபடி செல்லும் இயல்பின இவரை ஊடுருவ மாட்டாவோ? உஞ்சி—உய்ந்து; தப்பி.

134 விலங்கிடும் வில்லாளோ—விலகிப் போகின்ற வில்லாட்களோ என்னுடைய வில் வீரர். தோழமை என்று அவர் சொல்லிய சொல் ஒரு சொல்லன்றோ — 'தோழன் நீ' என்று இராம பிரான் சொன்ன சொல் என்னுயிரைத் திறைகொண்ட ஆயிரத்துக் கொரு சொல்லன்றோ. ஏழமை—அறிவின்மை.

135 முன்னவ னென்று நினைந்திலன் மொய்ம்புலி யன்னானோர்
பின்னவன் நின்றன னென்றில னன்னவை பேசானேல்
என்னிவ னென்னை யிகழ்ந்த திவ்வெல்லை கடந்தன்றோ
மன்னவர் நெஞ்சினில் வேடர் விடுஞ்சரம் வாயாவோ. 5

136 பாவமு நின்றபெ ரும்பழி யும்பகை நண்போடும்
ஏவமு மென்பவை மண்ணுல காள்பவ ரெண்ணாரோ
ஆவது போகவென் னாருயிர்த் தோழமை தந்தான்மேற்
போவது சேனையு மாருயி ருங்கொடு போயன்றோ. 6

137 அருந்தவ மென்துணை யாள இவன்புவி யாள்வானோ
மருந்தேனி னன்றுயிர் வண்புகழ் கொண்டுபின் மாயேனோ

135 முன்னவன் என்று நினைந்திலன் — அண்ணன்மீது உள்ளன்புதானில்லை யென்றாலும், உலக அபவாதத்திற் காவது அஞ்சினானலன். மொய் புலி — நெருங்கியுள்ள புலி. அன்னவை — அண்ணன் என்ற முறை தம்பியின் வலிமை இவை போன்றவை. பேசானேல் — இவற்றைக் குறித்துத் தக்க சமாதானம் கூறானேல். அஃது என்னை இகழ்ந்ததாகும்; அப்படி என்னை இகழ்ந்தது எந்த வலிமை கொண்டு? இவ் வெல்லையைத் தாண்டி னாலன்றோ இவன் வீரமும் வலிமையும். வாயாவோ — தொளைக்கமாட்டவோ; மாட்டா என்று எண்ணினானோ?

136 ஏவம்—துன்பம். பாவமிது, பழியது, பகைவரிவர், நண்பரவர், இது துன்பந்தரும் என்பன போன்றவற்றை மண்ணாசை கொண்ட அரசர் நினையாரோ. ஆவதுபோக—சரி வருவது வரட்டும். மேல் போவது—மேற்செல்வது. சேனையையும் உயிரையுங் கொண்டு செல்வதை ஒருகை பார்ப்போம்.

137 செய்தற்கரிய தவத்தை என் துணைவனாகிய இராமபிரான் செய்து வருந்த. மருந்து—அமுதம். உயிர் அமுதமோ

பொருந்திய கேண்மை யுகந்தவர் தம்மொடு போகாதே
இருந்தது நன்று கழிக்குவெ னென்கட னின்றோடே 7

138 தும்பியு மாவு மிடைந்த நெடும்படை சூழ்வாரும்
வம்பியல் தாரிவர் வாள்வலி கங்கைக டந்தன்றோ
வெம்பிய வேட ருளீர்துறை யோடம் விலக்கீரோ
நம்பிமுன் னேயினி நம்முயிர் மாய்வது நன்றன்றோ. 8

139 போனப டைத்தலை வீரர்த மக்கிரை போதாவிச்
சேனைகி டக்கிடு தேவர் வரிற்சிலை மாமேகம்

எனின் அன்று; ஆதலால் உயிரைவிட்டு வண்மையாகிய புகழைக் கைக்கொண்டு, ‘மருவலரெனின் முன்னே மாள்குவென்’ என்ற சொல்லை நிலைநாட்டமாட்டேனோ. கேண்மை—நட்பு. இன்றோடே—இன்றைக்கே.

138 தும்பி—யானை. மா—குதிரை, சூழ்வு ஆரும் — சூழப்படுதல் பொருந்திய. வம்பு இயல் தார் இவர் — வாசனை பொருந்திய மாலையை யணிந்த இவர்களது. வெம்பிய வேடர் — வன்கண்மை நிறைந்த வேடர். துறை ஓடம் விலக்கீர்—இவர்களுக்குத் துறையிலுள்ள ஓடம் விடுதலை விலக்குவீர். வந்தவர் பெரிய வீரரென்று நீங்கள் கருதினால் இவர்களோடு போர்செய்து நம்பிக்கு முன்னே நம்முயிரை விடுவது நல்ல செயலல்லவா ?

139 இரைபோதா — ஒரு சிறிதும் எதிர்நிற்க ஆற்றாத. கிடக்கிடு — கிடக்கட்டும். இச்சேனையை அழிக்க அவ்வளவு பெரிய படைவீரர் வேண்டுமோ? யானொருவன் அமையாதோ ? தேவர் வரின்—தேவர்களே இவர்களுக்கு உதவியாக வரினும் : சிலை மா மேகம் சோனைபட — எனது வில்லாகிய பெரிய மேகம் அம்பாகிய மழையைப் பொழிதலாலே. குடர் சூறை பட — குடல்களெல்லாம்

சோனைப டக்குடர் சூறைப டச்சுடர் வாளோடும்
தானைப டத்தனி யானைப டத்திரள் சாயேனோ. 9

140 நின்ற கொடைக்கை யெனன்ப னுடுக்க நெடுஞ்சீரம்
அன்று கொடுத்தவள் மைந்தர் பலத்தையெ னம்பாலே
கொன்று குவித்த நிணங்கொள் பிணக்குவை கொண்டோடித்
துன்று திரைக்கடல் கங்கை மடுத்திடை தூராதோ. 10

141 ஆடு கொடிப்படை சாடி யறத்தவ ரேயாள
வேடு கொடுத்தது பாரெனு மிப்புகழ் மேவீரோ
நாடு கொடுத்தவென் நாயக னுக்கிவர் நாமாளுங்
காடு கொடுக்கில ராகி யெடுத்தது காணீரோ. 11

சூறைக்காற்றிலகப்பட்ட பாடு படவும். சுடர் வாளோடும் தானைபட—உருவிய வாளேந்திய நிலையில் சேனைகள் பட்டு விழவும். திரள் சாயேனோ—கூட்டங் கூட்டமாக யானொருவனே வெட்டிச் சாய்க்க மாட்டேனோ?

140 பலத்தை — சேனா பலத்தை; சேனையை. நிணம் — கொழுப்பு. துன்று திரைக்கடல்—நெருங்கிய அலைகளையுடைய கடலின் கண்ணே. கங்கை மடுத்து—கங்கை நதி சேர்ந்து நிறைத்து. தூராதோ—தூர்த்து விடாதோ.

141 ஆடு கொடிப்படை — ஆடுகின்ற கொடிகளை உயர்த்திய சேனையை. சாடி—அழித்து. எடுத்தது—படை யெடுத்து வந்தது. காணீரோ—பார்த்தீர்களல்லவோ.

142 மாமுனி வர்க்குற வாகி வனத்திடை யேவாழுங்
கோமுனி யத்தகு மேன்று மனத்திறை கொள்ளாதே
ஏமுனை யுற்றிடி லேழு கடற்படை யென்றாலும்
ஆமுனை யிற்சிறு கூழென விப்போழு தாகாதோ. 12

143 என்பன சோல்லி யிரும்பன மேனிய னேனோர்முன்
வன்பணை வில்லினன் மல்லுயர் தோளினன் வாள்வீரற்கு
அன்பனு நின்றனன் நின்றது கண்டரி யேறன்ன
முன்பனில் வந்து மோழிந்தனன் மூரிய தேர்வல்லான் 13

வேறு

144 கங்கையிரு கரையுடையான் கணக்கிறந்த நாவாயான்
உங்கள்குலத் தனிநாதற் குயிர்த்துணைவ னுயர்தோளான்

142 கோ — இராமபிரான். இறை கொள்ளாது — சிறிதும் மனத்திற் கொள்ளாது. ஏ முனை உற்று இடின் — அம்புகளைப் போர் முனையிலே நின்று விடின். கடற்படை — கடல் போலும் படை. ஆ — பசு. முனையின் — முன்னர். சிறுகூழ் — இளம் பயிர். பசுவின் முன்னுள்ள இளம் புல் முதலியன இல்லாமற் போதல் போல இருந்த இடந் தெரியாமல் அழிவர்.

143 ஏனோர் முன் — ஏனைய வேடர்களுக்கு முன். வாள் வீரன் — இராமபிரான். நின்றது கண்டு — அப்படி அவன் நின்றதைக்கண்டு. அரி ஏறு அன்ன முன்பன் — பரதன். மூரிய — வலிய. தேர்வல்லான் — சுமந்திரன்.

144 வெம் கரியின் ஏறு அனையான் — மதங் கொண்ட ஆண் யானை போன்றவன். விற்பிடித்த வேலையினான் — வில்லைக்

வெங்கரியி னேறனையான் விற்பிடித்த வேலையினான்
கொங்கலரு நறுந்தண்டார்க் குகனென்னுங்
குறியுடையான்.14

145 கற்காணுந் திண்மையான் கரைகாணாக் காதலான்
அற்காணிற் கண்டனைய அழகமைந்த மேனியான்
மற்காணுந் திருநெடுந்தோள் மழைகாணு மணிநிறத்தாய்
நிற்காணு முள்ளத்தான் நெறியெதிர்நின் றனனென்றான்.15

146 தன்முன்னே யவன்தன்மை தன்துணைவன் முந்துரைத்த
சோன்முன்னே யுவக்கின்ற துரிசிலாத் திருமனத்தான்
மன்முன்னே தழீஇக்கோண்ட மனக்கினிய துணைவனேல்
என்முன்னே யவற்காண்பேன் யானேசேன்
றெனவெழுந்தான்.16

கையிலே கொண்ட கடல் போன்ற பெரிய சேனையை யுடையவன். கொங்கு அலரும் — தேன் சொரிகின்ற. குறி — பெயர்.

145 கல் காணும் திண்மையான் — மலையை ஒத்த வலிமையை யுடையவன். கரை காணாக் காதலான் — இராமன் பால் கரை காணவியலாத காதலை யுடையவன். அல் — இருள்: காணில் அல் கண்டனைய மேனியான். மல் காணும் — வலிமையின் எல்லையைக்கண்ட. மழை காணும் — மேகத்தைக் கண்டாலொத்த. நின் காணும் உள்ளத்தான் — குகன் வழியெதிரே நிற்பக் கண்டு இங்ஙனம் கூறினான்.

146 தன் முன்னே — தனக்கு முன்பு. தன் துணைவன் — தனக்குத் துணையாக வந்த சுமந்திரன். முந்து உரைத்த சொல் முன்னே — முன்பு உரைத்த சொல்லினைக் கேட்டதும் கேளாததும். துரிசு — குற்றம். துரிசிலாத் திருமனத்தான் — பரதன். தழீஇக்கொண்ட — தழுவிக் கொண்ட; தோழமை கொண்ட. துணைவனேல் — நண்பனாயின். என் — அவன் வரும் வரையிற் காத்திருப்பது எதற்கு. எழுந்தான் — இருக்கையினின்றும் எழுந்தான்.

147 என்றெழுந்த தம்பியோடு மெழுகின்ற காதலோடுங்
குன்றெழுந்து சென்றதெனக் குளிர்கங்கைக் கரைகுறுகி
நின்றவனை நோக்கினன் திருமேனி நிலையுணர்ந்தான்
துன்றுகரு நறுங்குஞ்சி யெயினர்கோன் துண்ணென்றான்.17

148 வற்கலையி னுடையானை மாசடைந்த மெய்யானை
நற்கலையின் மதியென்ன நகையிகழ்ந்த முகத்தானைக்
கற்கனியக் கனிகின்ற துயரானைக் கண்ணுற்றான்
விற்கையி னின்றிடைவீழ விம்முற்று நின்றொழிந்தான். 18

147 என்று—என்று கூறி. எழுந்த தம்பியுடன்—தானெழுந்த பொழுதே உடனெழுந்த சத்துருக்கனுடன். எழுகின்ற காதலொடும்—உவப்பு காதலாக வளரலாயிற்று. குன்றெழுந்து சென்றதெனக் குளிர்கங்கைக் கரை குறுகி நின்றவனை—பரதனை. குகன் நோக்கினன். நெருங்கிய கரிய வாசனை வீசுகின்ற குஞ்சியையுடைய வேடர் தலைவன் திடுக்கிட்டான்.

148 வற்கலை — மரவுரி. நல் கலையில் மதி என்ன — நல்ல பிரகாசமான கலைகளை யிழந்த சந்திரன் போல. கல் கனியக் கனிகின்ற துயரானை—கண்ட கல்லும் கரையும் படி மனம் உருகும் துயரத்தை யுடையவனை: குகன் மனத்திலே தோன்றிய அபிப்பிராயம். கண்ணுற்றான்—முன்பு திருமேனி நிலையுணர்ந்தான்; இப்பொழுது மன நிலையை நன்கு பார்த்தான். வில் கையினின்று இடை வீழ — கையிலிருந்த வில் தானாகவே நழுவிக் கீழேவிழ. விம்முற்று — மனங்கலங்கி. நின்றொழிந்தான் — செயலற்று நின்றான்; முதலிலே பரதன் மீது எழுந்த கோபம் முதலியன நீங்கப் பெற்றான்.

149 நம்பியுமென் நாயகனை யொக்கின்றான் அயல்நின்றான்
தம்பியையு மொக்கின்றான் தவவேடந் தலைநின்றான்
துன்பமொரு முடிவில்லை திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்
எம்பெருமான் பின்பிறந்தா ரிழைப்பரோ
பிழைப்பென்றான்.19

150 உண்டிடுக்கண் ஒன்றுடையான் உலையாத அன்புடையான்
கொண்டதவ வேடமே கொண்டிருந்தான் குறிப்பெல்லாங்
கண்டுணர்ந்து பெயர்கின்றேன் காமின்கள் நெறியென்னாத்
தண்டுறையோர் நாவாயி லொருதனியே தான்வந்தான். 20

149 நம்பி—முன்பு 'வஞ்சனையாலரசெய்திய மன்னர்' என்று குறிப்பிட்டவனை இப்பொழுது மனம் மாறியதால் 'நம்பி' என்று குறிப்பிடுகின்றான். தம்பியை — இலக்குமணனை. திசைநோக்கி—இராமன் சென்ற தென்றிசையை நோக்கி. தான் முன்பு எண்ணியது பொருத்தமில்லை என்பதை யுணர்ந்து எம்பெருமான் பின் பிறந்தார் இழைப்பரோ பிழைப்பு என்று எண்ணினான்.

150 உண்டு இடுக்கண் — நீடித்த துன்பம். உலையாத — நீங்காத. கொண்ட — இராம பிரான் மேற்கொண்ட, முன்பு 'நாடு கொடுத்த என் நாயகனுக்கு இவர் நாமாளுங் காடு கொடுக்கிலராகி எடுத்தது காணீரோ' என்றவன் பரதன் புனைந்த தவவேடம் முதலியவற்றையும் பெருஞ் சேனையோடு வந்ததையுங் கண்டு காரணம் இன்னதென ஊகிக்கமுடியாமல் 'குறிப்பெல்லாங் கண்டுணர்ந்து பெயர்கின்றேன்' என்றான். குறிப்பெல்லாம்—மனக்கருத்து முழுவதையும். கண்டு உணர்ந்து—நேரிற் கண்டும் கேட்டறிந்தும். பெயர்கின்றேன் — விரைவில் வருகின்றேன். காமின்கள் நெறி — வழியையெல்லாம் ஒருவரும் வாராதபடி காவல் புரிமின். தனியே —வேறு துணையின்றி.

151 வந்தெதிரே தொழுதானை வணங்கினன் மலரிருந்த
அந்தணனுந் தனைவணங்கு மவனுமவ னடிவீழ்ந்தான்
தந்தையினுங் களிகூரத் தழுவினன் தகவுடையோர்
சிந்தையினுஞ் சென்னியினும் வீற்றிருக்குஞ் சீர்த்தியான். 21

வேறு

152 தழுவின புளினர் வேந்தன் தாமரைச் செங்க ணானை
எழுவினு முயர்ந்த தோளாய் எய்திய தென்னை யென்ன
முழுதுல களித்த தந்தை முந்தையோர் முறையி னின்றும்
வழுவின னதனை நீக்க மன்னனைக் கொணர்வா
னென்றான். 22

151 வந்து—நாவாயின் ஒரு தனியே தான் வந்து. எதிரே தொழுதானை — தனக்கு முன்னே இராமன் இருக்குந் திசை நோக்கித் தொழுத பரதனை. வணங்கினன் — இராமனை வணங்குவது போல நீண்ட குஞ்சி மண்ணுறப் பணிந்தான். மலர் இருந்த அந்தணனும் தனை வணங்கும் அவனும்—திருமாலின் அவதாரமாகிய இராம பிரானையே அனவரதமும் நெஞ்சிலே கொண்டவனாதலால் தாமரை மலரிலுள்ள பிரமதேவனும் தன்னை வணங்குந் தகுதி யுடைய பரதனும். அவன் அடி வீழ்ந்தான் — தன் பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கிய குகனை. தந்தையினும் களி கூரத் தழுவினன்—தந்தை மைந்தனை அன்போடு தழுவும் பொழுது உள்ள உவகையினும் மிக்க களிப்புடன் தழுவுவது போன்று தழுவினன். தகவுடையோர் சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான் — தழுவிய நிலையில் களிகூர்ந்த குகனுடைய சிந்தனையை ஒட்டிக்கூறப்பட்டது. சீர்த்தி—புகழ்.

152 தழுவின புளினர் வேந்தன்—சீர்த்தியான் தழுவிய வேடர் தலைவன். தாமரைச் செங்கணானை—பரதனை; தழுவிய பரதனது உவகை வெளிப்பட்டபடி. எழு—கல்தூண்; எழுவினும் உயர்ந்த தோளாய்—குகன் தன்னைத் தழுவிய தோளை அளந்தபடி. எய்தியது என்னை—வந்தது யாது

153 கேட்டனன் கிராதர் வேந்தன் கிளர்ந்தெழு முயிர ளுகி
மீட்டுமண் ணதனில் வீழ்ந்தான் விம்மினன் உவகை
வீங்கத்
தீட்டரு மேனி மைந்தன் சேவடிக் கமலப் பூவிற்
பூட்டிய கையன் பொய்யி லுள்ளத்தான் புகல லுற்றான். 23

154 தாயுரை கொண்டு தாதை யுதவிய தரணி தன்னைத்
தீவினை யென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற் றேக்கிப்
போயினை யென்ற போழ்து புகழினோய் தன்மை கண்டால்
ஆயிர மிராமர் நின்கே ழாவரோ தெரியி லம்மா. 24

காரியம் பற்றி?. வழுவினன்—தவறிவிட்டான். அதனை அவ் வழுவினை. மன்னனைக் கொணர்வான் எய்தியது என முடிக்க.

153 கிளர்ந்தெழும் உயிரனுகி—இராமனுக்கு ஆபத்து வருமோ என்றையுற்றபொழுது வாடிய உயிராகிய பயிர் இதைக் கேட்டதும் மழை பெய்தாற்போன்று ஒரு பங்கு தழைத்து ஓங்கலாயிற்று: மீட்டும் மண்ணதனில் வீழ்ந்தான்—அதிக வெள்ளத்தினால் பயிர் வளைந்து விழுவது போல, அளவு கடந்த உவகையால் மறுபடியும் வணங்கினன். விம்மினன்—உடம்பு பூரிக்கப் பெற்றான்; பயிர் உயர்ந்த தோடு பருக்கவும் செய்தது. எதனால் எனின்:— உவகை வீங்க—உவகை வெள்ளம் மேன்மேல் எழுதலால். இந்த நிலையில் பரதனை ஒரு முறை நோக்கினன்; அவனது தீட்டரும் மேனி யழகில், இராம பிரானது கார்குலாம் நிறத்தில் ஈடுபட்டதுபோல் ஈடுபட்டு. பூட்டிய கையன் — பற்றிய கையை எடுக்க மனமில்லாதவனாயினன். இராமனிடம் வைத்த அன்பிற்கு மேற்பட்ட அன்பு பரதன் மீது நிமிர்ந்தது. அந்நிலையிற் கூறலுற்றான்.

154 சிந்தனை முகத்தில் தேக்கி — கவலையை முகத்திலே நிறைத்து. கேழ்—ஒப்பு.

155 என்புகழ் கின்ற தேஜை எயினனே னிரவி யென்பான்
தன்புகழ்க் கற்றை மற்றை யொளிகளைத் தவிர்க்கு
மாபோல்
மன்புகழ்ப் பெருமை நுங்கள் மரபிேஞர் புகழ்க ளெல்லாம்
உன்புக ழாக்கிக் கொண்டா யுயர்குணத் துரவுத்
தோளாய்.25

156 எனவிவை யின்ன மாற்ற மியைவன பலவுங் கூறிப்
புனேகழற் புலவு வேற்கைப் புளிஞர்கோன் பொருவில்
காதல்
அனேயவற் கமைவிற் செய்தா ஞரவற் கன்பி லாதார்
நினேவருங் குணங்கோ டன்றே விராமன்மேல் நிமிர்ந்த
காதல்.26

155 புகழ்க் கற்றை — புகழப்படும் கிரணங்களின் தொகுதி. மன்—அரசர். உரவு—வலிமை.

156 புலவு — புலால். பொருவு இல் காதல் அனேயவற்கு அமைவில் செய்தான்—ஒப்பில்லாத காதலே அப்பரதன் மாட்டுத் தக்க முறையிற்செய்தான். நினேவு அருங் குணம்—நினேத்தற்கும் அரிய குணம். முன்பு செப்பருங் குணத்தி ராமன்' என்ருர். (அயோத்தி 42). நினேக்கவும் அரிய குணங்களாலல்லவோ குகனுக்கு இராமன் மேல் காதல் வெள்ளம் படிப்படியாகப் பெருகி நிமிர்ந்தது; அதுபோன்ற அருங்குணம் படைத்த பரதன் மாட்டும் அங்ஙனமே காதல் கடல் புரைய நிமிர்ந்தது.

23. குகன் அன்னேயரைக் காணுதல்.

பரதன் தம்பியுடனும் தாய்மாருடனும் குகன் நாவாய் செலுத்தக் கங்கையைக் கடந்த பொழுது, குகன் அன்னேயர் மூவரையுங் கண்டு வணங்கிய வரலாறு இங்கே கூறப்படுகின்றது.

இப் பகுதியிற் காணப்படும் செய்யுள்கள் ஓசையி ஞலும் பொருளமைதியினுலும் மிகச் சீரிய தொரு பகுதி என்று பலராலும் போற்றப்படுவன. பரதன் குகனுக்கு அன்னேயரை அறிமுகஞ் செய்வித்தலேக் கூறும் இப் பகுதியில் குகனது பக்திப் பெருக்கம், பரதனது துன்பஞ் செறிந்த நிலேமை, மெய்ந் நிறுவிய தசரதன் பெருமை, கோசலேயின் தெய்வீக மாண்பு, சுமித்திரையின் நிறை அன்பு கைகேயியின் இடரிலாக் கொடுமை—இவற்றை யெல்லாம் சீரிய ஓசை நலம் செறிந்த ஒரு சில பாடல் களில் கண்முன்னே நிறுத்தும் கவிநயம் பல முறை படித்தின்புறற் பாலது. பலதிறப்பட்ட பாவ நிலேகளேப் பெரும்பாலும் ஒரு நெறிப்பட்ட ஓசை நலம் வாய்ந்த செய்யுளில் அமைத்துக் கூறுந்திறம் நுனித் துணரற் பாலது.

[தே. ப. குகப் படலம்:— 65—70.]

157 சுற்றத்தார் தேவரோடுந் தொழநின்ற
கோசலையைத் தொழுது நோக்கி
வெற்றித்தார்க் குரிசிலிவ ராரென்று
குகன்வினவ வேந்தர் வைகும்
முற்றத்தான் முதற்றேவி மூன்றுலகு
மீன்றானை முன்னீன் றானைப்
பெற்றத்தாற் பெறுஞ்செல்வம் யான்பிறத்த
லாற்றுறந்த பெரியா ளென்றான். 1

158 என்றலுமே யடியின்மிசை நெடிதுவீழ்ந்
தழுவானை யிவன்யா ரென்று
கன்றுபிரி காராவின் துயருடைய
கொடிவினவக் கழற்கான் மைந்தன்

157 தொழுது நோக்கி — கையினாற் சுட்டாது தேவர் முதலியோர் தொழுவதுபோலத் தொழுது கண்ணால் நோக்கி. இவர் யார் என்ன—இங்ஙனம் தேவரும் சுற்றமும் தொழநின்ற பெருமையுடைய இவர் யாவரோ என்றும் குறிப்புத் தோன்றும்படி வினவ, அவனும் அதையுணர்ந்து கூறுவான். வேந்தர் வைகும் முற்றத்தான்—தயரதன்; அரசர் வணங்கும் பொருட்டுக் காலம் பார்த்துக் காத்திருக்கும் முற்றத்தான். மூவுலகும் ஈன்றான்—பிரமன்; அவனை முன் ஈன்றான்—திருமால்; இங்கு இராமன். பெரியாள்—பெருந்தகையாள்.

158 நெடிது வீழ்ந்து—குஞ்சி மண்ணுறப்பணிந்து. அழுவானை—இராமனைப் பிரிந்த துயரம் முகத்திலே தெரிய அது கண்டு பொறுது அழுகின்ற குகனை. இவன் யார் என்று—இப்படி அழுகின்றவன் யாவன் என்று. கன்று பிரி கார் ஆவின் துயருடைய கொடி—'கன்று பிரிந்துழிக் கறவை யொப்பக் கலங்கிய' கோசலை; இராமன் மீதுள்ள அன்பு, அவனைச் சேர்ந்த குகன் மாட்டும் படர்ந்தமையால் 'கொடி' என்றார்: அன்றி தன் மெல்லியல்புக்கு

இன்றுணைவ னிராகவனுக் கிலக்குவற்கு
மிளையவற்கு மெனக்கு மூத்தான்
குன்றனைய திருநெடுந்தோட் குகனென்பான்
இந்நின்ற குரிசி லென்றான். 2

159 நைவீர லீர்மைந்தீ ரினித்துயரால்
நாடிறந்து காடு நோக்கி
மெய்வீரர் பெயர்ந்ததுவும் நலமாயிற்
றன்றே விலங்கற் றிண்டோள்

விஞ்சிய பாரம் சுமக்கும் கொடிபோலப் பெரிய துன்பத்தை ஆற்றியிருந்தவளாதலால் 'கொடி' என்றார் எனலுமாம். கழல்கால் மைந்தன்—மறுவில் அன்பினில் வேற்றுமை மாற்றிய கோசலையின் மனோபாவங் கருதி பரதனும் 'மைந்தன்' எனப்பட்டான். இன் துணைவன் இராகவனுக்கு; இலக்குவற்கும் இளையவற்கும் எனக்கும் மூத்தான்; குகன் என்பான் இந் நின்ற குரிசில். இதில் பரதன் தன்னை ஈற்றிலே வைத்துக் கூறியதும், 'குகன்' என்று பெயர் கூறி அறிமுகஞ் செய்ததும், அன்னையர் பெயர் குறியாமல் விட்டதும் அறியற்பாலன.

159 கன்று பிரி காராவின் துயருடைய கொடி இருவரும் படுந்துயரங்கண்டு தன் துயரையும் மறந்து சாமாதானஞ் செய்து அவர்களை வாழ்த்துகிறாள். நைவீர் அலீர்—இப்படி வருந்தற்பாலரல்லீர். மைந்தீர் — என்னுடைய மக்களல்லவோ; நானே தரித்திருக்க நீங்கள் இப்படி வருந்தலாமோ? இனி துயரால்—இனிமேல் துயரத்தால் வருந்த இடமுண்டோ ? எல்லாம் நன்மையாக முடிதலைக் காணவில்லையோ? இறந்து—எல்லை நீங்கி. மெய்வீரர்—இராமலக்குமணர். விலங்கல் திண் தோள் கை வீரம் களிறு அனைய காளை இவன்—மலைபோன்ற திண்ணிய தோளையுடைய, துதிக்கையையுடைய வலிமை மிக்க யானை போன்ற இவ் வீரன்: இவனிருக்கும் பொழுது

கைவீரக் களிறனைய காளையிவன்
தன்னோடுங் கலந்து நீவிர்
ஐவீரு மொருவீரா யகலிடத்தை
நெடுங்கால மளித்தி ரென்றாள். 3

160 அறந்தானே யென்கின்ற அயல்நின்றாள்
தனைநோக்கி ஐய அன்பின்
நிறைந்தாளை யுரையென்ன நெறிதிறம்பாத்
தன்மெய்யை நிற்ப தாக்கி

காட்டிலே அவர்களுக்கு ஓர் இடையூறும் வாராதன்றோ. இவன் தன்னோடு கலந்து — இவனோடு மனங்கலந்து. ஒருவீராய் — ஒருவரைப்போல ஒற்றுமையுடன். அளித்திர்—ஆளுங்கள்.

160 அறம் தானே என்கின்ற அயல் நின்றாள் — அறமே உருவெடுத்தாற்போன்ற சுமித்திரை : தயரதன் ஆணையின்றியும் ‘ அடியாரினில் ஏவல் செய்தி; முன்னம்முடி ’ என்றெல்லாம் கூறியமையின் ‘ அறந்தானே ’ எனப் பட்டது. அன்பின் நிறைந்தாளை—நோக்கிய குகனுக்கு அவள் அகத்தியல்பு முகத்திற் காட்டிற்று. நெறிதிறம் பாத் தன்மெய்யை நிற்பதாக்கி இறந்தான் — தன் வாய்மையை நிலைநாட்டிப் பின்பு உயிர்விட்ட தசரதன். ‘ ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம் என்சேய் வனமாள மாய்ந்தே நான் போய் வானுலகாள்வென் ’ என்று கூறி அப்படியே உயிரை விட்டுத் தன் புகழை நிறுவியவன், இளந்தேவி — கைகேயியை அரசன் துறந்தமையால் இவளொருத்தியே ‘ இளந்தேவி ’ யாயினாள். யாவர்க்கும் தொழுகுலமாம் இராமன் — யாவருக்கும் குலதெய்வம் போன்ற இராமன் : ‘ கற்பார் இராமபிரானை யல்லால் மற்றுங் கற்பரோ ’ (திருவாய்மொழி 7: 5: 1) என்பது ஈண்டு நோக்கற் பாலது. பின்பு பிறந்தானும் உளன் என்ன — ‘ தம்பியுடையான் பகையஞ்சான் ’ என்பதற்

இறந்தான்த னிளந்தேவி யாவர்க்குந்
தொழுகுலமா மிராமன் பின்பு
பிறந்தானு முளனென்னப் பிரியாதான்
தனைப்பயந்த பெரியா ளென்றான். 4

161 சுடுமயா னத்திடைதன் துணையேகத்
தோன்றல்துயர்க் கடலி னேகக்
கடுமையார் கானகத்துக் கருணையார்
கலியேகக் கழற்கான் மாயன்
நெடுமையா லன்றளந்த உலகெல்லாந்
தன்மனத்தே நினைந்து செய்யுங்
கொடுமையா ளளந்தாளை யாரிவரென்
றுரையென்னக் குரிசில் கூறும். 5

இலக்கியமாகப் பிறந்த தம்பியும் உளன் என்று உலகம் கூறும்படி. பிரியாதான் — ‘ ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை’ செய்தற்கு உடனுறை பவனாகிய இலக்குவனை. பெரியாள்—அத்தகைய மகனைப் பெற்ற பெருந்தகையாள்.

161 பிணங்கள் சுடும் காட்டிடைத் தன் கணவன் செல்லவும், தன் மகன் துயரமாகிய கடலில் விழவும், கடிய வெங்கானிடத்தே கருணைக்கடலாகிய இராமபிரான் ஏகவும், வாமன வேடத்தோடு வந்து வஞ்சித்து திரிவிக்கிரமனாக வளர்ந்த பேருருவத்தினால் அன்று அளந்த உலகம் முழுவதையும், வேண்டுமென்று எண்ணிச் செய்த கொடுமையால் துன்பத்தில் மூடியவளைக் கண்டு இவர் யார்? கூறுவாயாக என்று குகன் கேட்கப் பரதன் கூறுவான்.

இதில் அடங்கிய உவமான உவமேயங்களின் நயங்களை ஏற்றபெற்றி விரித்துக் கொள்க. (கம்பராமாயண சாரம் : பக். 201. பார்க்க).

162 படரெலாம் படைத்தாளைப் பழிவளர்க்குஞ்
செவிலியைத்தன் பாழ்த்த பாவிக்
குடரிலே நெடுங்காலங் கிடந்தேற்கு
முயிர்ப்பாரங் குறைந்து தேய
உடரெலா முயிரில்லா வெனத்தோன்று
முலகத்தே யொருத்தி யன்றே
இடரிலா முகத்தாளை யறிந்திலையோ
இந்நின்ற ளென்னை யீன்றாள். 6

*162 படர்—துன்பம். துன்பம் என்றுள்ள தெல்லாவற்றையும் படைத்தவள். பழிச்செயலைச் செய்தும் அதற்கு இரங்கல், அன்றித் தன்னுயிரை மாய்த்தல் செய்யாது பழியை மேலும் வளர்க்கின்ற செவிலித்தாய் போன்றவள். பாழ்த்த — பாழ்பட்ட. பாழ்த்தவயிறு ; பாவி வயிறு. நெடுங்காலங் கிடந்தேற்கும் — **நீண்ட** காலந் தங்கியமையினாலே கொடுமை ஊறியுள்ள எனக்கும். **உயிர்ப்பாரம்** — சரீரம். குறைந்து தேய — வர வர மெலிந்து முடிவில் முற்றும் தேய்ந்து தேய்ந்து அற்றுப் போம்படி. ‘தோன்றும்’ என்பதனோடு முடிந்தது. **உயிரில்லா** எனத் தோன்றும் — **உயிர்களை** அற்றுத் தோன்றும், உலகத்தே இடரிலாமுகத்தாள் ஒருத்தி யன்றே ; அவளை அறிந்திலையோ. இந்நின்றாள்—இப்படி இடரிலா ஒருத்தியாக நின்றாள்.*

24. இராம பிரான் தயரதனிறந்தது கேட்டுப் புலம்பல்.

பரதனை விசாரித்த இராம பிரான் தயரதன் இறந்தது கேட்டு அறிவு கலங்கி மண்ணிலே விழுந்து மயங்கிப் பின்பு புலம்பிய புலம்பல் இங்கே காணப்படும்.

இச் செய்யுள்களின் ஓசை நலத்தின் இயல்பு இது போன்ற வேறு பகுதிகளோடு ஒப்பிட்டு உணரற்பாலது. பெருந்துயர் காரணமாக வாய்விட்டுப் புலம்பல் உலகவியற்கை. புலம்பலின் ஒலி அவரவர் பண்பிற் கேற்றவாறும், புலம்பப்படுபவர் அருமைக் கேற்ற வாறும், துயரத்தின் ஆழத்திற் கேற்ற வாறும் உருக்கொள்ளும். சூர்ப்பநகையின் புலம்பல் அவளுடைய அரக்கப் பண்புக் கேற்ப பெரும் ஆரவாரத்தோடு செல்கின்றது. (பாடம் 27.) பிராட்டி புலம்பல் மாறி மாறி அலை யெறியுங் கடல்போ லெழும் ஆழ்ந்த வேதனைக் கேற்ற வாறு மலையினின்று வீழ்ந்து சுழன்று நிமிரும் அருவி வெள்ளம் போல் அமைந்துளது. (பாடம் 64). விபீடணன் புலம்பல் கழிவிரக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு விதமான தெளிவோடு இயல்கின்றது. (பாடம் 69). இராம பிரான் புலம்பல் அவனது நினைவரும் குணத்துக் கேற்பப் பிழையைத் தன் தலைமேல்வைத்த உணர்ச்சியினின்றும் வெளிப்பட்டு, தந்தை பாலன்பு ததும்ப மேலே அடங்கிக் கீழே ஆழ்ந்து செல்லும் கங்கை வெள்ளம் போற் செல்கின்றது.

இதில் தயரதனுடைய வாய்மை, ஆட்சிச் சிறப்பு, மகவன்பு முதலிய எல்லாப் பண்புகளும் வெளிப்படுவதோடு, இராம பிரான் அவன் பால் வைத்த பெருமதிப்பும் ஆழ்ந்த அன்பும் புலப்படுகின்றன.

[தெ. ப: கிளைகண்டு நீங்குபடலம் :- 60—66.]

163 நந்தா விளக்கனைய நாயகனே நானிலத்தோர்
தந்தாய் தனியறத்தின் தாயேத யாநிலையே
எந்தாய் இகல்வேந்த ரேறே யிறந்தனையே
அந்தோ இனிவாய்மைக் காருளரே மற்றென்றான். 1

164 சோற்பெற்ற நோன்பின் துறையோ னருள்வேண்டி
நற்பெற்ற வேள்வி நவைநீங்க நீயியற்றி
எற்பெற்று நீபெற்ற தின்னுயிர்போய் நீங்கவோ
கோற்பெற்ற வெற்றிக் கோலைபெற்ற கூர்வேலோய் 2

165 மன்னுயிர்க்கு நல்குரிமை மண்பாரம் நான்சுமக்கப்
பொன்னுயிர்க்குந் தாரோய் பொறையுயிர்த்த வாறிதுவோ

163 இச் செய்யுள் தயரதனது பெருமைகளை யெல்லாந் தொகுத்துக் கூறும். நந்தா—அணையாத. நந்தா விளக்கனைய நாயகன் — இராமன் பெயர் இருக்கும் வரையில் குன்றாத புகழாகிய விளக்குப் போன்ற தலைவன். தந்தாய், தாயே, நிலையே — புகழ் விளக்கின் மூன்று சுடர். புகழுக்குக் காரணம். எந்தாய் — உலகிற்குத் தந்தை போன்று எனக்குந் தந்தையானவனே! ஏறு — ஆண்சிங்கம். இகல் வேந்தர் ஏறே—நான்காவது சுடர். இனி வாய்மைக்கு ஆர்—ஐந்தாம் சுடர். உளரே மற்று—வேறு முன்பின்னாகக் கூறத் தக்கவரும் உளரோ. மேல் வருவன இவற்றைத் தனித்தனி ஓராற்றான் விரித்துக் கூறும்.

164 சொல்—புகழ். துறையோன் — கலைக்கோட்டு முனிவன். நல்பெற்ற வேள்வி. நவை—குற்றம். என் பெற்று — என்னை மகனாகப் பெற்று. இதுவரை 'எந்தாய்' என்பதன் விரி. கொன் பெற்ற — அச்சந்தருகின்ற. ஈற்றடி 'இகல் வேந்தர் ஏறே' என்பதன் விரி.

165 இச் செய்யுள் 'நானிலத்தோர் தந்தாய்' என்பதன் விரி. நல்கு உரிமை மண்பாரம் — அருள் செய்கின்ற உரிமை

உன்னுயிர்க்குங் கூற்றா யுலகாள வுற்றேனோ
மின்னுயிர்க்குந் தீவாய் வெயிலுயிர்க்கும் வெள்வேலோய் 3

166 என்பரத்த தாக்கி யரசுரிமை இந்தியங்கள்
வெம்பவத்தின் வீயத் தவம்விளைத்த வாறிதுவோ
சம்பரப்பேர்த் தானவனைத் தள்ளிச் சதமகன்தன்
அம்பரத்தின் நீங்கா அரசளித்த ஆழியாய். 4

167 வேண்டு திறத்தாரும் வேண்டா அரசாட்சி
பூண்டிவ் வுலகுக் கிடர்கொடுத்த புல்லனேன்

யோடு கூடிய அரசியற் பொறுப்பு. பொறை உயிர்த்தல் —இளைப்பாறுதல். தீ வாய்—வெம்மை யமைந்த. வெள் வேல்—வெள்ளிய வேல்.

166 இது 'தனியறத்தின் தாயே' என்பதன் விரி. அரசுரிமையை என் வசமாகச் செய்துவிட்டு. இந்தியங்கள் வெம்பவத்தின் வீயத்தவம் செய்தவாறு — ஐம்பொறிகளைக் கொண்டு கொடிய பிறவியினின்றும் நீங்கும்படி தவஞ் செய்தனுபவித்த விதம். தள்ளி — அழித்து. சதமகன் — இந்திரன். அம்பரம் — விண்ணுலகம். ஆழியாய்—சக்கரவர்த்தியே. ஆழி — ஆஞ்ஞா சக்கரம்.

167 'அந்தோ' என்பதன் விரி இச் செய்யுள். ஒன்றை விரும்புகின்ற இயல்பினரும் விரும்பாத அரசாட்சியை நான் மேற்கொண்டு. தான் முதலிலேயே அரசாட்சியை வேண்டாமென்று மறுத்திருந்தால் இத் துன்பங்களெல்லாம் நேர்ந்திரா என்று கருதிக் கூறுகின்றான். உலகுக்கு —நானிலத்தோர் தந்தை யாதலின் தன்னைவிட உலகம் அடைந்த துன்பத்தையே பெரிதாகக் கருதுகின்றான். புல்லனேன்—இவ்வளவுக்கும் காரணம் தன்னுடைய புன்மையாகிய அறிவு என்று கருதுகின்றான். மாயா உடம்பு இது கொண்டு—போகாத உயிருடன் : இவ்வளவு

மாண்டு முடிவதல்லால் மாயாவுடம் பிதுகொண்டு
ஆண்டு வருவதினி யார்முகத்தை நோக்கவோ. 5

168 தேனடைந்த சோலைத் திருநாடு கைவிட்டுக்
கானடைந்தே னென்னத் தரியாது காவலநீ
வானடைந்தாய் இன்னமிருந் தேன்நான் வாழ்வுகந்தே
ஊனடைந்த தெவ்வ ருயிரடைந்த ஒள்வேலோய். 6

பெரிய துன்பத்தை யடைந்தும் உயிர்போகாமையைக் குறித்துத் தன்னை நொந்துகொள்ளுகின்றான். ஆண்டு வருவது—அவ்விடம் திரும்பி வருவதென்பது. இனி யார் முகத்தை நோக்கவோ — இனி உன்னுடைய முகத்தை எங்கே காணப் போகின்றேன்.

168 இது 'தயாநிதியே' என்பதன் விரி. தேனடைந்த சோலைத்திரு நாடு கைவிட்டு—வண்டுகள் தஞ்சமாக வந்து தங்குகின்ற சோலைகளையுடைய இனிய அழகிய நாட்டைத் துறந்து. கான் அடைந்தேன் என்ன—கொடிய காட்டை அடைந்தேன் என்று சொல்லியவுடனே. தரியாது — சிறுகாலப் பிரிவையும் பொறுத்துத் தரிக்கலாற்றாது. வானடைந்தாய் —'கானகமே மிக விரும்பி நீ துறந்த வள நகரைத் துறந்து நானும் வானகமே மிக விரும்பிப் போகின்றேன்' என்பது போன்று வானடைந்தாய். (பெருமாள் திருமொழி: 9: 10) இன்னம் இருந்தேன் நான்—நீ வானடைந்தாய் என்று கேட்டும், நீங்கா உயிரோடு இன்னும் இருந்தேன். ஏன் எனில், வாழ்வு உகந்தே—உன்பால் வைத்த அன்பினும் உயிர் வாழ்வதில் கொண்டுள்ள விருப்பினால் அதை உகந்து.

கற்பனை முதலிய அலங்காரப் பண்பின்றியே சோலைகளில் தேன் அடைவது போல நேரே நெஞ்சிலே சென்றடைகின்ற உணர்ச்சி நலம் வாய்ந்தது இச்செய்யுள்.

169 வண்மைஇயும் மானமும்மேல் வானவர்க்கும் போக்க
திண்மைஇயும் செங்கோல் நெறியுந் திறம்பாத [கிலாத்
உண்மைஇயு மெல்லா முடனேகொண் டேகினையே
தண்மைஇ தகைமதிக்கு மீந்த தனிக்குடையோய். 7

169 இது 'இனி வாய்மைக்கு ஆருளரே' என்பதன் விரி. மானம் — பெருமை. வானவர்க்கும் போக்ககில்லாத் திண்மை — தேவர்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தாலும் அசைக்க முடியாத வலிமை. உடனே — உன்னுடனே; கூடவே. தகைமை தண்மதிக்கும் ஈந்த தனிக்குடையோய்— சந்திரனைவிடக் குளிர்ச்சி செய்யும் ஒப்பற்ற குடையை யுடையவனே!

3. ஆரணிய காண்டம்

25. கோதாவரிக் காட்சி.

அகத்திய முனிவன் பணித்தபடியே, சடாயு வழி காட்ட, பஞ்சவடியை நோக்கிச் சென்றவர் கோதாவரி நதியையும் அதன் காட்சிகளையும் கண்டு களித்தனர். அவ்வண்ணம் கண்டு களித்த வரலாறு இப் பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

இப்பகுதியில் கோதாவரி நதியின் சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது. சரயு நதியைப் போலவே கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலக்குமுன் ஐவகை நிலங்களிலும் படர்ந்த வழி ஆங்காங்கு வாரிக் கொணர்ந்த மணி, பொன் முதலாய பொருள்களெல்லாம் கட்புலனாம் படி பஞ்சவடிக்கருகே ஓடும் பொழுது கோதாவரி நீர் தெளிந்து தண்ணென் றொழுகிற்று. அதன் இனிமையை யாவரும் நுகரும் வண்ணம் பல படித்துறைகள் ஆங்காங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கரை மருங்கில் குவளை தாமரை முதலியன மலர்ந்து அழகு செய்தன. காற்றினால் அலைப்புண்ணும் அப்பெரிய நீர் நிலையிலெழும் ஆரவாரத்தினிடையே ஒரு பக்கம் அன்னங்கள் சஞ்சரிக்கும்: ஒரு பக்கம் யானைகள் இணைந்து சென்று நீருண்டு மீளும்.

இராமபிரானும் சீதா பிராட்டியும் இத்தகைய காட்சியைக் கண்டு சொல்லிறந்த புதிய தோரின்ப மனுபவித்தனர். கங்கைக் கரை மருங்கினும் சித்திர கூட மலைச் சாரலிலும் காணாததொரு புதிய உவகை மேலிட்டவராய், சொல்லின் துணை வேண்டாது கண் பார்வையி னாலேயே மனக்குறிப்புப் புலனாம்படி, காடுறை வாழ்க்கை இன்பத்தின் உச்ச நிலையை அடைதற் கிடனா யிருந்த கோதாவரிக் காட்சி இச் செய்யுள்களில் பல்லலங் காரப்பண்பு வெளிப்படக் கூறப்படுகின்றது.

[தெ. ப. சூர்ப்பநகைப் படலம் :—1—4, 6.]

1 புவியினுக் கணியா யான்ற பொருள்தந்து புலத்திற் றாகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறிய ளாவிச்
சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமுந் தழுவிச்
சான்றோர்
கவியெனக் கிடந்த கோதா வரியினை வீரர் கண்டார். 1

1 இச் செய்யுள் கோதவரிக்கும் சான்றோர் கவிக்கும் சிலேடை. சான்றோர் கவியைப்போல இருந்த கோதாவரி நதியை இராமலக்குமணர் கண்டார் என்று கூறுகின்றது.

கோதாவரிக்கு :—புவியினுக்கு அணியாய் — பூமிக்கு இன்றியமையாத அலங்காரமாகி; இந் நதியைப்பற்றி இதிற் கூறப்படும் பொருளை ஒரு சொல்லிலமைத்துக் கூறுகின்றது. எல்லா உயிர்களும் வாழ்தற்கின்றியமையாப் பொருள்களை விளைவித்தும், தூய்மை செய்தும் வருதலால் அணியாயிற்று. ஆன்ற பொருள் தந்து — அடியிலே நிரம்பிய மணி பொன் முதலிய பொருளை எளிதிலே தந்து; புலத்திற்றாகி — விளை நிலங்களிலே

தண்ணீர் பாயும்படி அதற்கேற்ற உயர் நிலையை யுடையதாகி ; புலம்—வயல். அவி அகம் துறைகள் தாங்கி — வெப்பத்தைத் தணிக்கின்ற மரச் செறிவினையுடைய நீர்த் துறைகளைக் கொண்டு. ஐந்திணை நெறி அளாவி — குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஐவகை நிலங்களினூடே சென்று ; சவி உறத் தெளிந்து —அடியிற்கிடந்த மணி முதலியன வெல்லாம் கண்ணுக்குத் தோன்றும்படி தெளிந்து : சவி — ஒளி ; ஈண்டு கண்ணொளி ஊடு செல்லுமாறு தெளிந்து : தண் என்று ஒழுக்கமும் தழுவி—குளிர்ந்த நீர்ப்பெருக்கை இடையறாது கொண்டு ; சான்றோர் கவிபோல இருந்த கோதாவரியினை வீரர் கண்டார் ; வீரர் கண்டமை சீதாபிராட்டியுங் கண்டமைக்கு உபலக்கணம்.

சான்றோர் கவிக்கு :— புவியினுக்கு அணியாய் — உலகிலுள்ள நன்மக்களுக்கு இன்றியமையாத ஆபரணம் போலாகி, அதாவது உயர்ந்தோரால் நன்கு மதிக்கப்பட்டு : அணியாதற்குக் காரணம் மேலே விவரிக்கப்படுகின்றது. ஆன்ற பொருள் தந்து — சொல்லினளவிற்கு விஞ்சிய குறிப்புப் பொருள் முதலியவற்றால் நிரம்பிய பொருளைத் தந்து : புலத்திற்றாகி — அப்படிப் பொருள் நிரம்பிய விடத்துக் கற்போர் அறிவிற்குப் புலனாதற்குக் காரணமான உறுப்புக்களைக் கொண்டதாகி : அவி அகத்துறைகள் தாங்கி — தேவருணவைப் போன்று இன்சுவையுடைய அகப்பொருட் கூறுபாடுகளைத் தாங்கி ; ஐந்திணை நெறி அளாவி — அன்பின் ஐந்திணைக்குரிய முதல் கரு உரிப்பொருள்களில் ஏற்றவை விரவப் பெற்று ; சவியுறத் தெளிந்து—அதன் பொருள் விளங்க விளங்க அறிவொளி மிகும்படி தெளிவுற்று ; தண்ணென்றொழுக்கமுந் தழுவி—கேட்ட அளவிலேயே மனத்தில் இனிமையைத் தோற்றுவிக்கும் ஓசையோடு பொருந்திய சொன்னடையுடையதாய் நின்ற சான்றோர் கவி எனமுடிக்க.

2 வண்டுறை கமலச் செவ்வி வாண்முகம் பொலிய வாசம்
உண்டுறை குவளை யோண்கண் ஒருங்குற நோக்கி யூழின்
தெண்டிரைக் கரத்தின் வாரித் திருமலர் தூவிச் செல்வர்க்
கண்டடி பணிவ தென்னப் பொலிந்தது கடவுள் யாறு. 2

3 எழுவுறு காத லாலிங் கிரைத்திரைத் தேங்கி யேங்கிப்
பழுவநாட் குவளைச் செவ்விக் கண்பனி பரந்து சோர
வழுவிலா வாய்மை மைந்தர் வனத்துறை வருத்தம் நோக்கி
அழுவது மொத்த தாலவ் வலங்குநீ ராறு மன்றே. 3

2 வண்டுகள் தங்குகின்ற தாமரை மலர்களாகிய அழகிய ஒளி பொருந்திய முகம் மலர்ச்சியை யடைய : வாசம் உண்டு—மணம் தங்கப்பெற்று. நீலோற்பலங்களாகிய ஒளி பொருந்திய கண்களாற் கண்டு : ஊழின்—முறையே; வரிசையாக வருகின்ற அலைகளாகிய கைகளால் வாரி, அழகிய மலர்களைத் தூவி, மூவரையுங் கண்டு அடி பணிவது போன்று விளங்கிற்று அத் தெய்வ நதி. யாறு பொலிய நோக்கி தூவி அடி பணிவதென்னப் பொலிந்தது.

3 எழுவுறு காதலால் — காணுந்தோறும் மேலே கிளர்ந்தெழுகின்ற காதலினாலே. இங்கு — அசை. இரைத் திரைத்து ஏங்கி—பெரிய ஓலமிட்டு ஏக்கங்கொண்டு. பழுவம் நாட்குவளை — காடுபோன்று மிகுதியாயுள்ள குவளைகளாகிய. செவ்விக்கண் — அழகிய கண்களினின்றும். பனிபரந்து சோர — நீர்த்துளிகள் பரவிச் சிந்தும்படி. மைந்தர் வனவாசஞ் செய்யுந் துன்பத்தைக் கண்டு அழுவதும் ஒத்தது. அலங்கு நீர் ஆறு — அசைகின்ற நீரையுடைய ஆறு. வழு இலா வாய்மை மைந்தர் —குற்றமில்லாத மைந்தர்; வாய்மையை மேற்கொண்ட மைந்தர். இத்தகைய பண்பு மேம்பட்டவரும் காட்டில் வந்து வருந்துகின்றமையை நோக்கி அழுவது போன்றது.

4 ஓதிம மொதுங்கக் கண்ட உத்தம னுழைய ளாகும்
சீதைதன் நடையை நோக்கிச் சிறியதோர் முறுவல்
செய்தான்
மாதவள் தானு மாண்டு வந்துநீ ருண்டு மீளும்
போதக நடப்ப நோக்கிப் புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள். 4

5 வில்லியல் தடக்கை வீரன் வீங்குநீ ராற்றின் பாங்கர்
வல்லிகள் நுடங்கக் கண்டான் மங்கைதன் மருங்குல்
நோக்க

4 *ஓதிமம் — அன்னப்புள். இவர்கள் வருவதைக்கண்டு ஒதுங்கிச் சென்றது. அப்படி அது விலகிச் சென்றதை சீதா பிராட்டியின் நடைக்கு வெட்கி ஒதுங்கியதாக உட்கொண்ட இராம பிரான் சீதையின் நடையை நோக்கி ஓரிள முறுவல் புரிந்தான். மாது அவள் தானும் — அக் குறிப்பை யுணர்ந்த சீதாபிராட்டியும். அங்கே வந்து நீருண்டு மீளும் யானை நடப்பதைப் பார்த்து அந்த யானையின் நடையை அவனது நடை வென்ற குறிப்புத்தோன்ற. புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள் — அது வரையிலில்லாத புதிய இனிமையையுடைய முறுவல் அழகு பெறப் பூத்தவளானாள். போதகம் — பத்து வயது யானைக்குட்டி. உழையள் — பக்கத்திலிருப்பவள். முறுவல்மொழியினாலே இருவரும் பேசி என்று மில்லாத புதிய இன்பக் களிப்பில் மூழ்கினார்கள்.*

5 *வில்லியல் தடக்கை வீரன்—இராம பிரான். வீங்குநீர் ஆற்றின் பாங்கர்—பெருகுகின்ற நீர் நிறையும் ஆற்றின் பக்கத்திலே. வல்லிகள் நுடங்கக் கண்டான் — சீதா பிராட்டியின் இடைக்குப் பேருவமையாக விளங்கிய கொடிகள் அசைவதைப் பார்த்தான். மங்கை தன் மருங்குல் நோக்க — உவமேயமாகிய அவளது மருங்குலை நோக்கினான். அப்படி நோக்க: அவனது பார்வையின் உட்கருத்தை யுணர்ந்த அவளும் (முதலில்) எல்லி அம் குவளைக் கானத்து — இருள்போற் கரிய நிறமுள்ள*

எல்லியங் குவளைக் கானத் திடையிடை மலர்ந்து நின்ற
அல்லியங் கமலங் கண்டாள் அண்ணல்தன் வடிவு
கண்டாள். 5

குவளைக் காட்டினிடையே: அல்லி அம் கமலம் கண்டாள் —இதழ்களையுடைய தாமரையைப் பார்த்தாள். (பின்பு) அண்ணல் தன் வடிவு கண்டாள்—குவளைக்காடு போன்ற மேனியினிடையே தாமரை மலர்ந்தது போன்று விளங்கிய கண், கை, கால் முதலியவற்றோடு விளங்கிய அவனது வடிவத்தைக் கண்டாள்.

26. சூர்ப்பநகை இராமபிரானைச் சந்தித்தல்.

மூவரும் பஞ்சவடியில் வாழ்ந்து வரும் நாளில் ஒரு நாள் சூர்ப்பநகை அவ்விடம் வந்தாள். அவள் தமையனாகிய இராவணன் காலகேயர் என்னும் அசுரரை வென்று திக்கு விசயஞ் செய்த காலத்தில் அவள் கணவனை மைத்துனனென்று பாராது கொன்று விட்டான். விதவை யிடும்பை எய்திய சூர்ப்பநகை அவன் மீது கடுஞ் சினங் கொண்டு பலவாறு அவனை நிந்தித்துக் கலங்கி யழ, அவன் அவளைச் சமாதானஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தண்டக வனத்திற் கனுப்பி, அவளுக்குத் துணையாக கரன் முதலிய வீரரை ஜனஸ்தானத்தில் இருத்தினான். அது முதல் சூர்ப்பநகை அவ்வனத்திலே தன் மனம் போனபடி எங்குந் திரிந்து வருவாளாயினாள். அங்ஙனந் திரிபவள் ஒரு நாள் பஞ்சவடியை எய்தினாள்; இராமபிரானைத் தற்செயலாகக் கண்டு விட்டாள்; அவன் மேனியழகில் ஈடுபட்டாள்; காமம் கதுவப்பட்டாள்.

எப்படியும் அவனை அடைய வேண்டும்; இன்றேல் ஆவி நில்லாது என்று கருதி ஒரு மந்திரத்தின் உதவியினால் தன் உருவத்தைப் பாருழையினில்லதொரு மெல்லுருவமாக மாற்றிக் கொண்டு, அன்ன நடை நடந்து இராம பிரானை யடைந்து, தன் மனோரதம் நிறைவேறும் வண்ணம் பேசலானாள். அப்படி அப்பிரானை அவள் முதல் முறை கண்டு பேசிய வரலாற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

கம்பர் தமது நாடகத் திறமை விளங்கும்படி படைத்த பாத்திரங்களுள் சூர்ப்பநகைக்கு ஒரு தனி இடம் உரியது. நவீன அகநூற் கொள்கைகளுக்கு எல்லா வகையாலும் இயைந்த வண்ணம் இவளுடைய குணம், மனோபாவம் உள் மனத்தின் செயல் முதலியவற்றைச் சமைவுறப் படைத்துள்ளார். இவளிடம் அரக்கர்க்குரிய வஞ்சனை, பொய்ம்மை, கண்டதிலே கால் தாழும் அவா, பிறர் மனநிலை கருதாது தன் வல்லமையையே மதிக்கும் பேதைமை, கொண்டது விடாப் பிடிவாதம், தன்னினப் பற்று முதலிய இழி பண்புகள் மலிந்திருந்தன. இவற்றோடு இவளிடம் 'கொல்லாத மைத்துனனைக் கொன்றா னென்பது கருதிக் கொடுமை சூழும்' (உயுத்த. 286) இயல்பும் தடித்திருந்தது; தன் கணவனை யிழந்து, கைம்மைத் துன்பங் கைம்மிக்க நிலையில் இராவணன் மீதெழுந்த கொதிப்பும் வெறுப்பும் காலம் பல சென்றும் முற்றாக நீங்கவில்லை. வெளித் தோற்றத் தளவில் அதன் ஆரவாரம் அடங்கிய போதிலும் உள்ளுள்ளே அவள் அறியாமலே பிரஞ்ஞைக்கு அப்பாற்பட்ட எல்லையில் பகைமை யுணர்ச்சி வேரூன்றிக் கிடந்தது. இராமபிரானைக் கண்ட பொழுது தோன்றிய காதலோடு, தானும் தொழில் புரியலாயிற்று. இங்ஙனம் வெளிப்பார்வைக்கு மங்கியது போன்று உண்மையில் ஊறிய பகைமை இது முதல் இவள் அறிந்தும் அறியாமலும் தன் காரியத்தை

நிறைவேற்றத் தொடங்கிற்று. மற்றொன்று சூழினும் தான் முந்துறும் ஊழ் வினை போல இவளது சிந்தனையிற் கலந்து நின்று இவள் பேச்சிலும் செயலிலும் மாறி மாறிப் பல்வேறு உருக்கொண்டு தன்னை வெளிப்படுத்தலாயிற்று.

இக்காரணத்தினாலேயே இராமபிரானிடம் செல்லும் பொழுது அரக்க உருவத்தை மாற்றிக் கொண்டு செல்லவேண்டும் என்ன எண்ணம் இவளுக்குத் தோன்றிற்று. மேலும் அவனிடம் பேசும் பொழுது, 'அம்மாய வல்லரக்கரோடு வாழ்வினை மதிக்கலாதேன்' எனவும், 'நீங்கினேன் அப்பழிபடு பிறவி' எனவும் அரக்கர்க்கு எதிர்த்தட்டான மனோபாவத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டு பேசுவாளானாள். இரண்டாம் முறை இராமபிரானைக் கண்டு பேசும் பொழுதும், அவன் 'அரக்கர் குலந் தொலைத்த பின்னரே நாடு புகுவோம்' என்று கூறக் கேட்டவள், இராவணன் மீது ஏற்பட்ட பகைமை யுணர்ச்சி தலை யெடுப்ப, தன்னை இராமன் கட்சியினள் என்று கருதித் தன் தமயனைப் பழிவாங்கத் திட்டம்போட்டு, 'களங்கோடற் குரிய செருக் கண்ணியக் கால் ஒரு மூவேங்கலந்த காலை......இரு கோளுஞ் சிறை வைத்தாற் கிளையேன்' என்று கூறலானாள். இவள் மனதில் இராமன் மீது காதலும் கோபமும் மாறி மாறித் தலையெடுத்தது போலவே இராவணன் மீது பழிவாங்கும் ஆர்வமும் சகோதர உணர்ச்சியும் மாறி மாறித் தலையெடுத்தன. அவள் இராவணனிடம் பேசும்பொழுதும் இந்த முரண்பட்ட மனோபாவம் வெளிப்பட்டு நின்றது. இராம லக்குமணரைப் பற்றி அவனிடம் கூறும் பொழுது, 'நுங்கள் குலம் வேரோடு மடங்கக் கோறுமென முந்தை யொரு சூளுறவு கொண்டார்' என்று தான் இராமன் பக்கத்தவள் என்று பிறர் கருதும்படி, ஆனால் அத்தகைய நினைவு இன்றிப் பேசலானாள். சில சமயம் இந்த முரண்பாடு உள் மனத்தின் சேட்டையால், இவள்

உணர்ச்சியில் தட்டாமலே ஏக காலத்தில் சிலேடையாக உருக்கொண்டு வெளிப்படலாயிற்று. சீதையைப் பெற்ற பின் இராவணன் அடையப்போகும் பெருஞ் சிறப்பை விரிக்கப் புக்கவள் தன்னுணர்ச்சியோடு அவனுக்கே நன்மை பெருமை எல்லாம் உண்டு எனக் கூறின அச்சொற்களிலேயே சிலேடையாக மற்றொரு நேர் மாறான அமங்கலப் பொருளும், இவளறியாமலே புகுந்தது. (ஆரணி: 122, 123, 124). பேசும் பொழுது அவனுடைய நன்மையையே கருதிப் பேசும் பேச்சிலே மற்றொரு விபரீதமான பொருளைப் பகைமை வேரூன்றிய உள் மனம் புகுத்த வல்லதாயிற்று. இங்ஙனம் தலைகீழான காதலால் தூண்டப்பட்ட உள் மனத்தின் செயல்முறையைச் சூர்ப்பநகை வாயிலாக நவீன அகநூன் மரபு விளங்கும்படி கம்பர் கோடித்துக் காட்டியுள்ளமை பெரிதும் வியக்கற்பாலது.

இது வரையிற் கூறியனவெல்லாம் சூர்ப்பநகையைப் பற்றி வரும் பகுதிகள் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாகக் கொள்ளற்பாலன. இனி இப் பாடத்திற்கே சிறப்பாக உரிய சில வற்றையுங் கூறுதல் தகும்.

இதில் முதற்கண் ஆராயற்பாலது. தன்னை முற்றிலும் மறைக்க முயன்ற சூர்ப்பநகை அம் முயற்சியின் வாயிலாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டதை ஆசிரியர் காட்டும் திறனேயாகும். அவள் தன் உருவம், குணம், பெயர், வரலாறு முதலியவற்றை யெல்லாம் மறைத்து இராமனை ஏமாற்றப் பார்க்கின்றாள். ஐயுறு மனத்தவனாகிய இராமபிரான் கேட்ட வினாக்களுக்கு விடையளிக்கும் வாயிலாக, படிப்படியே தன்னைப் பெரும்பாலும் வெளிப்படுத்தி விட்டாள். பின்பு பிராட்டி வந்ததும், இவள் தன்னிச்சைவழி ஆராய்ந்து, 'என்னைப்போலிடையே வந்தாள்; இகழ்விப்பென் இவளை' யென்று எண்ணிச் சில கூறலுற்றுத் தன்னை

முழுவதும் படம் பிடித்தாற்போற் காட்டிவிட்டாள். இப்படித் தன்னை ஒளிக்கமுடியாமல் வெளிப்படுத்திக் கொண்ட படிகளைச் சீரியதொரு முறையில் நகைச் சுவையும் நாடகப் பண்பும் விளங்க ஆசிரியர் காட்டியுள்ளமை அறிஞர் இன்புறற்பாலது.

இப்பாட ஆரம்பத்திலுள்ள சில செய்யுள்கள் இவள் நடையின் பண்பைப்பற்றிக் கூறுவன. தன்னுடைய முரண்பட்ட பண்புக் கேற்ற வண்ணம் ஓரோ வோரிடத் தமைந்த அழகுகளெல்லாம் ஒரு வழித்தொக்காற் போன்று, 'மானின் விழி பெற்று மயில் வந்ததென வந்த' சூர்ப்ப நகைக் கென்று உரியதொரு தனிப்பட்ட ஓசை நயம் இச் செய்யுள்களிற் காணப்படுதலைத் தாடகை வருகை. பிராட்டி மணிமண்டப மடைந்தமை முதலிய பகுதிகளோடு ஒப்பிட்டுத் தெளியலாம்.

இப் பாடத்தின் பிற் பகுதியில் சீதா பிராட்டியின் அழகு சூர்ப்பநகை வாயிலாக மற்றொரு முறையில் விரித்துரைக்கப்படுகின்றது. முன்பு சில இடங்களிலும் அஃது விரித்துரைக்கப்பட்டது மிதிலைக் காட்சியிற் கூறப்பட்டது தனிப்பட்ட நிலையிற் காணப்பட்ட வரம்பில் பேரழகு; செஞ் சொற் கவியின்பம் போன்றது. இங்கே கூறப்படுவது பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இராமபிரானுடன் கானுறை வாழ்க்கையினை அனுபவித்து நிறை வெய்திய தெய்வீகப் பேரழகு. அங்குக் கூறியது வெங்களி விழிக்கொரு விழவாகிய பேரழகு; இங்குக் கூறப்படுவது 'எண் பிறங்கழகு': அங்கே காட்சிக் கரை காண வொண்ணா அழகு வெள்ளம்; இங்கு, உருவ நாறும் வான் சுடர்ச் சோதி வெள்ளம்; வந்திடை வயங்கும் சுழிபட்டோடும் சுடர்ச் சோதி வெள்ளம். இத்தகைய பரிபூரண நிலை எய்திய எண் பிறங்கழகின் சிறப்பை, இராம பிரான் மீது மையலுற்ற மனத்தினளாய்த் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்த சூர்ப்பநகை,

அக் காதலையும் ஒரு கணம் முற்றும் மறந்து 'கண் பிற பொருளிற் செல்லா : கருத்தெனின் அஃதே ; கண்ட பெண் பிறந்தேனுக் கென்றால் என்படும் பிறருக்கு' என்று கூறி ஈடுபடு மாற்றால் ஆசிரியர் ஐயமற உய்த்துணர வைக்கின்றார்.

[தெ. ப. சூர்ப்பநகைப் படலம் 31—69. 33 நீங்கலாக].

6 பஞ்சியொளிர் விஞ்சுகுளிர் பல்லவ மனுங்கச்
செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர் சீறடிய ளாகி
அஞ்சொலிள மஞ்ஞையென வன்னமென மின்னும்
வஞ்சியென நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள். 1

6 பஞ்சி—பஞ்சு ; செம்பஞ்சு ; ஒளிர் பஞ்சு என மாறுக. பல்லவம்—தளிர். இவ்விரண்டும் அனுங்க நிமிர் சீறடிகள் : அனுங்க—வருந்த . செம்செவிய — சிவந்த:. செம்பஞ்சும் தளிரும் பாதத்தின் மென்மைக்கு ஒப்பாகாமையின் வருந்தும்படி தாமரை மலர்போலுயர்ந்த சீறடியளாகி வந்தாள். அஞ்சொல் இளமஞ்ஞை யென வந்தாள் : அன்ன மென வந்தாள் : மின்னும் வஞ்சியென வந்தாள் ; காண்போருக்கு நஞ்சமென வந்தாள் : இப்படி வந்தவள் யாரெனின் வஞ்சமகளாகிய சூர்ப்பநகை. உள்ளே நஞ்சமும் வஞ்சனையும் நிறைந்த சூர்ப்பநகை செம்பஞ்சு தளிர் தாமரை இவற்றின் மென்மை, நிறம் முதலியவற்றைக் கொண்ட பாதங்களையும் மயில் கிளி அன்னம், வஞ்சிக் கொடி முதலியவற்றின் சாயல், சொல், நடை, உருவம் இவற்றை மேற்கொண்டு செயற்கை நலம் மிகும்படி வந்தாள். அவள் ஏறிட்டுக் கொண்ட மென்மைப் பண்புக்கு அறிகுறியாக மெல்லெழுத்துக்கள் இப் பாட்டில் மிக்கு வந்தன.

7 பொன்னொழுகு பூவிலுறை பூவையெழில் பூவை
பின்னெழில்கொள் வாளிணை பிறழ்ந்தொளிர் முகத்தாள்
கன்னியெழில் கொண்டது கலைத்தட மணித்தேர்
மின்னிழிவ தன்மையிது விண்ணிழிவ தென்ன. 2

8 கானினுயர் கற்பக முயிர்த்தகதிர் வல்லி
மேனிநனி பெற்றுவிளை காமநெறி வாசத்
தேனின்மொழி யுற்றினிய செவ்விநனி பெற்றோர்
மானின்விழி பெற்றுமயில் வந்ததென வந்தாள். 3

7 பொன்—அழகு. பூவை யெழில் — இலக்குமியின் அழகையும். பூவைப்பின் எழில் — பூவைப் புள்ளினிடத்துள்ள அழகையும். கொண்ட இரண்டு வாளாகிய கண்கள் மாறுபட்டு விளங்கும் முகத்தினையுடையாள். கன்னி எழில்—இளம் பெண்ணின் வடிவம் ; அவ் வடிவத்தைக் கொண்ட தேர். கலை—ஆடை ; அன்றி மேகலை. மின் இழிவது அன்மை இது விண் இழிவது என்ன—மின்னொடி றங்குவது அல்லாமல் விண்ணோடிறங்குவது என்று கண்டார் கருதும்படி (வந்தாள் என்று அடுத்த கவியோடு முடியும்). மின் இடைக்கும் விண் கூந்தலுக்கும் உவமை.

8 கான்—வாசனை. கற்பக மரம் பெற்ற ஒளி பொருந்திய வடிவத்தைப் பெற்று மேன் மேலும் விளைகின்ற காம நெறியிலே செலுத்துகின்ற நறு மணங்கமழும் தேன் போன்ற இனிய சொற்களையுங்கொண்டு, கண்ணுக்கினிய அழகையும் மிகுதியாகப் பெற்று ஒப்பற்ற மானின் கண்களையும் பெற்று ஒரு மயில் வந்தது போல நடந்து வந்தாள். விளை காமம்—முற்றிய காமம்.

9 நூபுரமு மேகலையு நூலுமற லோதிப்
பூமுரலும் வண்டுமிவை பூசலிடு மோசை
தாமுரைசெய் கின்றதொரு தையல்வரு மென்னாக்
கோமகனு மத்திசை குறித்தனன் விழித்தான். 4

10 பேருழைய நாகருல கிற்பிறிதின் வானிற்
பாருழையி னில்லதொரு மெல்லுருவு பாரா
ஆருழை யடங்கு மழகிற்கவதி யுண்டோ
நேரிழையர் யாவரிவர் நேரென நினைந்தான். 5

9 நூபுரம்—சிலம்பு. மேகலை—அரைப்பட்டிகை. நூல்—சேலை; ஆகுபெயர். அறல் ஓதி பூ முரலும் வண்டு—கருமணல் போன்ற கூந்தலிலுள்ள பூக்களில் உள்ள ஒலிக்கின்ற வண்டுகள். இந் நான்கும் ஆரவாரஞ் செய்கின்ற ஓசை ஒன்றையொன்று தாக்கிப் போட்டியிடுவது போன்று ஒலித்தமையின் ‘பூசலிடும் ஓசை’ எனப்பட்டது. இவளது தோற்றம் வல்லி, தேன், மான், மயில் இவற்றின் சேர்க்கை யழகுடன் விளங்கியது போல இவளிடத்து எழுந்த ஓசையும் நூபுரம், மேகலை, ஆடை, வண்டுகள் இவற்றின் ஒலிகளின் சமுதாயமான பூசலாயிற்று. தாம் உரை செய்கின்றது — இவைகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தது ஒன்றை அறிவிப்பது போன்று ஒலித்தன. எதை எனின்? ஒரு தையல் வரும் என்பதை இப்படி அறிவிப்பவே வந்த திசையைக் குறித்துப் பார்த்தான்.

10 பேருழைய நாகர் உலகு—அகன்ற இடத்தையுடைய நாகர் உலகம். வான்—தேவருலகம். பாருழையின் — பூமியின் கண்ணும். இம் மூன்றுலகினும் இல்லாததொரு மென்மையான உருவத்தைப் பார்த்தது. ஆர்? உழை அடங்கும் அழகிற்கு அவதி உண்டோ — இப்படி வந்த இவர் யாராயிருக்கலாம்? இவரிடம் அடங்கியுள்ள அழகுக்கு எல்லையுண்டோ? நேரிழையருள் யாவர் இவருக்கு ஒப்பாவர்’ என்று எண்ணினான்.

11 அவ்வயினவ் வாசைத னகத்துடைய வன்னாள்
செவ்விமுக முன்னியடி செங்கையி னிறைஞ்சா
வெவ்விய நெடுங்கணயில் வீசியயல் பாரா
நவ்வியி னொதுங்கியிறை நாணியயல் நின்றாள். 6

12 தீதில்வர வாகதிரு நின்வரவு சேயோய்
போதவுள தெம்முழையோர் புண்ணியம தன்றோ
ஏதுபதி யேதுபெயர் யாவருற வென்றான்
வேதமுதல் பேதையவள் தன்னிலை விரிப்பாள். 7

11 செவ்வி முகம் முன்னி — அழகிய முகத்தைப் பார்த்து. வெவ்விய நெடுங்கண் அயில் வீசி—கொடிய நீண்ட கண்களாகிய வேலை இராமன் மேலே படும்படி சுழற்றி எறிந்து. அயல் பாரா — அயலில் யாரேனும் உளரோ என்பதைப் பார்த்து. நவ்வியின்—மானைப்போல. இறை நாணி—சிறிது வெட்கப்படுபவள் போற் காட்டி. அயல் நின்றாள்—இராம பிரான் பக்கத்திலே நின்றாள்.

12 திரு நின் வரவு — சிறப்பினையுடைய நினது வரவு சேயோய்—நெடுந்தொலையிலிருப்பவளே. போத உளது — எம்மைத்தேடி வர நேரிட்டது. எம் உழை ஓர் புண்ணியமதன்றோ—எம்மிடமுள்ள ஒரு புண்ணியமதனாலல்லவா. பேதையவள் தன்னிலை விரிப்பாள்—அறிவிலியாதலால் கேட்ட வினாக்களுக்கு நேர்விடை கூறாது கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்துவாளாய்த் தன் மன நிலையை விரித்துக் கூறுவாளாயினள்.

வேறு

13 பூவிலோன் புதல்வன் மைந்தன்
புதல்விமுப் புரங்கள் செற்ற
சேவலோன் துணைவ னான
செங்கையோன் தங்கை திக்கின்
மாவெலாந் தொலைத்து வெள்ளி
மலையெடுத் துலக மூன்றுங்
காவலான் பின்னை காம
வல்லியாங் கன்னி யென்றாள். 8

13 பூ இலோன் — தாமரை மலரை இடமாக உடையவன்; பிரமன். அவன் புதல்வன்—புலத்தியன். அவன் மைந்தன்—விச்சிரவசு என்னும் முனிவன்; அவனுடைய மகள். தன்னை மணஞ் செய்து கொள்வதில் குலமுறையிற் குறையின்மையைக் குறிப்பாக இங்ஙனம் உணர்த்தினாள். முப்புரங்கள் செற்ற சேவலோன் — சிவபெருமான். சே—இடபம். அவன் துணைவன்—குபேரன். மா—யானை. காவலான்—இராவணன். பின்னை—பின்பிறந்த தங்கை. காமவல்லி—கற்பகமரத்திற் படருங் கொடி; ஒரு கொள் கொம்பை நாடிய கொடிபோன்று வந்தவளாதலின் இப் பெயர் கூறினாள். கன்னி—மணஞ் செய்துகொள்வதில் தடையின்மையை உணர்த்தினாள்.

விச்சிரவசு பரத்துவாச முனிவன் மகளை மணஞ் செய்து குபேரனைப் பெற்றான். பின்பு அவன் சுமாலி என்னும் அரக்கன் மகள் கேசியை மணந்து இராவணன் கும்பகருணன், சூர்ப்பநகை. விபீடணன் என்பவர்களைப் பெற்றான். குபேரன் ஒன்றுவிட்ட தமையனாதலின் அவ் வேறுபாடு தோன்ற, 'தங்கை' என்றும் 'பின்னை' என்றும் விகற்பித்துக் கூறினாள்.

14 அவ்வுரை கேட்ட வீரன்
ஐயுறு மனத்தான் செய்கை
செவ்விதன் றறித லாகுஞ்
சிறிதினென் றுணரச் செங்கண்
வெவ்வுரு வமைந்தோன் தங்கை
யென்பது மெய்ம்மை யாயின்
இவ்வுரு வியைந்த தன்மை
இயம்புதி இயல்பி னென்றான். 9

15 தூயவன் பணியா முன்னஞ்
சொல்லுவாள் சோர்வி லாளம்
மாயவல் லரக்க ரோடு
வாழ்வினை மதிக்க லாதேன்

14 ஐயுறு மனத்தான் — கேட்ட வினாவிற்கு நேர் விடை கூறாது தன்னிலை விரித்தமையின் ஐயுறவு தானாக எழுந்தது. செய்கை செவ்விதன்று — விடை கூறுமுன் நடந்துகொண்ட மாதிரியும் நன்றாயில்லை. உணர — அவள் தன்மையை நன்குணரும் பொருட்டு: ஒரு கேள்வி கேட்கலானான். வெவ்வுருவமைந்தோன் — இராவணன். இயல்பில்—உள்ளபடி.

15 பணியாமுன்னம் சொல்லுவாள் — இங்ஙனம் அவன் கேட்பானென்று எதிர்பார்த்து அதற்கு ஆயத்தமாக வைத்திருந்த விடையை, அவன் வினாவிய உடனேயே கூறுவாள். மாய வல்லரக்கர் — மாய அரக்கர்: வல்லரக்கர்; மாயங்களில் வல்லவர்: கொடுமையுள்ளவர். மதிக்கலாதேன்—அவருடன் வாழ்வதை ஒரு சிறந்த வாழ்வாக மதியாதவளாகிய நான். ஆய்வுறு மனத்தேனாகி — அரக்கருட் பிறந்து அவருடன் வாழ விரும்பாத யான் செயற்பாலது யாது என்று ஆராயு மனத்தினையுடையேனாகி. அறந்தலை நிற்பதானேன் — அரக்கருடைய மறச்

ஆய்வுறு மனத்தே னாகி
அறந்தலை நிற்ப தானேன்
தீவினை தீய நோற்றுத்
தேவரிற் பெற்ற தென்றாள். 10

16 இமையவர் தலைவ னேயு
மெளிமையி னேவல் செய்யும்
அமைதியி னுலக மூன்று
மாள்பவன் தங்கை யாயின்
சுமையுறு செல்வத் தோடுந்
தோன்றலை துணையு மின்றித்
தமியைநீ வருதற் கொத்த
தன்மையென் தையலென்றான். 11

செயலை வெறுத்து அறத்தின் வழியே ஒழுகத் தீர்மானித்தேன். அரக்கர் சேர்க்கையாலாகிய தீவினை சாம்பராகும்படி நோன்பு பல மேற்கொண்டேன்; அப்படி யான் செய்த கடுந்தவத்தால் என்மீது இரங்கிய தேவர்களிடம் பெற்றது இவ்வுருவம்.

16 முன்பு எழுந்த ஐயம் தெளியும் பொருட்டு இன்னுமொன்று கேட்கலுற்றான். எளிமையின் — எளியதன்மையில்; குற்றேவல் செய்பவரைப்போன்று. அமைதியின் — மாட்சியுடன். சுமையுறு செல்வம் — மிகுதியான செல்வப் பெருக்கம். துணையும் இன்றி—ஆடம்பரமில்லையென்றாலும் வழித்துணையாக ஒருவருமில்லாமல். தமியை —தன்னந்தனியளாய். தையல் — பெண்பாலாகிய நீ இப்படி வரலாமோ?

17 வீரனஃ துரைத்த லோடும்
மெய்யிலாள் விமல யானச்
சீரிய ரல்லார் மாட்டுச்
சேர்கிலேன் தேவர் பாலும்
ஆரிய முனிவர் பாலு
மடைந்தனேன் இறைவ ஈண்டோர்
காரிய முண்மை நின்னைக்
காணிய வந்தே னென்றாள். 12

18 அன்னவ ளுரைத்த லோடு
மையனு மறிதற் கொவ்வா
நன்னுதன் மகளிர் சிந்தை
நன்னெறிப் பால வல்ல
பின்னிது தெரியு மென்னாப்
பெய்வளைத் தோளி யென்பால்
என்னை காரியத்தைச் சொல்லஃ
தியையுமே லிழைப்ப லென்றான். 13

17 மெய் இலாள் — முன் சொன்ன பொய்யையே மறுபடி சாதிப்பவள். ஈண்டோர் காரிய முண்மை — முற்பகுதி முதல் வினவிற்கு விடை; இஃது இரண்டாவதற்கு விடை : தனியே வந்து பேசவேண்டிய காரியம் : ஆதலால் துணையின்றி வந்தேன்.

18 அறிதற்கு ஒவ்வா—இலேசில் அறிய முடியாதன. நன்னுதல்......பாலவல்ல — வெளித்தோற்றம் அழகிதேயாயினும் மனம் அப்படியன்று. என்னை காரியத்தை — என்னிடம் என்ன காரியத்தை யுடையாய்? இயையுமேல் —செய்யத் தக்கதாயின்.

19 தாமுறு காமத் தன்மை
தாங்களே யுரைப்ப தென்பது
ஆமென லாவ தன்றா
லருங்குல மகளிர்க் கம்மா
வேமுறு முயிர்க்கு நோவே
னென்செய்கேன் யாரு மில்லேன்
காமனென் றொருவன் செய்யும்
வன்மையைக் காத்தி யென்றாள். 14

20 சேணுற நீண்டு மீண்டு
செவ்வரி சிதறி வெவ்வேறு
ஏணுற மிளிர்ந்து நானா
விதம்புரண் டிருண்ட வாட்கண்
பூணியல் கொங்கை யன்னா
ளம்மொழி புகற லோடும்
நாணிலள் ஐயன் நொய்யள்
நல்லளு மல்ல ளென்றான் 15

19 தாம் உறு—தாம் உற்ற. ஆம் எனல் ஆவதன்று—தகுதியுடையதெனல் பொருந்தாது. ஏம் உறும் உயிர்க்கு நோவேன்— இன்பத்தை யடைய விரும்பும் உயிர் துன்பத்தினால் தளராதிருக்கும் பொருட்டு வருந்துகின்றவளாகிய நான். வன்மையைக் காத்தி — கொடுமையை நீக்கி என்னைப் பாதுகாப்பாய்.

20 அவளைப்பற்றி ஆராய்ந்த இராம பிரான் அவள் கூற்றினால் ஒரு முடிவிற்கு வந்தான். அன்னாள்—சூர்ப்பநகை. சேணுற நீண்டு—பார்வை நெடுந்தூரம் சேரும்படி நீண்டு. மீண்டு—மறுபடி அவ்வளவு தூரமும் கடந்து திரும்பி வந்து. செவ்வரி சிதறி—சிவந்த நிறமுள்ள இரேகைகள் பரவலுற்று, அவை கண்டோர்க்குப் புலனாம்படி (புரண்டு) என்பதனோடு முடியும். வெவ்வேறு ஏண் உற மிளிர்ந்து — பலவிதமான எண்ணங்களை கண்டார்

21 பேசல னிருந்த வள்ள
லுள்ளத்தின் பெற்றி யோராள்

பூசல்வண் டரற்றுங் கூந்தற்
பொய்ம்மகள் புகன்ற வென்கண்

ஆசைகண் டருளிற் றுண்டோ
அன்றென லுண்டோ என்னும்

ஊசலா லுலாவு கின்றாள்
மீட்டுமோ ருரையைச் சொல்வாள். 16

அடையும்படி விளங்கி: நானாவிதம் புரண்டு—பல்வேறு வகையாகப் புரளலுற்று: இருண்ட வாள்கண் — அப்படிப் புரண்டதனால் கருவிழிகள் மிளிர நின்ற நிலையில் கருமையுற்ற வாள்போலுங் கண்களை யுடைய. பூணியல் அன்னாள்—ஆபரணங்களை யணிந்த சூர்ப்பநகை: அம்மொழி புகல. ஐயன் — இராமன் பிரான். நாணிலள். நொய்யள்—இழிகுணமுடையவள்; அதாவது அடக்கமில்லாதவள். நல்ல நடக்கையுமில்லாதவள் என்ற முடிவிற்கு வந்தாள். தன்னை மறைக்க முயன்ற அரக்கி இதனால் தன்னை ஓரளவு வெளிப்படுத்திக் கொண்டாள்.

21 உள்ளத்தின் பெற்றி—சிந்தனையின் தன்மை. ஓராள்—அறியமுடியாதவளாகி; அவன் சிந்தனையிலுள்ளதை முகக் குறிப்பினின்றும் அறியமாட்டாளாகி. பூசல் வண்டு அரற்றும் கூந்தல்—இருவருக்குமிடையே நிலவிய மௌனத்தினிடையே வண்டுகளின் ஆரவாரம் மிகுந்து காட்டியது. பொய்ம்மகள்—சூர்ப்பநகை: தனக்குள்ளே சிந்திப்பாளாயினாள். ஊசலால் — மன அலைவினால்: அன்றி, கலக்கத்தால். உலாவுகின்றாள் — மனத்தின் ஊசலால் தரித்துநிற்க மாட்டாது உலாவலானாள். மீட்டும் ஓர் உரையைச் சொல்வாள் அவர் மனநிலையை அறியும்பொருட்டு.

22 எழுதரு மேனி யாயீண்
டெய்திய தறிந்தி லாதேன்
முழுதுணர் முனிவ ரேவல்
செய்தொழின் முறையின் முற்றிப்
பழுதறு பெண்மை யோடு
மிளமையும் பயனின் றேகப்
பொழுதொடு நாளும் வாளா
கழிந்தன போலு மென்றாள் 17

23 நிந்தனை யரக்கி நீதி
நிலையிலாள் வினைமற் றெண்ணி
வந்தன ளாகு மென்றே
வள்ளலும் மனத்துட் கொண்டான்
சுந்தரி மரபிற் கொத்த
தொன்மையின் துணிவிற் றன்றால்
அந்தணர் பாவை நீயா
னரசரில் வந்தே னென்றான். 18

22 பொழுதொடு நாளும்—இரவும் பகலும்; ஒவ்வொரு சிறு பொழுதும் வீணாகக் கழிந்து கழிந்து நாள் முழுவதும் கழிந்தது. போலும் — ஒப்பில் போலி. பழுதறு பெண்மை—பழுதற்ற பெண்மை.

23 வினை மற்றெண்ணி வந்தனளாகும் — வேறு ஏதோ தீவினை செய்ய எண்ணி வந்தவளே இவள் : முன்பு இவள் குணம் தீயது என்பதை நிச்சயித்தான்; இப்பொழுது இவள் வந்த நோக்கமும் தீயது என்ற முடிவிற்கு வந்தான். மரபிற்கு ஒத்த தொன்மையின் துணிபிற்று அன்று—வமிச முறைமைக்கேற்ற பழைய ஒழுகலாற்றின் உறுதியை யுடையதன்று, ஏனெனில் அந்தணர் பாவை நீ; யான் அரசரில் வந்தேன் என்றான். தொன்மை — பழைய ஒழுக்கத்திற்கு ஆகுபெயர்.

24 ஆரண மறையோ னெந்தை
யருந்ததிக் கற்பி னெம்மோய்
தாரணி புரந்த சால
கடங்கர்தம் மரபின் தையல்
போரணி பொலங்கொள் வேலோய்
பொருந்தலை யிகழ்தற் கொத்த
காரண மிதுவே யாயின்
என்னுயிர் காண்பெ னென்றாள். 19

25 அருத்திய ளனைய கூற
அகத்துறு நகையின் வெள்ளைக்
குருத்தெழு கின்ற நீலக்
கொண்டலுண் டாட்டங் கொண்டான்
வருத்தநீங் கரக்கர் தம்மின்
மானுடர் மணத்தல் நங்கை
பொருத்தமன் றென்று சாலப்
புலமையோர் புகல்வ ரென்றான். 20

24 எந்தை ஆரண மறையோன் — என் தந்தை வேதம் ஓதுதற்கு உரிமைபூண்ட அந்தணன். எம்மோய் — என் தாய். தாரணி—தரணி என்பதன் விகாரம் : தரணி — உலகம். சால கடங்கர் என்னும் அரச வம்சத்தினர் பெண். போர் அணி—போர் செய்தலையே ஆபரணமாகக் கொண்ட. பொருந்தலை இகழ்தற்கு — என்னை மணஞ் செய்தலை இகழ்வதற்கு. என் உயிர் காண்பென்—என் உயிரினை உடலினின்றும் பிரிப்பேன்; இப்படியான சிறிய காரணங்காட்டி என்னைப் புறக்கணிப்பாயானால் நான் உன் முன்னாலேயே உயிரை விடுவேன்.

25 அருத்தியள் — ஆசை வழிப்பட்டவள். நகையின் வெள்ளைக்குருத்து—சிரிப்பின் வெண்மை நிறம் பொருந்திய இளவொளி. உண்டாட்டம்—விளையாட்டு விருப்பம். வருத்தம்—துன்பம்.

26 பராவருஞ் சிரத்தை யாரும்
பத்தியின் பயத்தை யோராது
இராவணன் தங்கை யென்ற
தேழைமைப் பால தென்னா
அராவணை அமல னன்னாய்
அறிவித்தேன் முன்னந் தேவர்ப்
பராவினின் நீங்கி னேனப்
பழிபடு பிறவி யென்றாள். 21

27 ஒருவனோ உலக மூன்றிற்
கோங்கோரு தலைவன் ஊங்கின்
ஒருவனோ குபேரன் நின்னோ
டுடன்பிறந் தவர்க ளன்னார்
தருவரேற் கோடு மன்றேல்
தமியை வேறிடத்துச் சார
வெருவுவென் நங்கை யென்றான்
வேதத்தின் அறிவை வென்றான். 22

26 பராவரும் — புகழுதற்கரிய. சிரத்தை ஆரும்—ஊக்கம் மிகுந்த. பத்தியின் பயம்—பக்தியின் பயன்; அதாவது எனது உண்மையான பேரன்பின் சீர்மையை ஒன்றாகக் கருதாமல். ஏழைமைப்பாலது — அறிவீனத்தின் பாற் பட்டது.

27 மூன்றுலகிற்கும் உயர்ந்த ஒரு அரசன். ஊங்கில் — உவ்விடத்திலுள்ள. கோடும் — ஏற்றுக்கொள்ளுதும். சார—செல்வாயாக. வெருவுவென்—இருவருக்கும் தான் பயப்படுவதாக விளையாட்டாகக்கூறி மறுத்தான்: அதை அவள் உண்மையென நம்பிச் சில கூறலானாள்.

28 காந்தர்ப்ப மென்ப துண்டாற்
காதலிற் கலந்த சிந்தை
மாந்தர்க்கும் மடந்தை மார்க்கும்
மறைகளே வகுத்த கூட்டம்
ஏந்தற்போற் றோளி னாயிழை
தியைந்தபின் எனக்கும் மூத்த
வேந்தற்கும் விருப்பிற் றாகும்
வேறுமோ ருரையுண் டென்றாள். 23

29 முனிவரோ டுடையர் முன்னே
முதிர்பகை முறைமை நோக்கார்
தனியைநீ யாத லான்மற்
றவரொடுந் தழுவற் கொத்த
வினையமீ தல்ல தில்லை
விண்ணும் நின்னாட்சி யாக்கி
இனியரா யன்னார் வந்துன்
ஏவலில் நிற்ப ரென்றாள். 24

30 நிருதர்த மருளும் பெற்றேன்
நின்னலம் பெற்றேன் நின்னோடு
ஒருவருஞ் செல்வத் தியாண்டு
முறையவும் பெற்றே னொன்றோ

28 காந்தர்ப்பம்—கந்தருவம். கூட்டம்—மணம். ஏந்தல்—மலை.

29 முறைமை — நீதி முறைமை. தழுவற்கு — நட்பினால் சேர்தற்கு. வினையம்—தந்திரம்.

30 நிருதர்—அரக்கர். ஒருவு அரும் செல்வம்—நீங்குதற்கு அருமையான செல்வம். யாண்டும் — எப்பொழுதும்.

திருநகர் தீர்ந்த பின்னர்ச்
செய்தவம் பயந்த தென்ன
வரிசிலை வடித்த தோளான்
வாளெயி றிலங்க நக்கான். 25

31 விண்ணிடை யிம்பர் நாகர்
விரிஞ்சனே முதலோர்க் கெல்லாம்
கண்ணிடை யொளியின் பாங்கர்க்
கடிகமழ் சாலை நின்றும்
பெண்ணிடை யரசி தேவர்
பெற்றநல் வரத்தாற் பின்னர்
மண்ணிடை மணியின் வந்த
வஞ்சியே போல்வாள் வந்தாள். 26

தீர்ந்த பின் — நீங்கிய பின்னர். வரிசிலை — கட்டமைந்த வில். வாள் — ஒளி.

31 இம்பர் நாகர் விண்ணிடை விரிஞ்சனே முதலோர். இம்பர் — இவ்வுலகத்தவர். நாகர் — கீழுலகத்தவர் : சர்ப்ப சாதியார். விரிஞ்சன் — பிரமன் ; சிருட்டிப்பவன். (இவர்களுக்கெல்லாம்) கண்ணிடை ஒளி — கண் கூசும்படியான ஒளி பொருந்திய திருமேனியை யுடைய இராமபிரான். ஒளியின் பாங்கர் — அவனிருந்த பக்கமாக. கடி — நறுமணம். பெண்ணிடை அரசி — பெண்கள் இனத்தின் தலைவி போன்ற சீதாபிராட்டி. மண்ணிடை மணியின் வந்த வஞ்சியேபோல்வாள் — பூமியின் கண்ணே இரத்தினம் போன்று அவதரித்த வஞ்சிக் கொடி போன்றவள்.

32 ஊன்சுட வுணங்கு பேழ்வா
யுணர்விலி யுருவ நாறும்
வான்சுடர்ச் சோதி வெள்ளம்
வந்திடை வயங்கல் நோக்கி
மீன்சுடர் விண்ணு மண்ணும்
விரிந்த போரரக்க ரென்னுங்
கான்சுட முளைத்த கற்பின்
கனலியைக் கண்ணிற் கண்டாள். 27

33 மருவொன்று கூந்த லாளை
வனத்திவன் கொண்டு வாரான்
உருவிங்கி துடைய ராக
மற்றையோர் யாரு மில்லை
அரவிந்த மலருள் நீங்கி
அடியிணை படியிற் றேயத்

32 ஊன் சுட உணங்கு பேழ்வாய் உணர்விலி — மாமிசத்தைப் பதஞ்செய்ய அதன் மணத்தினாலே அதனை யுண்பதற்கு வாயூறித் துடிக்கின்ற திறந்த வாயையுடைய அறிவிலியாகிய சூர்ப்பநகை. உருவம் நாறும் வான்சுடர்ச்சோதி வெள்ளம் — சீதா பிராட்டியின் மேனியொளியின் பெருக்கு உருவம் நாறும் — வடிவத்தினின்றும் முளைத்தெழுந்த. இடை வயங்க நோக்கி — இடையிலே விளங்குதலை நோக்கி : கற்பின் கனலியைக் கண்டாள் என்று முடிக்க. இரண்டுஉலகில் எங்கும் பரவியுள்ள அரக்கராகிய காட்டைச் சுடுதற்கு முளைத்த கற்பாகிய நெருப்பையுடையவளைக் கண் கூசும்படி கண்டாள்.

33 மருவு — வாசனை. கூந்தலாள் — மனைவி. இங்கு இது உரு உடையராக. அரவிந்தம் — தாமரை. படி — பூமி. தோய — படிய. அகம் திகைத்து நின்றாள் — உடனே ஒரு

திருவிங்கு வருவாள் கொல்லோ
என்றகந் திகைத்து நின்றாள். 28

34 பண்புற நெடிது நோக்கிப்
படைக்குநர் சிறுமை யல்லால்
எண்பிறங் கழகிற் கெல்லை
யில்லையா மென்ன நின்றாள்
கண்பிற பொருளிற் செல்லா
கருத்தெனி னஃதே கண்ட

முடிவிற்கு வரமுடியாமையாலும் சோதி வெள்ளம் இடைவயங்கலாலும் சிந்தனை மேலே சொல்லமாட்டாது தம்பித்தது.

34 பிராட்டியைக் கண்டவள் இவள் யாராயிருக்கலாம் என்று ஆராயத் தொடங்கியவள், தொடங்கிய விஷயத்தை விட்டு அவளது தெய்வீகமான அழகில் தன்னையும் மறந்து ஈடுபடுகின்றாள். பண்புற நெடிது நோக்கி — பிராட்டியின் அழகின் பண்புகளை யெல்லாம் நன்கு தன் மனத்திலே உறும்படி நீண்ட நேரம் உற்று நோக்கினாள்; நோக்கித் தான் கொண்ட முடிவைக் கூறுவாளாயினாள். படைக்குநர் சிறுமை யல்லால்—சிருட்டிப்பவரது வினைத் திறமைக்கு ஒரு வரம்புண்டு என்பதல்லாமல், சிருட்டிக்கப்பட்ட பொருளின் அழகிற்கு யாதொரு குறையுமில்லை. ஏனெனில்எண் பிறங்கு அழகிற்கு எல்லை இல்லையாம் — ஒருமுறை கண்டால் எப்பொழுதும் மனவட்டத்திலே இடையறாது விளங்குகின்ற இப் பேரழகிற்கு ஒரு முடிவுகாண ஒண்ணாதுபோலும்; என்ன நின்றாள்—என்று தனக்குள்ளே சொல்லி மேலும் சிந்தனை செல்லாமையாற் செயலற்று நின்றாள். அப்படிச் சிறிது செயலற்று நின்று பெயர்த்துங்கூறுவாள்; கண் பிற பொருளிற் செல்லா—இவள் மீது வைத்த கண்ணை வாங்கி வேறொன்றின் மீது பார்வையைச் செலுத்த முடியவில்லை. கருத்து எனின் அஃதே—மனமோ என்றால் அதன் நிலைமையும்

பெண்பிறந் தேனுக் கென்று
லென்படும் பிறருக் கென்றாள். 29

35 பொருதிறத் தானை நோக்கிப்
பூவையை நோக்கி நின்றாள்
கருதமற் றினிவே றில்லை
கமலத்துக் கடவுள் தானே
ஒருதிறத் துணர நோக்கி
யுருவினுக் குலக மூன்றின்
இருதிறத் தார்க்குஞ் செய்த
வரம்பிவ ரிருவ ரென்றாள். 30

கண்ணின் நிலைமையைப் போன்றதே; அதை விட வேறொன்றைப்பற்றிச் சிந்திக்க விடுகிறதில்லை. இவ்வளவும் யாருக்கு எனின் ;—பெண் பிறந்தேனுக்கு — ஒரு ஆடவன் மீதெழுந்த ஆசை கனற்ற நின்ற நிலையில் ஒரு முறை இவளைக்கண்ட பெண்ணாய்ப் பிறந்த எனக்கு. என்றால் — என் மனநிலை இப்படியாயின். என் படும் பிறருக்கு—ஆடவராய்ப் பிறந்தார்க்கு மனம் என்ன பாடு படும். (பால : 101).

35 தன்னிலை மறந்து பிராட்டியின் அழகில் ஈடுபட்டு இராமபிரானைக் கண்டவள் இருவருமான சேர்த்தியழகில் ஈடுபடுகின்றாள். பொரு திறத்தானை நோக்கி — இராமபிரானைப் பார்த்தாள். பூவையை நோக்கி—கிளிபோன்ற சீதாபிராட்டியைப் பார்த்தாள். நின்றாள் — இருவரது வரம்பில் பேரழகில் ஈடுபட்டு ஒரு கணம் பிரமித்து நின்றாள். பின்பு அதைப்பற்றித் தான் கொண்ட முடிவைக் கூறுவாளாயினாள். ஒரு திறத்துணர நோக்கி— ஒருபடிப்பட ஆராய்ந்து பார்த்து. வரம்பு — அழகின் பேரெல்லை.

36 பொன்னைப்போற் பொருவின் மேனிப்
பூவைப்பூ வண்ணத் தானிம்
மின்னைப்போ லிடையா ளோடும்
மேவுமெய் யுடைய னல்லன்
தன்னைப்போல் தகைநே ரில்லாத்
தளிரைப்போ லடியி ளுளும்
என்னைப்போ லிடையே வந்தா
ளிகழ்விப்பெ னிவளை யென்னு. 31

37 வருமிவள் மாயம் வல்லள்
வஞ்சனை யரக்கி நெஞ்சந்
தெரிவிலள் தேறுந் தன்மை
சீரியோய் செயலிற் றன்றால்

36 மறுபடியும் தான் முன்பு ஆரம்பித்த ஆராய்ச்சியைத் தொடர்ந்து நடத்துகின்றாள். ஆனால் தனது விருப்பிற் கேற்ற முடிவிற்கே வருகின்றாள், பொருவு — ஒப்பு. பூவைப்பூ—காயாம்பூ. மெய்—உடல்; இன்றேல் தன் மனைவிமாட்டுக் காட்டிற்கு உடன் கொண்டு செல்லும் அத்தகைய மெய்யன்பையுடையனல்லன். தன்னைப் போல் தகையோரில்லா — தன்னைப் போன்ற அழகினை யுடையவரில்லாத. என்னைப்போல் இடையே வந்தாள்— என்னைப்போல ஒப்பில் பேரழகினளான இவளும் என்னைப்போலவே இடையிட்டு வந்தவளாதல் வேண்டும். இம் முடிவிற்கு வந்ததும் ஒரு பெரிய உண்மையைக் கண்டு பிடித்துவிட்டோம் என்ற களிப்பு மிக்கது: மிகலும், இகழ்விப்பென் இவளை என்னு— இவளை இகழும் படி செய்வேன் என்று தீர்மானித்து; 'என்றாள்' என்று அடுத்த செய்யுளில் வருஞ் சொல்லோடு முடியும்.

37 இச்செய்யுளில் சூர்ப்பநகை கருதிய பொருள் ஒன்றாகவும், அவள் அறியாமலே உள் மனத்தின் சேட்டையால்

உருவிது மெய்ய தன்றால்
ஊன்நுகர் வாழ்க்கை யாளை
வெருவினேன் எய்தி டாமல்
விலக்குதி வீர என்றாள். 32

38 ஒள்ளிதுன் னுணர்வு மின்னே
யுன்னையா ரொளிக்கு மீட்டார்
தெள்ளிய நலத்தி னுலுன்
சிந்தனை தெரிந்த தம்மா

தானாகப்புகுந்து இராமன் உணர நின்ற பொருள் ஒன்றாக வும் அமைந்துளது. தன்னை முற்றாக மறைக்க முயன்ற சூர்ப்பநகை தன்னை முழுவதும் இதன் வாயிலாக வெளிப் படுத்திக்கொள்ளுகின்றாள்.

நெஞ்சம் தெரிவு இலள்—இவள் நெஞ்சின் ஆழங் காணமுடியாது. தேறுந்தன்மை சீரியோய் செயலிற் றன்று — இவளை இப்படிப்பட்டவள் என்று தெளிதல் உன்போன்ற சாதுக்களுக்கு இயலுமான தொன்றன்று. விலக்குதி வீர—நீ பெரிய வீரனல்லவோ! அப்படிப்பட்ட வீரனாகிய நீ கண்ணோட்டமின்றி இவளைத் துரத்துவாய்.

38 இராமபிரான் கூறிய விடையும் இரு பொருளுடைய தாயிற்று; அவன் எண்ணிய பொருளும் அதனை யுணரமாட்டாத அரக்கி கொண்ட பொருளுமாம்.

சூர்ப்பநகை கொண்ட பொருள்:— ஒள்ளிது உன் உணர்வு மின்னே—உன்னுடைய அறிவு உனது வடிவத் தைப்போலவே ஒளிவிட்டு விளங்குகின்றது. உனது அறிவிற்கு இலக்காகாமல் தன்னை மறைக்கும் வல்லமை யுடையார் யாவருளர்? நீ இவளைத் தெள்ளத்தெளிந்து கூறிய சிறப்பினாலே உன் சிந்தனைத்திறம் விளங்கிற்று. அம்மா—இப்படிப்பட்ட திறமையை ஒருவரிடம் காணப் போமோ.

கள்ளவல் லரக்கி போலா
மிவளைநீ காண்டி என்னா
வெள்ளிய முறுவல் முத்தம்
வெளிப்பட வீரன் நக்கான். 33

39 ஆயிடை யமுதின் வந்த
அருந்ததிக் கற்பி னஞ்சொல்
வேயிடைத் தோளி னாளும்
வீரனைச் சேரும் வேலை

கள்ள வல்லரக்கிபோலாம் இவளை நீ காண்டி—கள்ள வல்லரக்கிபோன்ற இவள் உண்மை நிலையை நீ ஒருத்தியே இப்பொழுது கண்டுபிடித்தாய்.

இராமபிரான் எண்ணிய பொருள் :— ஒள்ளிது உன் உணர்வு — வஞ்சப்புகழ்ச்சி. மின்னே — நீ பேதையாதலால் இவளை வெளிப்படுத்துவதாக எண்ணி உன்னையே வெளிப்படுத்தினாய். உன்னை யார் ஒளிக்கும் ஈட்டார்—உன்னை நீ பல வழிகளிலும் மறைக்க முயன்றாய்; உன்னை மறைக்கும் வல்லமை உனக்குத்தான் உண்டோ ? தெள்ளிய நலத்தினால் உன் சிந்தனை தெரிந்தது—உன் பேச்சில் அமைந்த தெளிவாகிய பண்பினால் உன் நெஞ்சின் அடியிலே கிடந்த எண்ணம் இப்பொழுது முழுவதும் விளங்கிற்று. அம்மா—இப்படியும் ஒருத்தி உண்டோ. கள்ளவல்லரக்கி போலாம் இவளை நீ காண்டி — உன்னுடைய கண்ணுக்குக் கள்ளமும் கொடுமையுமுடைய அரக்கிப்போலத் தோன்றும் இவளை நீ மற்றொரு முறை பார்; அரக்கி நீயோ அவளோ என்பது விளங்கும். முறுவல் முத்தம்—பற்கள். முன்பு வெள்ளைக் குருத்தெழுகின்ற நீலக்கொண்டல் இப்பொழுது வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.

39 ஆயிடை—அச்சமயத்தில். அமுதின் வந்த—அமுதம்போல உலகில் அவதரித்த அருந்ததிக்கற்பினையும் அழகிய

நீயிடை வந்த தென்னை
நிருதர்தம் பாவை யென்னாக்
காயெரி யனைய கள்ள
வுள்ளத்தாள் கதித்த லோடும். 34

40 அஞ்சின ளஞ்சி யன்ன
மின்னிடை யலச வோடிப்
பஞ்சின்மேல் லடிகள் நோவப்
பதைத்தனள் பருவக் கால
மஞ்சிடை வயங்கித் தோன்றும்
பவளத்தின் வல்லி யென்னக்
குஞ்சர மனைய வீரன்
குவவுத்தோள் தழுவிக் கொண்டாள். 35

சொல்லினையும் மூங்கிலும் தோற்றுப் பின்னிடும்படியான தோளினையுடைய சீதாபிராட்டி இராமபிரானைக்கிட்டு மளவில். இடை—குறுக்கே. நிருதர் தம் பாவை—கள்ள வல்லரக்கியே. காய் எரி அனைய கள்ள உள்ளத்தாள்—எரிகின்ற நெருப்பை யொத்த உள்ளத்தாள் ; கள்ளம் நிறைந்த மனத்தினள். கதித்தலோடும் — கோபித்து அதட்டின அளவில் ' அஞ்சினள் ' என்று அடுத்த கவியில் வருஞ் சொல்லோடு முடியும்.

40 அன்னம்—விரைந்தோடும் வலிமையில்லாதவள். அலச — தளரும்படி. பதைத்தனள்—அச்சத்தோடு நோவும் சேரப் பதைத்தனள். வயங்கி—விளங்கி. பவளத்தின் வல்லி —பவளக்கொடி; ஈண்டு அதுபோன்ற மின்னல். குவவுத் தோள்—திரண்ட தோள். மஞ்சு — இராமபிரானுக்கும் பவளத்தின் வல்லி பிராட்டிக்கும் உவமை. காலமஞ்சு —காளமேகம்.

41 வளையெயிற் றவர்க ளோடும்
வரும்விளை யாட்டேன் றாலும்
விளைவன தீமை யேயா
மென்பதை யுணர்ந்து வீரன்
உளைவன வியற்றல் ஒல்லை
உன்னிலை யுணரு மாயின்
இளையவன் முனியும் நங்கை
ஏகுதி விரைவி னென்றான். 36

42 பொற்புடை யரக்கி பூவிற்
புனலினிற் பொருப்பில் வாழும்
அற்புடை யுள்ளத் தாரு
மநங்கனு மமரர் மற்றும்
எற்பெறத் தவஞ்செய் கின்றா
ரென்னைநீ யிகழ்வ தென்னே
நற்பொறை நெஞ்சில் நில்லாக்
கள்வியை நச்சி யென்றாள். 37

41 வளை எயிற்றவர் — அரக்கர். வரும் விளையாட்டு — தேடிச் செல்லாது தானே எதிர்ப்பட்ட விளையாட்டு. உளைவன இயற்றல் — துன்பந் தருவனவற்றைச் செய்யற்க. ஒல்லை—விரைவில்.

42 பொற்பு— அழகு. பூ — தாமரை மலர். புனல் — பாற்கடல். பொருப்பு—கைலாயமலை. அன்புடைய உள்ளத்தவர். மற்று அமரரும் என் பெற. இகழ்வது — புறக்கணிப்பது. நச்சி—விரும்பி.

43 தன்னொடுந் தொடர்வி லாதே
மென்னவுந் தவிராள் தானிக்
கன்னொடு மனத்தி சொல்லுங்
கள்ளவா சகங்க ளென்னா
மின்னொடு தொடர்ந்து செல்லும்
மேகம்போன் மிதிலை வேந்தன்
பொன்னொடும் புனிதன் போயப்
பூம்பொழிற் சாலை புக்கான். 38

43 தொடர்விலாதேம் என்னவும் தவிராள் — அவளோடு எவ்வித உறவுங் கொள்ளோம் என்று கூறவும் நீங்குகின்றிலள். மனத்தி கள்ள வாசகங்கள் சொல்லும். சொல்லும் — சொல்லுவாள். மின்னொடுந் தொடர்ந்து செல்லும் மேகம்போல் — 'மஞ்சிடை மயங்கித் தோன்றும் பவளத்தின் வல்லி என்ன'.

27. சூர்ப்பநகை புலம்பல்.

சீதாபிராட்டியைத் தொடர்ந்தபொழுது இலக்குமணனால் மூக்குங் காதும் அறுப்புண்ட சூர்ப்பநகை துன்பம் பொறுக்கமாட்டாது, முன்னைய அரக்கப் பண்பு தலையெடுப்ப, கூற்றும் உட்கும் தன் குலத்தினோர் பெயரெலாங் கூறிப் புலம்பிய புலம்பல் இங்கே காணப்படும்.

இலக்குமணனால் உறுப்பறையுண்டபின் இராமபிரான் மீதெழுந்த காதல் சிறிது அமுங்க, அவன்மீது

கோபம் தலையெடுத்தது. இந்நிலையில் இராவணன் மாட்டுக் கொண்டிருந்த முனிவு மறைய, பழைய சகோதர உணர்ச்சியும் தன்குலப் பெருமிதமும் தாண்டவ மாடத் தொடங்கின. இந்நிலையில் தன் குலத்தினோர் பெயரெலாங் கூறி, மானுடர் மாட்டுச் சீற்றம் வெளிப் படப் பற்பல பன்னிப் புலம்பலுற்றாள். மந்திரத்தின் உதவியினாற் பெற்ற மெல்லுருவம் மறைதலால் பழைய அரக்கியாகவே நின்று அவள் அரற்றிய அமலை திக்கனைத்தினுஞ் சென்றது. இவ்வாறு கடுஞ்சீற்றம் தலையெடுத்தாற்றிய காலத்தும் இராமன் பாற் கொண்ட காதலுணர்ச்சி இடையிடையே சிறிதே தலைநிமிரப் பார்த்தது. இதனால் மானிடரை இகழும் பொழுதும் 'உருப்படிவம் மன்மதனை யொத்துளரே யாயினும்' என்று ஒரு கணம் அவர்கள் வடிவழகில் ஈடுபடுகின்றாள்.

இப்புலம்பலிற் காணப்படும் ஓசை அவளது அரக்கப் பண்பிற் கேற்றபடி அமைந்துளது. புரள்கின்றதொரு பெருமலை மருங்கிலுள்ள மரம் முதலியவற்றைப் பிளந்து முறிப்பது போன்ற ஒலி இப்புலம்பலிற் காணப்படும். அவளது தடித்த, அளவு கடந்த உணர்ச்சி வேகம் பலதிறப்பட்ட எதுகை, மோனை, பின்வரு நிலைகளுடன் பொங்கி வருகின்றது.

[தெ. ப. சூர்ப்பநகைப் படலம் :—101, 102, 104, 105, 109, 110, 113.]

வேறு

44 நிலையெடுத்து நெடுநிலத்து நீயிருக்கத் தாபதர்கள்
சிலையெடுத்துத் திரியுமிது சிறிதன்றே தேவரேதிர்
தலையெடுத்து விழியாமை சமைப்பதே தழலெடுத்தான்
மலையெடுத்த தனிமலையே இவைகாண வாராயோ. 1

45 புலிதானே புறத்தாகக் குட்டிகோட் படாதென்று
ஒலியாழி யுலகுரைக்கு முரைபொய்யோ ஊழியினுஞ்
சலியாத மூவருக்கும் வானவர்க்குந் தானவர்க்கும்
வலியானே யான்பட்ட வலிகாண வாராயோ. 2

46 காற்றினையும் புனலினையும் கனலினையுங் கடுங்காலக்
கூற்றினையும் விண்ணினையுங் கோளினையும் பணிகொண்டற்கு
ஆற்றினைநீ யீண்டிருவர் மானுடவர்க் காற்றாது
மாற்றினையோ உன்வலத்தைச் சிவன்தடக்கை வாள்கொண்டோய். 3

47 உருப்படிவ மன்மதனை யொத்துளரே யாயினுமுன்
செருப்படியிற் பொடியோவ்வா மானுடரைச் சீறுதியோ

44 நிலை எடுத்து—வாழ்க்கை நிலை கொண்டு. திரியுமிது—தம்மிச்சைப்படி சஞ்சரிப்பது. சிறிதன்றே — உனக்குக் குறைவல்லவா. தலையெடுத்து — தலைநிமிர்ந்து. சமைப்பதே — இவர்கள் செய்யத்தகுமோ.

45 கோள்படாது — பிடிக்கப்படாது. ஊழியினும் சலியாத —ஊழிக் காலத்திலும் நிலைகுலையாத. வலி—துன்பம்.

46 கோள்—கிரகங்கள்.

47 உரு படிவம்—அழகிய வடிவம். உன் செருப்படியில் படி ஒவ்வா மானிடர் — 1. உனது செருப்பில் ஒட்டிய தூசியும் பொருத மனிதர். 2. உன்னோடு போர் மூண்டால்

நெருப்படியிற் பொடிசிதற நிறைந்தமதத் திசையானை
மருப்பொடியப் பொருப்பொடியத் தோள்நிமிர்த்த
வலியோனே. 4

48 உரன்நெரிந்து விழவென்னை யுதைத்துருட்டி மூக்கரிந்த
நரனிருந்து தோள்பார்க்க நான்கிடந்து புலம்புவதோ
கரனிருந்த வனமன்றோ இவைபடவுங் கடவேனோ
அரனிருந்த மலையெடுத்த அண்ணாவோ அண்ணாவோ. 5

ஒரு அணுவும் நிகராகாதவர். நெருப்பு அடியில் பொடி சிதற — காலினால் எழுப்பப்பட்ட தூசி நெருப்பாகச் சிதறும்படி (நிறைந்த மதம்). திசை யானைகள் நடந்தால் அவற்றின் வலிமையால் பாதம் வைத்ததும் எழும் தூசி நெருப்பாக விழும். திசையானை தோள் நிமிர்த்த வலியோனே — இருபது தோள்களை நிமிர்த்தியவுடன் அவை திசையானைகளின் கொம்புகளை ஒடித்து வேகம் அடங்காமையின் மலைகளையும் இடித்தன ; அப்படிப் பட்ட வலிமையுடையோனே.

48 உரன்—வலிமை. நெரிந்து விழ — அழிந்து விழ. நரன் இருந்து தோள் பார்க்க நான் கிடந்து புலம்புவதோ— அம்மனிதன் உட்கார்ந்து தன் தோள் வலிமையைப் பற்றி இறுமாப்புக் கொள்ள அரக்கர் குலத்தில் தோன்றிய நான் பூமியிலே கிடந்தபடி புலம்புவது அழகோ ! அவன் கிடந்து புலம்ப நான் இருந்து பார்த்தாலன்றோ என் நெஞ்சு ஆறுதலடையும். இவைபடவும் கடவேனோ — இப்படியான துன்பங்களை அனுபவிக்க யான் என்ன குற்றஞ் செய்தேன். அண்ணாவோ அண்ணாவோ — அடுக்கு புலம்பல் பற்றியது.

49 நசையாலே மூக்கிழந்து நாணமிலா நான்பட்ட
வசையாலே நினதுபுகழ் மாசுண்ட தாகாதோ
திசையானை விசைகலங்கச் செருச்செய்து மருப்பொசித்த
இசையாலே நிறைந்தபுயத் திராவணவோ இராவணவோ. 6

50 கல்லீரும் படைத்தடக்கை யடற்கரதூ டணர்முதலா
அல்லீரும் சுடர்மணிப்பூ ணரக்கர்குலத் தவதரித்தீர்
கோல்லீரும் படைக்கும்ப கருணனைப்போற் குவலயத்துள்
எல்லீரு முறங்குதிரோ யானழைத்தல் கேளீரோ. 7

49 நசை—ஆசை. வசை — பழி. மாசுண்டதாகாதோ — குற்றமடைந்ததாகாதோ. விசை கலங்க — வேகம் அடங்க. வேகம்—கோபா வேசம்.

50 கல் ஈரும் படை—மலையைப் பிளக்கும் வல்லமை வாய்ந்த படை. அடல்—வெற்றி. அல் ஈரும்—இருளை விலக்கும். கொல் ஈரும் படை—கொல்லனால் அராவப்பட்ட படை. கும்பகருணன்—குடம் போன்ற காதுகளை யுடையவன் என்பது பொருள்.

28. சூர்ப்பநகை மீண்டும் இராமபிரானைக் கண்டு பேசுதல்.

சூர்ப்பநகை இரண்டாம் முறை இலக்குவனும் அருகிருப்ப இராமபிரானைக் கண்டு பேசியதைப் பற்றிக் கூறுவது இப்பகுதி.

மூக்குங் காதும் அறுப்புண்டு வீரர் மீது கோபங் கொண்டு அரக்கரை விளித்து அரற்றிய சூர்ப்பநகை இராமபிரானைக் கண்டாள். கண்டதும் கோபம் உள்ளே மறைந்தது ; முன்பு கொண்ட காதலே

தலையெடுக்கலாயிற்று. அப்பிரான் கோபித்து 'வீடிப் போகாதே; இம் மெய்வனத்தை விட்டகல ஓடிப்போ' என்னவும் அசையாளாய் நயத்தாலும் பயத்தாலும் தான் விரும்பிய காரியத்தை நிறைவேற்றப் பாடுபட்டாள். தன்னால் அவர்கள் அடைய நின்ற பயனை எடுத்துக் கூறினாள். தன் சிறப்பு, பெருமை முதலியவற்றை விளக்கினாள். அவர்கள் செய்த தீமையை நன்மையாகத் தான் கொண்டதாகக் காட்டினாள். அரக்கர் வெகுளியைச் சுட்டி வெருட்டினாள். கடைசியில் தன்னோடு வாழும்படி இறைஞ்சினாள்.

இராமபிரான் மறுபடியும் வெளிப்படையாகத் தான் அரக்கர் குலத்தை வேரறுக்க வஞ்சின முரைத்துள்ளமையைக் கூறினான். அதற்கும் அவள் அஞ்சவில்லை. இந்நிலையில் இராவணன் மீது முன்பு கொண்டிருந்த பகைமை இப்பொழுது பழிவாங்கும் எண்ணமாக உருக்கொண்டது. 'அப்படியானால் என்னுடைய உதவி உங்களுக்குப் பெரிதும் அவசியமன்றோ' என்றெல்லாம் அலற்றுவாளாயினாள். 'உனக்கு இயையாதெனின் இளங்கோவோடு என்னை இருத்துதி' என்றாள். இப்படியே அவள் அலைப்ப, அதற்கு இலக்குவன் ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்தான். நின்றால் உயிர் போய்விடும் என்றுணர்ந்ததும், தன் காதல் முழுவதும் கோபமாக மாறிற்று; 'உங்கள் கூற்றுவனாகிய காலை இதோ கொணர்கின்றேன்' என்று சினங் கொண்டு போனாள்.

இங்ஙனம் சூர்ப்பநகையின் குணத்திலுள்ள முரண்பாடு, உள் மனத்தின் இயலால் நெறிப்பட்ட காதல் வேகத்தின் வலிமை முதலியன இப்பகுதியில் ஆசிரியரால் காட்டப்பட்டுள்ளன. தன்னுணர்ச்சியில் தட்டாமல் அவள் பேச்சில் அமைந்த நகைச் சுவையும் குறிப்பிடற் பாலது.

[தெ. ப: சூர்ப்பநகைப் படலம் :- 123—143.]

51 பேடிப்போர் வல்லரக்கர் பெருங்குலத்தை யொருங்கவிப்பான்
தேடிப்போந் தனமின்று தீமாற்றஞ் சிலவிளம்பி
வீடிப்போ காதேயிம் மெய்வனத்தை விட்டகல
ஓடிப்போ வென்றுரைத்த வுரைகடந்தாற் கவளுரைப்பாள். 1

52 நரைதிரையோ னில்லாத நான்முகனே முதலமரர்
கரையிறந்தோ ரிராவணற்குக் கரனிறுக்குங் குடியென்றால்
விரையுமிது நன்றன்று வேறாக யானுரைக்கும்
உரையுளது நுமக்குறுதி யுணர்வுளதே லென்றுரைப்பாள். 2

51 பேடிப்போர் வல்லரக்கர் — பேடித்தனமான மாயைப் போர் செய்கின்ற கொடிய அரக்கரது. ஒருங்கு அவிப்பான்—அடியோடு அழிக்கும் பொருட்டு. தீ மாற்றம் — கொடிய சொற்கள். வீடிப் போகாதே — வீணே இறந்து போகாதே. மெய் வனம்—மெய்ம்மைக்குரிய தவ வனம். அகல ஓடிப்போ — எட்டாத தூரத்திற்கு ஓடி உயிர் தப்புதி. உரை கடந்தான் — இராமன்.

52 நரை—மயிர் வெளுத்தல். திரை — தோல் சுருங்குதல். இரண்டும் முதுமையின் குணங்கள். இவை யில்லாத. கரை யிறந்தோர் — கடல் போன்று எல்லையில்லாதவர். கரன் இறுக்கும் குடி—கப்பஞ் செலுத்துங் குடிமக்கள். விரையும் இது — அவசரப்பட்டு 'ஓடிப்போ' என்று கூறும் இச் செயல். நன்று அன்று — உங்களுடைய நன்மைக்கு ஏற்றதன்று. யான் தனியாகக் கூறும் வார்த்தை யுளது: உமக்கு நன்மை எது என்பதை அறிய வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி இருக்குமானால்.

53 ஆக்கரிய மூக்குங்கை யரியுண்டா ளென்றுரை
நாக்கரியுந் தயமுகனார் நாகரிக ரல்லாமை
மூக்கரிந்து நுங்குலத்தை முதலரிந்தீ ரினியுமக்குப்
போக்கரிதிவ் வழகையெல்லாம் புல்லிடையே யுகுத்திரே. 3

54 வான்காப்போர் மண்காப்போர் மாநாகர் வாழுலகந்
தான்காப்போ ரினித்தங்கள் தலைகாத்து நின்றுங்கள்
ஊன்காக்க உரியார்யார் என்னையுயிர் நீர்காக்கின்
யான்காப்பே னல்லாலவ் விராவணனா ருளரேன்றாள். 4

53 ஆக்கு அரிய—மறுபடி உண்டாக்க முடியாத. உங்கை—உன் தங்கை. என்றுரை—என்று இச் செய்தியைச் சொன்னவரை. தயமுகனார்—இராவணன். நாகரிகர் அல்லாமை—கண்ணோட்ட முடையரல்லாமையினால். முதலரிந்தீர்—வேரோடும் அறுத்து விட்டீர்கள். இனி உமக்குப் போக்கு அரிது—இப்பிழை செய்த உமக்கு உயிர் தப்பும் வழி இல்லை. புல்லிடையே உகுத்தீர்—வீணாக்கி விட்டீர்.

54 ‘விரையுமிது நன்றன்று’ என்பதை விவரித்தாள் கீழ். ‘நுமக்குறுதி யுணர்வுளதேல்’ என்பதை விரிக்கின்றாள் இச் செய்யுளில். நாகர்—சர்ப்ப சாதியார். இனி தங்கள் தலை காத்து நின்று உங்கள் ஊன் காக்க உரியார் யார்—என் மூக்கரியுண்டபின் தயமுகனார் கோபத்திற்கு ஆளாகாமல் தேவர் முதலியோர் தங்கள் உயிர் தப்பி நிற்றலோ அரிது; அப்படி நின்றாலும் உங்கள் உடலிலுள்ள ஊன் அரக்கருக்கு இரையாதலைத் தடுக்க அவர்களால் இயலுமோ.

55 காவற்றிண் கற்பமைந்தார் தம்பெருமை தாங்கழறார்
ஆவற்பே ரன்பினா லறைகின்றே னுமன்றே
தேவர்க்கும் வலியான்றன் திருத்தங்கை யாளிவளீண்டு
ஏவர்க்கும் வலியாளேன் றிளையானுக் கியம்பீரோ. 5

56 மாப்போரிற் புறங்காப்பென் வான்சுமந்து செலவல்லேன்
தூப்போலக் கனிபலவுஞ் சுவையுடைய தரவல்லேன்
காப்போரைக் கைத்தென்னீர் கருதியது தருவேனிப்
பூப்போலு மெல்லியலாற் பொருளென்னோ புகலீரால். 6

55 இது முதல் ஏழு செய்யுள் ‘வேறாக யானுரைக்கும் உரையுளது’ என்பதன் விரி.

காவல் திண் கற்பமைந்தார்—மனமாகிய காவலை யுடைமையால் கலங்காத கற்பு அமையப் பெற்ற என் போன்ற பெண்கள். தம் பெருமை தாம் கழறார்—பிறர் தம்பெருமையைப் புகழ்வதன்றித் தாமே சொல்லிக் கொள்ளார். எனினும் ஆவலாக விளைந்த பெரிய அன்பினாலே உங்களுயிரைப் பாதுகாக்கும் வல்லமை என்னிடம் உள்ளது என்பதைக் கூறுகின்றேன். ஏவர்க்கும்—யாவரினும்.

56 மாப் போரில்—பெரிய போர்க் களத்தில். புறங் காப்பென்—பாதுகாப்பேன். தூ—மாமிசம். புலால் போன்ற கனிகளே சுவையிற் சிறந்தன என்று கருதிக் கூறுகின்றாள்; ‘ஊன் சுட உணங்கு பேழ்வாய் உணர்வில’ யாதலின். காப்போரைக் கைத்து என்—இப்படிப் பலவகையாலும் பாதுகாப்பவரை வெறுத்து நீர் பெறும் பேறு யாது? இப்பூப் போலும் மெல்லியலால்—சீதையால். பொருள் என்னோ—பயன் ஏதேனு முளதோ? யான் கூறியவற்றுள் ஒன்றையேனும் இவளாற் செய்ய இயலுமோ? புகலீர்—சொல்லுமின். ஆல்—அசை.

57 குலத்தாலு நலத்தாலுங் குறித்தனவே கோணர்தக்க
வலத்தாலு மதியாலும் வடிவாலு மடத்தாலும்
நிலத்தாரும் விசும்பாரு நேரிழையா ரென்னைப்போற்
சோலத்தானிங் குரியாரைச் சோல்லீரோ வல்லீரேல். 7

58 போக்கினீ ரென்னாசி போய்த்தென்னீர் போறுக்குவிரேல்
ஆக்குவேனோர் நொடிவரையி னழகமைவே னருள்கூரும்
பாக்கியமுண் டெனினதனாற் பெண்மைக்கோர்
பழுதுண்டோ
மேக்குயரு நெடுமூக்கு மடந்தையர்க்கு மிகையன்றோ. 8

59 விண்டாரே யல்லாரோ வேண்டாதார் நான்வேண்டின்
உண்டாய காதலினேன் னுயிரேன்ப துமதன்றோ

57 நலம்—நற்குணத்தினால் வரும் மேன்மை. வலம்—வலிமை. வடிவு—அழகு. மடம்—இளமை. நேரிழையார்—பெண்கள். சொல உரியாரை—சொல்லத் தகுதியுடையவரை. இங்கு — இப்பொழுது. சொல்லீரோ — சொல்லவல்லீர்களோ. வல்லீரேல்—அப்படி ஒருவர் இருந்தாலன்றோ சொல்லுவீர்; அப்படியில்லாமையினால் பேசாமலிருக்கின்றீர்.

58 என் நாசி போக்கினீர். போய்த்து என்—அதனால் இழந்தது யாது? ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை. பொறுக்குவிரேல்—ஏற்றுக்கொள்ளுவீராயின். ஒரு நொடி வரையின் அக்குறையைப் பொருட்படுத்தாது என்னை ஆக்குவென்—ஒரு நொடிப்பொழுதில் அதனைப் பழையபடி உண்டாக்குவேன். பெண்மைக்கு — பெண்களுக்குள்ள நற்குணங்களுக்கு. மேக்கு—மேலே, அதிகமாய். மிகை—குற்றம்.

59 மனம் வேறுபட்டவரல்லரோ விரும்பப்படாதவர். உமது மனத்தில் உண்டான அன்போடு நான் விரும்பப்பட்டால்

கண்டாரே காதலிக்கும் கட்டழகும் விடமன்றோ
கோண்டாரே கோண்டாடு முருப்பெற்றாற் கோள்ளீரோ. 9

60 சிவனுமலர்த் திசைமுகனுந் திருமாலுந் தெறுகுலிசத்
தவனுமடுத் தோன்றாகி நின்றன்ன வுருவோனே
புவனமனைத் தையுமோருதன் பூங்கணையா லுயிர்வாங்கும்
அவனுமுனக் கிளையானோ விவனேபோன் றருளிலனால். 10

வேறு

61 போன்னுருவப் போருகழலீர் புழைகாண
மூக்கரிவான் போருள்வே றுண்டோ
இன்னுருவ மிதுகோண்டிங் கிருந்தோழியு
நம்மருங்கே யேகா ளப்பால்

எனது உயிரும் உமக்கே உரியதன்றோ. கட்டழகு — மிக்க அழகு. விடமன்றோ—விடம் போலக் கொடியதன்றோ. கொண்டார்—மணஞ்செய்து கொண்டவர். உரு—வடிவம். கொள்ளீரோ—அங்கீகரிக்க மாட்டீரோ.

60 மலர்த் திசை முகன்-தாமரை மலரிலே தோன்றிய பிரமன். தெறு குலிசத்தவன் — பகைவரை யழிக்கும் வச்சிரப் படையை யுடைய இந்திரன். அடுத்து—சேர்ந்து. புவனம்—உலகம். ஒரு தன் பூங்கணை — ஒப்பற்ற தன் மலரம்பு. உயிர் வாங்கும்—கொன்றாலன்ன துன்பஞ்செய்யும். அவனும்—அம் மன்மதனும். இளையானோ—தம்பியோ. இவனேபோல் — இந்தத் தம்பியைப்போலவே. ஆல்—அசை.

61 பொன் உருவப் பொரு கழலீர் — பொன் மயமான அழகிய வீரக்கழலை யணிந்தவர்களே. புழை காண — துவாரம் தோன்றும்படி. அரிவான் — அறுப்பதற்கு.

பின்னிவளை யயலொருவர் பாராரென்
றேயரிந்தீர் பிழைசெய் தீரோ
அன்னதனை யறிந்தன்றோ வன்பிரட்டி
பூண்டதுநா னறிவி லேனே. 11

62 வெப்பழியா நெடுவெகுளி வேலரக்க
ரீதறிந்து வெகுண்டு நோக்கின்
அப்பழியா வுலகனைத்தும் நும்பொருட்டா
லழிந்தனவா மறத்தை நோக்கி
ஒப்பழியச் செய்கிலா ருயர்குலத்துத்
தோன்றினோ ருணர்ந்து நோக்கி
இப்பழியைத் துடைத்துதவி யினிதிருத்தி
ரென்னொடுமென் றிறைஞ்சி நின்றாள். 12

பொருள்—கோக்கம். இன்னுருவம் இது—இனிய உருவமாகிய இதனை. இங்கு நம் மருங்கே இருந்தொழியும். பிழை—குற்றம். நான் அறிவிலேனோ — உங்களுடைய உட்கருத்தை யுணரும் அறிவில்லாதவளோ நான்.

62 ஈற்றில் பயத்தாலும் நயத்தாலும் பேசிக் கெஞ்சுகின்றாள். வெப்பு — கொதிப்பு. அழியா — எவ்வளவு பழி வாங்கினாலும் அடங்காத. நோக்கின்—அவர்கள் கோபப் பார்வையாலேயே உலகம் அழியும் என்று கருதுகிறாள். பழியால் — பொல்லாங்கினால். உலகு அனைத்தும் நும் பொருட்டால் அழிந்தனவாம்—எல்லா உலகமும் உங்கள் நிமித்தமாக அழிந்தது என்று ஆகிவிடும். ஒப்பு—அழகு. தம் உயர் குலத்திற் கேற்ற அழகு குலையும்படியான காரியங்களைச் செய்யமாட்டார். உணர்ந்து நோக்கி—நன்கு ஆலோசித்துப் பார்த்து. இப்பழியைத் துடைத்து—என் மூக்கறுத்த குற்றத்தை இல்லாமற் செய்து. உதவி—என்னைத் துன்புறுத்தும் மன்மதனை வெல்லத் துணை புரிந்து. இறைஞ்சி நின்றாள்—வணங்கி நின்றாள்.

63 நாடறியாத் துயரிழைத்த நவையரக்கி
நின்னன்னை தன்னை நல்குந்
தாடகையை யுயிர்கவர்ந்த சரமிருந்த
தன்றியுநான் தவமேற் கொண்டு
தோடகைய துறுமலர்த்தா ரிகலரக்கர்
குலந்தொலைப்பான் தோன்றி நின்றேன்
போடகலப் புல்லொழுக்கை வல்லரக்கி
யென்றிறைவன் புகலும் பின்னும், 13

64 தரையளித்த தனிநேமித் தயரதன்தன்
புதல்வரியாம் தாய்சொற் றாங்கி
விரையளித்த கான்புகுந்தேம் வேதியரும்
மாதவரும் வேண்ட நீண்டு

63 நாடு அறியாத் துயரிழைத்த நவை யரக்கி தாடகை—நாட்டவர் முன்பு அனுபவித்தறியாத துன்பத்தைச் செய்த குற்றமே உருக்கொண்டாற் போன்ற அரக்கியாகிய தாடகை. நின் அன்னை தன்னை நல்கும் தாடகை—தாடகை கணவனை யிழந்தபின் அரக்கத் தன்மையை அடைந்து தன்மக்களோடு இராவணனது தாய்மாமன் சுமாலியிடம் செல்ல அவன் அம் மக்களை அபிமான புத்திரராகக் கொண்டனன்; ஆதலால் தாடகை சூர்ப்பநகையின் தாயாகிய கேசியின் தாயாகக் கூறப்படுகின்றாள். இருந்தது—உள்ளது. தவம் மேல் கொண்ட தோள் தகைய துறுமலர்த்தார் அரக்கர்—தவத்தை மிகுதியாகக்கொண்ட தோள் வலிமை யுள்ளவரும் நெருங்கிய பூமாலை யணிந்தவருமாகிய அரக்கர். தொலைப்பான்—முற்றும் அழிக்கும் பொருட்டு. தோன்றி நின்றேன்—பிறந்து நின்றேன். புல் ஒழுக்கை—அற்ப ஒழுக்கத்தை. அகலப்போடு—விட்டு விடு.

64 தரை யளித்த தனிநேமித் தயரதன்—உலகம் முழுவதையும் அரசாண்ட ஓர் ஆஞ்ஞாசக்கராதிபதியாகிய

கரையளித்தற் கரியபடைக் கடலரக்கர்
குலந்தொலைத்துக் கண்டாய் பண்டை
வரையளித்த குலமாட நகர்புகுவே
மிவைதெரிய மனக்கோ ளென்றான். 14

65 நெறித்தாரை செல்லாத நிருதரெதிர்
நில்லாதே நெடிய தேவர்
மறித்தாரீண் டிவரிருவர் மானுடவ
ரென்னாது வல்லை யாகின்
வெறித்தாரை வேலரக்கர் விறலியக்கர்
முதலினர்நீ மிடலோ ரென்று
குறித்தாரை யாவரையுங் கொணருதியேல்
நின்னெதிரே கோறு மென்றான். 15

தயரதன். விரையளித்த கான்—வாசனையை யுடைய கானகம். நீண்டு—பின்னுஞ் சில நாள் காட்டிலிருந்து. கரையளித்தற்கரிய—எல்லையமைக்க அரிதான. கண்டாய்—அசைநிலை. வரை அளித்த குலமாட நகர்—மலைகளும் தமக்கு ஒப்பா மென்று கூறத்தகும் கூட்டமான மாளிகைகளையுடைய நகரம். தெரிய—விளங்க.

65 நெறித்தாரை—நல்லொழுக்க வழியிலே. நிருதர் எதிர் நில்லாதே—அரக்கருக்குப் போரில் எதிர் நிற்கலாற்றாது. நெடிய தேவர்—சிறந்த தேவர். மறித்தார்—சிறைப்பட்டனர். மானுடவர் என்னாது—மனிதர்கள் தானே என்று அலட்சியஞ் செய்யாமல். வெறி—கோபாவேசம், 'வெப்பழியா நெடு வெகுளி'. தாரைவேல்—கூர்மையானவேல். விறல் இயக்கர்—வலிமையுடைய இயக்கர். மிடலோர்—வலிமையுடையோர். கொணருதியேல் — அழைத்துவந்து எம் முன்நிறுத்த வல்லையாயின். கோறும் — கொன்றிடுவோம்.

66 கொல்லலா மாயங்கள் குறித்தனவே
கொள்ளலாங் கொற்ற முற்ற
வெல்லலா மற்றியற்றும் வினையெல்லாங்
கடக்கலா மேல்வாய் நீங்கிப்
பல்லெலா முறத்தோன்றும் பகுவாய
ளென்னாது பார்த்தி யாயின்
நெல்லெலாஞ் சுரந்தளிக்கு நீர்நாட
கேளென்று நிருதி கூறும். 16

67 காம்பறியுந் தோளாளைக் கைவிடீ
ரேனினும்யான் மிகையோ கள்வர்
ஆம்பொறியி லடரரக்க ரவரோடே
செருச்செய்வா னமைந்தீ ராயின்
தாம்பொறியிற் பலமாயந் தரும்பொறிக
ளறிந்தவற்றைத் தடுப்பே னென்றே

66 கொல்லலாம் — அரக்கரை யெல்லாம் அழிக்கலாம். மாயங்களை உள்ளத்திற் கொண்டபடியே நாமறிந்து கொள்ளலாம். கொற்றம் முற்ற — வெற்றி பூர்த்தியாகும்படி. மற்று இயற்றும் வினையெலாங் கடக்கலாம்—அவர்கள் செய்கின்ற மாய வினைகளை யெல்லாம் வென்று மேற் செல்லலாம். உறத் தோன்றும்—நன்கு வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். பகு வாயள் — திறந்தவாயள். பார்த்தியாயின்—கருணையோடு நோக்குவாயாயின். சுரந்து அளிக்கும்—மேன்மேல் மிகுதியாக விளைகின்ற.

67 காம்பறியும் தோளாள்—இள மூங்கிலை யொத்த தோள்களையுடையவள். கள்வர் ஆம், பொறி இல் அடல் அரக்கர்—வஞ்சகராகிய அறிவில்லாத வலிமையுடைய அரக்கர்.

பாம்பழியும் பாம்பின்கா லெனமொழியும்
பழமொழியும் பார்க்கி லீரோ. 17

68 உளங்கோட லுனையிழைத்தா ளுளளொருத்தி
யென்னுதியேல் நிருத ரொடுங்
களங்கோடற் குரியசெருக் கண்ணியக்கா
லொருமூவேங் கலந்த காலைக்
குளங்கோடு மென்றிதுவு முறுகோளே
யென்றுணருங் குறிக்கோ ளில்லா
இளங்கோவோ டேனையிருத்தி னிருகோளுஞ்
சிறைவைத்தாற் கிளையே னென்றாள். 18

அமைந்தீராயின்—தீர்மானித்துள்ளீராயின். தாம் பொறி இல் பல மாயம் தரும் பொறிகள் அறிந்து — அவர்கள் அடையாளம் அறிய முடியாத பல வஞ்சனைகள் செய்யவல்ல யந்திரம் முதலியவற்றை யான் அறிந்து.

68 உனை உளங் கோடல் இழைத்தாள் ஒருத்தி உளள் என்னுதியேல்—உன்னை மனங் கவர்ந்தவளாகிய மனைவி ஒருத்தி இருக்கின்றாள் என்று கருதுவாயாயின். நிருதரோடும் களங்கோடற் குரிய செரு கண்ணியக்கால்—அரக்கரோடும் போர்க்களத்திலே கொள்ளுதற் குரிய போரைக் கருதினால். ஒரு மூவேம் கலந்த காலை—நாம் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்த பொழுது. குளம் — நெற்றி; ஈண்டு தலை. கோடும் — கொள்ளுவோம். உறுகோள்— பொருந்திய கொள்கை. குறிக் கோள் — மக்களறிவு. மூவரும் ஒன்று சேர்ந்தால் அரக்கர் தலையைக் கொள்ள முடியும்; இது ஏற்ற கொள்கை என்று உணரும் ஆலோசனை யில்லாத இளையவன். இருகோள்—சூரியன். சந்திரன். இளையேன்—தளரேன்; பின்னிடமாட்டேன்

69 பெருங்குலா வுறுநகர்க்கே யேகுநாள்
வேண்டு முருப்பிடிப்பே னன்றேல்
அருங்கலா முற்றிருந்தா னென்னினு
மீங்கிளையவன் தானரிந்த நாசி
ஒருங்கிலா தவளோடு முறைவேனோ
வேன்பானே லிறைவ வொன்றும்
மருங்கிலா தவளோடு மன்றோநீ
நெடுங்காலம் வாழ்ந்த தென்பாய். 19

70 என்றவள்மே லிளையவன்று னிலங்கிலைவேல்
கடைக்கணியா யிவளை யீண்டு
கோன்றுகளை யேமென்றால் நெடிதலைக்கு
மருளென்கொல் கோவே யென்ன
நன்றதுவே யாமன்றோ போகாளே
லாகவென நாதன் கூற
ஒன்றுமிவ ளெனக்கிரங்கா ருயிரிழப்பேன்
நிற்கினெனெ வரக்கி யுன்னா. 20

69 பெரும் குலா உறு நகர்—பெரிய கொண்டாட்டம் மிக்க நகர். பிடிப்பேன்—மந்திரவலிமையினாற் கொள்ளுவேன். அருங்கலாம்—நீங்கிய கோபம். ஒருங்கு — முழுவதும். மருங்கு— இடை.

70 இலங்கு இலைவேல் கடைக்கணியா—விளங்குகின்ற மூவிலை வடிவமான வேற்படையைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்து. ஈண்டு—இப்பொழுதே. களைதல்—ஒழித்தல். நெடிது அலைக்கும்—மிகவும் துன்பப்படுத்துவாள். அருள் என் கொல்—உனது கட்டளை யாதோ. அதுவே நன்றாம் அன்றோ. ஒன்றும் — சிறிதும். உன்னா — நினைத்து. அடுத்த கவியோடு முடியும்.

71 ஏற்றநெடுங் கோடிமூக்கு மிருகாதும்
முலையிரண்டும் இழந்தும் வாழ
ஆற்றுவனே வஞ்சனையா லுமையுள்ள
பரிசறிவா னமைந்த தன்றோ
காற்றினிலுங் கனலினிலுங் கடியானைக்
கோடியானைக் கரனை யுங்கள்
கூற்றுவனை யிப்பொழுதே கொணர்கின்றே
னென்றுசலங் கொண்டு போனாள். 21

71 ஏற்றம்—உயர்ச்சி. நெடும் கொடி மூக்கும்—நீண்ட கொடி போலும் மூக்கும். வாழ ஆற்றுவனே—உங்களோடு உயிர்வாழச் சகிப்பேனோ. உள்ளபரிசு—உங்களிடத்துள்ள குணாதிசயங்களை. வஞ்சனையால் அறிவான் அமைந்ததன்றோ — வஞ்சிக்கும் தன்மையால் அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டுச் செய்ததல்லவா. கடியானை — வேகமுள்ளவனை. சலம்—கோபம்.

29. கரன் வதம்.

கடுஞ் சினங்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பநகை குருதியாறொழுகத் தலைவிரி கோலமாய்க் கரனிடஞ் சென்று அவன் காலில் விழுந்து அழுதாள். அவன், "இது செய்தவர் யார்?" என்னலும், அரக்கி நடந்தவற்றைக் கூறி, "உடன் வாழும் மெல்லியலை இலங்கையர் கோனிடம் உய்ப்பலென்றெடுக்கலுற்ற என்னை அவர் வெகுண்டு இங்ஙனஞ் செய்தனர்" என்றுரைத்தாள். அது கேட்டுக் கோபங்கொண்டெழுந்த கரனை இடைவிலக்கி, பதினால்வர் படைவீரர் போர்க்கெழுந்துசென்று இராமனோடு பொருது உயிரிழந்தனர். அன்னார் இறந்த செய்தியறிந்த கரன் தன் தம்பியருடனும் பதினான்கு படைத்தலைவருடனும் போர்க்குப் புறப்பட்டான். தனியனாய் நின்று போர்செய்த இராகவன் முதலில் படைத்தலைவரை யழித்தான். பின்பு கரன் தம்பியரான திரிசிராவையும் தூடணனையும் கொன்றான். ஈற்றில் எதிர்த்துவந்த கரனையும் சிரமறுத்தான். இப்பகுதியில் கரனோடு போர்செய்து அவனைக்கொன்ற வரலாறு கூறப்படுகின்றது.

இப்போர் ஒரு தனிப்பட்ட சீரிய முறையில் வருணிக்கப்படுகின்றது. போர் நிகழ்ச்சிக்கேற்ற ஓசையும் நடையும் அமைந்துள்ள இப்பகுதியில் தன்னந்தனியனாய்ப் போர் செய்த இராமபிரானது வீரமும் கைவில்லிற்ற பொழுதும் கலங்கா மனநிலையும் நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளன.

[தெ. ப. கரன் வதைப்படலம் 162—167, 169—186]

வேறு

72 தம்பிதலை யற்றபடி யுந்தய ரதன்சேய்
அம்புபடை யைத்துணி படுத்தது மறிந்தான்
வெம்புபடை விற்கைவிச யக்கரன் வெகுண்டான்
கோம்புதலை கட்டிய குலக்கிரி கடுப்பான். 1

73 அந்தகனு முட்கிட வரக்கர்கட லோடுஞ்
சிந்துரம் வயப்புரவி தேர்திசை பரப்பி
இந்துவை வளைக்குமெழி லிக்குல மெனத்தான்
வந்துவரி விற்கைமத யானையை வளைத்தான். 2

74 அடங்கலில் கொடுந்தொழி லரக்கரவ் வனந்தன்
படங்கிழி தரப்படி தனிற்பல விதப்போர்
கடங்கலுழ் தடங்களிறு தேர்பரி கடாவித்
தொடங்கினர் நெடுந்தகையும் வெங்கணை துரந்தான். 3

72 தம்பி—தூடணன். படை—இராக்கத சேனை. வெம்பு—உக்கிரங் கொண்ட (கரன்). வெகுண்ட போதைய தோற்றம் ஈற்றடியிற் கூறப்பட்டது; பிறை யெயிறு யானையின் தந்தம் போல வெளிப்பட்டன: தந்தங்களை முகத்தின் கண்ணே உறுதியாகக் கொண்ட குலயானை போன்றவன்.

73 அந்தகன்—யமன். கடல் போன்று கொந்தளிக்கும் பெரிய அரக்கர் சேனை. சிந்துரம்—யானை. சந்திரனை முற்றிலும் சூழ்ந்து கொள்ளும் மேகக்கூட்டமென. யானை—இராமபிரான்.

74 கொடுந்தொழில் உள்ள வேகம் அடங்குதலில்லாத அரக்கன். மத நீரைப் பொழிகின்ற பெரிய யானை. கடாவி—செலுத்தி. நெடுந் தகை—அவர்கள் அம்பு துரக்கும் வரையில் பொறுத்திருந்த இராமபிரான்.

75 துடித்தன கடக்கரி துடித்தன பரித்தேர்
துடித்தன முடித்தலை துடித்தன தொடித்தோள்
துடித்தன மணிக்குடர் துடித்தன தசைத்தோல்
துடித்தன கழற்றுணை துடித்தன விடத்தோள். 4

76 வாளின்வனம் வேலின்வனம் வார்சிலை வனந்திண்
தோளின்வன மென்றிவை துவன்றி நிருதப்பேர்
ஆளின்வனம் நின்றதனை யம்பின்வன மென்னுங்
கோளின்வன வன்குழுவி னிற்குறை படுத்தான். 5

77 தானுருவு கொண்டதரு மந்தெரி சரந்தான்
மீனுருவு மேருவை விலங்குருவு மேலாம்
வானுருவு மண்ணுருவும் வாளுருவி வந்தார்
ஊனுருவு மென்னுமிது ணர்த்தவு முரித்தோ. 6

78 கடுங்கர னெனப்பெயர் படைத்தகழல் வீரன்
அடங்கலு மரக்கரழி வுற்றிட வழன்றான்
ஒடுங்கலில் நிணக்குருதி யோதமதி னுள்ளான்
நெடுங்கடலில் மந்தர மெனத்தமியன் நின்றான். 7

75 துடித்தன—பதைத்து விழுந்தன. தேர்ப்பரி. தொடி—வளை, சிறந்த குடல்கள்.

76 வனம்—அடர்ந்த தொகுதியைக் குறிக்கும்; ஈற்றடியில் அழகு. கோள்—கொலைத்தொழில். குறை படுத்தல்—துணிபடுத்தல்.

77 தருமம் தானே உருவெடுத்தாற் போன்ற இராமபிரான். உருவும்—ஊடுருவும். மேருவை விலங்க உருவும்; விலங்க—குறுக்காக. வாளுருவி வந்தார்—வாள்களை உறையினின்றும் கழித் தெடுத்து வந்தவர். ஊன்—உடம்பு.

78 அரக்கர் அடங்கலும் அழிதலாலே. ஒடுங்கல் இல்—குறைவில்லாத. குருதி ஓதம்—உதிர வெள்ளம். மந்தர மலைபோலத் தமியனாய் நின்றான்.

79 செங்கணேரி சிந்தவரி விற்பகழி சிந்தப்
பொங்குகுரு திப்புணரி யுட்புகையும் நெஞ்சன்
கங்கமொடு காகமிடை யக்கடலி னோடும்
வங்கமென லாயதொரு தேரின்மிசை வந்தான். 8

80 செறுத்திறுதி யிற்புவனி தீயவெழு தீயின்
மறத்தின்வயி ரத்தொருவன் வந்தணுகு முந்தைக்
கறுத்தமணி கண்டர்கட வுட்சிலை கரத்தால்
இறுத்தவனும் வெங்கணை தெரிந்தன னெதிர்ந்தான். 9

81 தீயுருவ கால்விசைய செவ்வியன வெவ்வாய்
ஆயிரம் வடிக்கணை யரக்கர்பதி யெய்தான்
தீயுருவ கால்விசைய செவ்வியன வெவ்வாய்
ஆயிரம் வடிக்கணை யிராமனு மறுத்தான். 10

82 ஊழியெரி யிற்கொடிய பாய்பகழி யொன்பான்
ஏழுலகி னுக்குமொரு நாயகனு மெய்தான்
சூழ்சுடர் வடிக்கணை யவற்றெதிர் தொடுத்தே
ஆழிவரி விற்கரனு மன்னவை யறுத்தான். 11

79 புகையும்—கோபம் மூளும். கங்கம்—கழுகு. மிடைய—நெருங்க. வங்கம்—மரக்கலம்.

80 செறுத்து — உக்கிரமாக. இறுதி — உகாந்த காலம். எழு தீ — கிளர்கின்ற நெருப்பு. மறம் — கொடுமை. வயிரம்—பகைமை; இரண்டையுமுடைய கரன். அணுகு முன்பு. சிவபெருமானது தெய்வத் தன்மை பொருந்திய வில்லை. தெரிந்தனன்—தெரிந்து.

81 தீயினது வடிவத்தையுடைய. கால் — காற்று. வடி—கூர்மை.

82 தீயின் சுவாலை சூழ்ந்த வடிக்கணை. ஆழி — சக்கரம். சக்கரம் போன்று வளைத்த வில்.

83 கள்ளவமர் மாயவினை கல்வியின் விளைத்தான்
வள்ளலுரு வைப்பகழி மாரியின் மறைத்தான்
உள்ளமுலை வுற்றமர ரோடின ரொளித்தார்
வெள்ளெயி றிதழ்ப்பவள வீரனும் வெகுண்டான். 12

வேறு

84 முடிப்ப னின்றொரு மோய்கணை யாலெனாத்
தொடுத்து நின்றுயர் தோளுற வாங்கினான்
பிடித்த திண்சிலை பேரகல் வானிடை
இடிப்பி னோசை படக்கடி திற்றதே. 13

85 வெற்றி கூறிய வானவர் வீரன்வில்
இற்ற போது துணுக்கமுற் றேங்கினார்
மற்றோர் வெஞ்சிலை யின்மை மனக்கொளா
அற்ற தாலெம் வலியென அஞ்சினார். 14

86 என்னும் மாத்திரத் தேந்திய கார்முகஞ்
சின்ன மென்றுந் தனிமையுஞ் சிந்தியான்
மன்னர் மன்னவன் செம்மல் மரபினால்
பின்னு றத்தன் பெருங்கரம் நீட்டினான். 15

83 கள்ள அமர்—வஞ்சனைப் போர், கல்வியின் — விஞ்சையினாலே. உள்ளம் உலைவுற்று—மனம் நடுங்கி. ஓடினர்—ஓடி.

84 மொய் கணை—வலிய அம்பு. ஓர் அம்பைத் தொடுத்த படி நின்று. வாங்கினான்—வளைத்து இழுத்தான். பெரிய அகன்ற வானம். விரைவாக ஒடிந்தது.

85 துணுக்கம்—நடுக்கம். அற்றது—அற்றுப் போய்விட்டது.

86 என்னும் மாத்திரத்து — வானவர் இங்ஙனம் கூறி அஞ்சிய அளவில். கார்முகம் — வில். சின்னம்—ஒடிந்தது. செம்மல் — இராமபிரான். மரபினால் — பழைய மரபு முறைப்படி.

87 கண்டு நின்று கருத்துணர்ந் தானென
அண்டர் நாதன் தடக்கையி னத்துணை
பண்டு போர்மழு வாளியைப் பண்பினாற்
கொண்ட வில்லை வருணன் கொடுத்தனன். 16

88 கொடுத்த வில்லையக் கொண்டல் நிறத்தினான்
எடுத்து வாங்கி வலங்கொண் டிடக்கையிற்
பிடித்த போது நெறிபிழைத் தோர்க்கெலாந்
துடித்த வாலிடக் கண்ணொடு தோளுமே. 17

89 ஏற்றி நாணிமை யாமு னெடுத்தது
கூற்றி னொருங் குனிக்கக் குனித்தெதிர்
ஆற்றி னானவ னாழியந் தேர்சரம்
நூற்றி னன்னுண் பொடிபட நூறினான். 18

90 எந்தி ரத்தடந் தேரிழந் தானிழந்து
அந்த ரத்திடை யார்த்தெழுந் தம்பெலாஞ்
சுந்த ரத்தனி வில்லிதன் தோளெனும்
மந்த ரத்தின் மழையின் வழங்கினான். 19

87 அத்துணை—அந்தச் சமயத்தில். மழு வாளி—பரசுராமன். மழுவாளியிடம்; முன்பு பரசுராமனிடம் கொண்ட வில்லை இராமபிரான் வருணனிடம் ஒப்படைத்திருந் தான். பண்பினால்—உரிமையினால்.

88 வலங் கொண்டு வாங்கி எடுத்து—வலக்கையால் வாங்கி ஏந்தி. நாண் ஏற்றுதற்கு இடக்கையிற் பிடித்த பொழுது. ஆல்—அசை.

89 நாண் ஏற்றி. அது—அவ்வில்லை. யமனும் மதிக்கும்படி. குனித்து—வளைத்து. சரம் நூற்றினால். எதிர்த்தவனாகிய கரனது தேரைப் பொடிபட அழித்தான்.

90 எந்திரந் தடந்தேர்—எந்திரம் போன்று விரைந்து செல்லும் பெரிய தேர். அந்தரம்—ஆகாயம். மந்தரத்தின் மீது. மழை போல.

91 தாங்கி நின்ற தயரத ராமனுந்
தூங்கு தூணி யிடைச்சுடு செஞ்சரம்
வாங்கு கின்ற வலக்கையோர் வாளியால்
வீங்கு தோளொடு பார்மிசை வீழ்த்தினான். 20

92 வலக்கை வீழ்தலு மற்றைக் கையால்வெற்றி
உலக்கை வானத் துருமென வோச்சினான்
இலக்கு வற்குமுன் வந்த விராமனும்
விலக்கி னானொரு வெங்கதிர் வாளியால். 21

93 விராவ ருங்கடு வெள்ளெயி றிற்றயின்
அராவ ழன்ற தனையதன் னாற்றலால்
மராம ரங்கையில் வாங்கிவந் தெய்தினான்
இராம னங்கோர் தனிக்கணை யேவினான். 22

94 வரம ரக்கன் படைத்தலின் மாயையின்
உரமுடைத் தன்மை யாலுல கேழையும்

91 தாங்கிநின்ற—தடுத்து நின்ற. தூங்கு தூணி—தோளிலே கட்டப்பட்ட அம்பறாத் தூணி. வாங்குகின்ற—அம்பை எடுக்கும் நிலையிலுள்ள.

92 உரும்—இடி. ஓச்சினான்—உயர வீசினான். இராமனும் ஒரு வாளியால் அதனை விலக்கினான்.

93 விராவரும் கடு—பொருந்தியுள்ள நஞ்சு; நஞ்சினைக் காலுகின்ற வெள்ளிய பற்கள். வாங்கி வந்து—எடுத்து வந்து.

94 அரக்கன்—ஈண்டு இராவணன். பரம் முருக்கிய—மிகுதியும் துன்புறுத்திய. வரத்தினாலும், மாயையினாலும், தேக வலிமையினாலும் ஏழுலகையும் முருக்கினான்;

பரமு ருக்கிய பாவத்தி னால்வலக்
கரமெ னக்கரன் கண்டமுற் றனரோ. 23

95 ஆர்த்தெ ழுந்தன ராடினர் பாடினர்
தூர்த்த மைந்தனர் வானவர் தூய்மலர்
தீர்த்த னும்பொலிந் தான்கதி ரோன்திசை
போர்த்த மென்பனி போக்கிய தென்னவே. 24

அப்படி முருக்கிய பாவத்தினால் கரன் கழுத்தறுப்புண்டான்.

95 தூர்த்து—தூய் மலர் பொழிந்து. அமைந்தனர் — முன்னைய துணுக்கம் நீங்கப் பெற்றனர். தீர்த்தன் — பரிசுத்தனாகிய இராமபிரான். திசை போர்த்த — எல்லாத் திசைகளையும் மூடிய.

30. சூர்ப்பநகை இராவணனிடம் முறையிடுதல்.

கரன் முதலிய காளை வீரர் இராமபிரான் வில் ஒன்றில் கடிகை மூன்றில் விண்ணுலகெய்திய பின்பும் அவ்விழவை மறந்தனள் போல் இராமன் துங்க வரைப் புயத்தினிடைக் கிடந்த பேராசை மனங் கவற்ற ஆற்றாளாகி, தன் மனோரதம் நிறைவேறுதற் கிடையூறாயிருந்த சீதையைப் பிரித்துப் பழிவாங்கும் எண்ணத்துடன் இராவணனிடம் சீதை தன்மை உரைப்பேன் என்று தலையில் அங்கை வைத்து மலையிலங்கையை நோக்கி ஓடினாள். அப்படிச் சென்றவள் இராவணனிடம் பேசி, அவன் மனத்தைச் சீதைபால் திருப்பிய வரலாறு இப் பகுதியிற் காணப்படும்.

இராமபிரானிடம் சென்றபொழுது பொய்ம்மையும் வஞ்சனையும் மேற்கொண்டு தன்னை மறைக்க முயன்று அது முடியாமல் ஏமாற்றமடைந்த, 'ஊன் சுட வுணங்கு பேழ் வாயுணர்விலி' யாகிய அரக்கி, 'பாம்பின்கால் பாம்பறியும்' என்பதற்கிணங்க இராவணன் மனப்பாங்கினை நன்கறிந்தவளாதலால் அவன் மனத்தைப் பித்தேற்றி அவனை எளிதில் ஏமாற்ற வல்லவளாயினாள். பொய்ந்நின்ற நெஞ்சிற் கொடியாள் தன் கணவன் இராவணனால் தலையறுப்புண்டமைக்கும் தான் இராமனால் காதும் மூக்கும் அறுப்புண்டமைக்கும் ஓரே முறையில் பழிவாங்கும்படி 'கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்து' இராவணன் தலையுடன் அரக்கர் குலமும் அறும்படியான கொடுமை சூழவல்லவளாயினாள்.

தன் காலடியில் விழுந்து புரண்டழுத அரக்கியை நோக்கி இராவணன் எடுத்த சீற்றத்துடன் "யாவர் செயல்?" என்றான். அவள் "மானிடர் தடிந்தனர்கள் வாளுருவி" என்றுவிடைபகர. அதைச் சிறிதும் நம்பாமல், 'உள்ளதைச் சொல்' என்று கூறினான். தன்னாற் காதலிக்கப்பட்ட மானுடர் வலிமையை அவன் அவமதித்துக் கூறியதைப் பொறாமல் இராவணன் மீது கொண்டிருந்த அலட்சியமும் இராமன் மாட்டுள்ள பெரு மதிப்பும் ஒருங்கு எழ அவனுக்குத் தைக்கும்படி "உன்னையோர் துகள் தனையு முன்னார்: நுங்கள் குலம் வேரொடு மடங்கக் கோறுமென முந்தையொரு சூளுறவு கொண்டார்" என்று தன் வாய் வல்லமை முழுவதுந் தோன்ற ஆவேசத்தோடு விடை பகர்ந்தாள். அது வரை போர்க்களத்தில் வெற்றியன்றி மற்றொன்று பெற்றறியாத இராவணன் அவமானத்தாற் புழுங்கினான்; தன்னையே பலவாறு நொந்து வருந்தினான். மானிடர் மீதெழுந்த கோபக்கனல் சூர்ப்பநகை மீதும் சிறிது வீச, "அம்மானுடரைக் கரன் முதலிய வீரர் கொன்றிலரோ?" என்று பெருமிதத்துடன் கேட்டான். அது கேட்டதும், கரன் விழுந்து

கிடந்த காட்சியைக் கண்டனள்போற் கவன்று வயிறலைத்து ஒப்பாரி வைக்கலானாள். பின்பு, நிகழ்ந்தது இன்னதென்று ஒருவாறு விளங்கும் வண்ணம் உரைக்கலுற்றாள். இராமபிரான் புரிந்த வீரப்போர் அவள் அகக் கண்முன்னே எழ, அவனது 'எல்லொன்று கமலச் செங்கண்களில்' ஈடுபட்ட நிலையில் கரன் முதலியோர்க்கு நேர்ந்த கதியை வியப்புடன் கூறினாள். அவள் கூற்றின் பண்பை ஒன்றும் நோக்காது அதன் சாரத்தை மட்டும் உட்கொண்ட இராவணனுக்குக் கோபத்துடன் துக்கமும் பொங்கி எழுந்தது. அத்துன்பம் சீற்றத்திற்கு ஊற்றஞ்செய்ய, அச்சீற்றம் சூர்ப்பநகை மீதுந் தாவிற்று; அவளை நோக்கி, "நீ யிடை யிழைத்த குற்றம் என்னை கொல்?" என்று உறுக்கினான். அவன் சீற்றத்தைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாத அரக்கி, ஆறுதலாக இழுத்திழுத்துப் பேசலுற்று இரண்டு அடியில் சீதையை அவன் மனங்கவரும்படி வருணித்து, "என் வயினுற்ற குற்றம் இன்ன இயல்பினள் பொருட்டாற் புகுந்தது" என்று அரைகுறையான விடை கூறி அவன் ஆராய்ச்சியை வேறு திசையிலே திருப்பினாள். தூண்டிலை விழுங்கிய மீனைப் போன்று அவள் சூழ்ச்சி வலையிலகப்பட்ட இராவணன் தன் கவர்ச்சியை வெளிப்படையாகக் காட்டாதவன் போன்று பெருமிதமான குரலில் "யாரவள் ?" என்று கேட்டான். இவ்வினா அவன் வாயினின்றும் வருவதை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த சூர்ப்பநகை தான் திட்டம் போட்டபடி இராவணன் மனதில் காதல் நெருப்பை மூட்டலானாள். தன் சூழ்ச்சி ஆரம்பத்திலேயே பலிப்பதைக்கண்ட சூர்ப்பநகை, "ஐய யான் கூறுவதை ஆழ்ந்து தேர்" என்று பீடிகையிட்டு, சீதாபிராட்டியின் வடிவெலாம் பேசி, அவளைத் தன் அகக் கண்முன்னே காண்பவள் போலக் காட்டி, "அவள் அழகை ஒருவராலும் பேசமுடியாது; நான் உனக்குக் கூறவும் வேண்டுமோ? நாளைக்கே நீ காண்பாயன்றோ" என்று இன்னும் ஒருபடி அவன் மனத்தைத் தான் விரும்பிய நெறியுய்ப்பதற்கு வசப்படுத்தினாள்

இராவணன் மனம் பகற்கனவு காணலுற்றது; பேசும்பொழுதே தமையன் மனநிலையை ஒற்றியுணரும் இயல்பினளாய அரக்கி அவன் காணும் பகற் கனவை இன்னும் ஒருபடி மேலெழுவித்தற் பொருட்டு, தொடங்கிய பொருளை மறந்து மற்றொன்று விரிப்பவள் போற் பாவனை செய்து, சீதையை அவன் பெற்றுவிட்டமையினால் எல்லா நன்மையும் சிறப்பும்— அவனுக்கே உண்டு என்றெல்லாம் கூறி அவனைப் பித்தேற்றினாள். இந்நிலையில் அவள் நன்மொழியாகவே தன்னுணர்ச்சியோடு விரும்பிப் பேசினாள்; ஆனால் பகைமை வேரோடிய உள் மனத்தில் செயலால் அவள் கருதியதற்கு நேர் மாறான அமங்கலப்பொருள் அவளறியாமலே சிலேடையாக அடுத்தடுத்து மூன்று பாட்டில் புகுந்தது. பின்பு நேராகவே "சீதை யென்னும் மான் கொண்டோடு நீ உன் வாள்வலி உலகங்காண" என்று சொல்லி அவனைத் தூண்டிய அளவோடு நில்லாது, அவனது வாள்வலியால் தானும் இராமனை யடையலாம் என்று மனப்பால் குடித்து, "யான் கொண்டோடும் வண்ணம் இராமனைத் தருதி என்பால்" என்று பேச்சோடு பேச்சாகச் சொல்லிவைத்தாள். ஆனால் தன்னை மறந்து வேறு சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்த இராவணன் அதைக் கவனிக்கவில்லை. சூர்ப்பநகை மறுபடியும் 'ஒருபது முகமுந் தோள்களிருபதும் பெற்ற செல்வம் எய்துவது இனி நீ எந்தாய்' என்று தான் கூறிய கருமத்தை உறுதிப்படுத்தினாள். இவ்வளவோடு நில்லாது முதலில் அவன் கேட்ட கேள்விக்கு விளக்கமான விடை யளிப்பவள் போல் ஆரம்பித்து, "இப்படிப்பட்டவளை உன்பாலுய்ப்பலென்றெடுக்கலுற்ற என்னை அவ்விராமன் தம்பி மூக்கரிந்துவிட்டான்" என்று தானே அவளைத் தூக்கிவரமுற்பட்ட செய்தியை உணர்த்தும் முகத்தால் அவன் மனத்தை மீட்க வொண்ணாதபடி சீதை பால் முடுக்கிவிட்டாள். மறுபடி அவன் மூலமாக இராமனைப் பெற

இடமேற்படுமோ என்பதை அறியும் அவாவுடன் "முடிந்தது என் வாழ்வு உன்னிடம் சொன்ன பின் உயிரை நீப்பான் துணிந்தனன்" என்றும் கூறினாள்.

[தெ. ப. மாரீசன் வதைப்படலம் 45–81; 46, 47, 48, 61, 78 நீங்கலாக.]

வேறு

96 என்றினைய வன்றுய ரிலங்கைநக ரெய்த
நின்றவ ரிருந்தவரோ டோடுநெறி தேடக்
குன்றினடி வந்துபடி கோண்டலென மன்னன்
போன்றிணி கருங்கழல் விழுந்தனள் புரண்டாள். 1

97 மடித்தபில வாய்கள்தோறும் வந்துபுகை முந்தத்
துடித்த தோடர்மீசைகள் சுறுக்கோள உயிர்ப்பக்

96 என்று இனைய வன்துயர்—முந்தின செய்யுட்களிற் கூறிய வலிய துயரம். அதாவது சூர்ப்பநகையின் நிலையை இராவணன் அறிந்தால் என்ன ஆபத்து நேருமோ என்று மக்கள் எய்திய துயரம் முதலியன. நின்றவர் இருந்தவரோடு ஓடு நெறி தேட—இராவணன் கோபம் காரணமாகத் தங்களுக்கும் ஆபத்து வருமென்று அஞ்சி நின்றவர் இருந்தவர்களோடு சேர்ந்து ஓடி உயிர் தப்புதற்குரிய வழிகளை ஆராய. பொன்திணி—அழகு மிக்க. கருங்கழல்—கரிய நிறமுள்ள பாதங்கள். விழுந்தனள் புரண்டாள்—விழுந்து புரண்டாள்.

97 பில வாய்—மலைக்குகை போன்ற வாய். மடித்த வாய்—கோபத்தினால் மடிப்புற்ற வாய். புகை முந்த — மூக்கின் வழி நெருப்புக் காற்று வெளிப்படுமுன் வாய் வழியே கோபப்புகை வெளிப்பட. துடித்த தொடர் மீசைகள் சுறுக்கொள உயிர்ப்ப—கோபத்தினால் மேலுதடு நடுங்க எல்லா மீசைகளும் துடித்தலாலே நெருப்புப் பற்றும்படி

கடித்தகதிர் வாளெயிறு மின்கனல மேகத்
திடித்தவுரு மொத்துரறி யாவர்செய லென்றான். 2

98 கானிடை யடைந்துபுவி காவல்புரி கின்றார்
மீனுடை நெடுங்கொடியி னானனையர் மேல்கீழ்
ஊனுடை யுடம்புடைமை யோருவமை யோவ்வா
மானுடர் தடிந்தனர்கள் வாளுருவி யென்றாள். 3

99 செய்தனர்கள் மானுட ரெனத்திசை யனைத்தும்
எய்தநகை வந்ததெரி சிந்தினக ணெல்லாம்
நொய்தவர் வலித்தொழில் நுவன்றமொழி யொன்றோ
பொய்தவிர் பயத்தையொழி புக்கபுக லென்றான். 4

பெருமூச்சு விட்டு. கடித்த கதிர் வாளெயிறு மின் கனல—மடித்தவாயைக்கடித்த கூரிய ஒள்ளிய பற்கள் மின்னலின் ஒளியை எழுப்ப. மேகத்திலே இடித்த இடியைப் போலப் பேரொலி செய்து, 'இது யாவர் செயல்?' என்று வினவினான்.

98 காட்டிலிருந்தபடியே உலகைக் காப்பவர். அழகில் மன்மதனை ஒப்பவர். ஊனுடை உடம்புடைமையோர்—மாமிச சரீரமெடுத்தவரில். தடிந்தனர்—அறுத்தனர்.

99 நகை—அலட்சியச்சிரிப்பு. எரி சிந்தன கண்—முன்பு எழுந்த கோபம் தடித்தமையால். நொய்து அவர் வலித்தொழில்—அம்மானிடர் செய்யும் வல்லமைச் செயல் அற்ப அளவினையுடையதன்றோ. ஆதலால் நுவன்ற மொழி ஒன்றோ—நீ சொன்னதும் ஒரு பேச்சோ? இதை மெய் யென்று நம்ப முடியுமோ? பொய்தவிர்—இதுபோன்ற பொய்களை விட்டுவிடு. பயத்தை ஒழி—பயத்தை விடு. புக்கபுகல்—நிகழ்ந்தவற்றை உள்ளபடி சொல்.

100 மன்மதனை யொப்பர் மணிமேனி வடமேருத்
தன்னெழி லழிப்பர் திரள்தோளின் வலிதன்னால்
என்னதனை யிப்பொழு திசைப்ப துலகேழின்
நன்மத னழிப்பரோ ரிமைப்பி னனிவில்லான். 5

101 வந்தனை முனித்தலைவர் பாலுடையர் வானத்து
இந்துவின் முகத்தரேறி நீரிலெழு நாளக்
கந்தமல ரைப்பொருவு கண்ணர் கழல்கையர்
அந்தமில் தவத்தொழில ராரவரை யொப்பர். 6

102 வற்கலையர் வார்கழலர் மார்பினணி நூலர்
விற்கலையர் வேதமுறை நாவர்நனி மெய்யர்
உற்கலைய ருன்னையோர் துகட்டனையு முன்னார்
சொற்கலையே னத்தொலைவில் தூணிகள் சுமந்தார். 7

100 இது முதல் ஆறு கவிகளில் மானிடர் பெருமையை விரித்துக் கூறுவாள். மணிமேனி—அழகிய மேனியால். எழில்—அழகு. என் அதனை இப்பொழுது இசைப்பது—அவர் வலித்தொழிலைப் பற்றிக் கூறுவது இந்த நிலையில் எப்படி இயலும்? நன் மதன்—நல்ல வலிமையை. நனி வில்—பெருமை பொருந்திய வில்.

101 வந்தனை—வணக்கம். ஏறி நீரில் எழு—அலைகள் வீசுகின்ற நீரிலே தோன்றுகின்ற. நாளக் கந்த மலர்—பூந்தண்டினையுடைய வாசனை பொருந்திய தாமரை மலரை. பொருவு—ஒப்பாகின்ற. அந்தம் இல் தவம். அந்தம்—முடிவு.

102 வற்கலையர்—மரவுரி தரித்தவர். வில் கலையர்—வில் வேதமுணர்ந்தவர். உறை—நிலைபெற்ற. நனி மெய்யர்—மிகவும் மெய்ம்மையை மேற்கொண்டொழுகுபவர். உற்கு அலையர்—உனக்கு அஞ்ச மாட்டார். உன்னை ஓர் துகள் தனையும் உன்னார்—உன்னை ஒரு தூசிக்குச் சமமாகவும் மதியார். சொல் கலை—சொல்லாகிய கலை; காவியக் கலை. தொலைவு இல் தூணிகள்—எடுக்க எடுக்கக் குறையாத அம்பறாத் தூணிகள்.

103 ஆறுபுல னஞ்சின மரக்கரை யெனச்சென்று
ஏறுநெறி யந்தண ரியம்ப வுலகெல்லாம்
வேறுமெனு நுங்கள்குலம் வேரோடு மடங்கக்
கோறுமென முந்தையொரு சூளுறவு கொண்டார். 8

104 மாரருள ரேயிருவ ரோருலகின் வாழ்வார்
வீரருள ரேயவரை வில்லதனின் வெல்வார்

103 ஆறு புலம்—ஆறுகிய அறிவும். ஏறும் நெறி அந்தணர்—உயர்ந்த ஒழுக்க நெறியிலே நின்ற முனிவர். உலகெல்லாம் வேறும் எனும் நுங்கள் குலம்—உலகம் முழுவதையும் வெல்லுவோம் என்று அறை கூவித் திரிகின்ற உங்கள் குலத்தை; அவளது உள்மனம் தான் இராமன் கட்சியினளாக்' கொண்டமையினால் 'எங்கள் குலம்' என்னாது 'நுங்கள் குலம்' என்று தன்னுணர்வின்றியே கூறினாள். வேரொடும் அடங்கக் கோறும் என—மறுபடி கிளைப்பதற்கு இடமின்றி ஒருவரையும் தப்பவிடாமற் கொல்லுவோம் என்று. முந்தை—முன்பு. ஒரு சூளுறவு கொண்டார்—ஒரு சபதஞ் செய்துள்ளார்கள்.

104 மாரர் உளரே இருவர்—உருவிலியாகிய மன்மதன் ஒருவனையன்றி இருவர் இருக்கின்றார்களோ? ஓர் உலகின் வாழ்வார்—அதுவும் அவ்விருவர் தாமும் ஒருங்கு வாழ்பவராக உளரோ? அங்ஙனம் இருவர் ஒருலகில் வாழ்பவருளராயின் மேனியழகில் இவருக்கு ஒப்பாகக் கூறத்தகுவர். வீரர் உளரே அவரை வில் அதனின் வெல்வார்—வில்வித்தையில் அவர்களை விஞ்சிய வீரர் இருக்கின்றார்களோ? அப்படியிருந்தால் வடிவில் ஒவ்வாவிடினும் வீரத்திற்கு ஒப்பாகக் கூறத்தக்கவராவர். ஆர் ஒருவர் அன்னவரை ஒப்பவர்கள்—அழகு, வீரம் இவற்றிற்குத் தனித்தனியே ஒப்பாரில்லையான பின்பு அவர்களை முழுவதும் ஒப்பவர் இருக்க முடியுமோ? ஐயா—'அண்ணாவோ' என்று விளியாது இப்பொழுது "ஐயா" என்று விளிக்கின்றாள்; "நுங்கள் குலம்" என்ற பொழுதே தன்னை வேறாகக்கருதிய

ஆரொருவ ரன்னவரை யொப்பவர் களையா
ஓரொருவ ரேயிறைவர் மூவரையு மொப்பார் 9

105 தராவலய நேமியுழ வன்தயா தப்பேர்ப்
பராவரு நலத்தொருவன் மைந்தர் பழியில்லார்
விராவரு வனத்தவன் விளம்ப உறைகின்றார்
இராமனு மிலக்குவனு மென்பர் பெயரென்றான் 10

106 மருந்தனைய தங்கைமணி நாசிவடி வாளால்
அரிந்தவரு மானுட ரரிந்துமுயிர் வாழ்வார்
விருந்தனைய வாளொடும் விழித்திறையும் வெள்காது
இருந்தன னிராவணனு மின்னுயிர்கொ டின்னும் 11

தன்மை இன்னும் பின்னாட்டுதலால். அவர்களுக்கு மும் மூர்த்திகளில் ஒப்பாவாரில்லையோவெனின் அவர்கள் ஒவ்வொருவரே மூவரையும் ஒரு சேர நிகர்வர்; ஆதலால் அவர்களும் ஒப்பாகார்.

105 தராவலயம் நேமி உழவன்—பூமண்டலம் முழுதும் தன் ஆஞ்ஞா சக்கரத்தைச் செலுத்தியவன். தயரதன் என்னும் பெயரையுடைய புகழ்தற்கரிய நற்குணமுடைய ஒருவனுக்கு மைந்தர். பழி—குற்றம். விராவு அரு—சேர்தற்கரிய.

106 மருந்தனைய தங்கை—மூவர் ஆண் மக்களுக்கிடையில் அருமையாகத் தோன்றியவள். மணி நாசி — அழகிய மூக்கை. விருந்து அனைய வாள்—புதுமையின் வடிவம் போன்ற வாள்; உறை கழற்றித் தொழிற் படாத வாள். விழித்து—மூக்கறுபட்ட கோலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு. இருந்தனன்—இடவழுவமைதி.

107 கொற்றமது முற்றிவலி யாலரசு கொண்டேன்
உற்றபயன் மற்றிதுஒல் காவுரை யிறந்தேன்
முற்றவுல கத்துமுதல் வீரர்முடி யெல்லாம்
அற்றபொழு தத்திது பொருந்து மெனலாமே 12

108 மூளுமுள தாயபழி என்வயின் முடித்தோர்
ஆளுமுள வாமவர தாருயிரு முண்டாம்
வாளுமுள தோதவிட முண்டவன் வழங்கும்
நாளுமுள தோளுமுள நானுமுள னன்றே 13

109 என்றுரை செயாநகை செயாவெரி விழிப்பான்
வன்றுணை யிலாவிருவர் மானுடரை வாளாற்
கொன்றிலர் களாநெடிய குன்றுடைய கானில்
நின்றகர னேமுதலி னோர்நிருத ரென்றான் 14

107 கொண்டேன்—கொண்டவனாகிய யான். உற்ற பயன் இது கொல். ஒல்கா உரை இறந்தேன்—நீங்காத புகழை இழந்தேன். பொழுதத்து—பொழுதிலே. இது பொருந்தும் எனலாமே—இழந்த ஒல்கா உரை மறுபடி பொருந்துமென்று கூறமுடியுமோ? அறுப்புண்ட மூக்கு மறுபடி பொருந்தினாலும் இது பொருந்துமோ?

108 மூளும் பழி — வர வர வளரும் பழி. உள தாய பழி — நீங்காப் பழி. ஆளும் உளவாம்—மனிதரும் உயிரோடிருக்கின்றார்களாம். ஓத விடம் உண்டவன்—பாற் கடலிற் றோன்றிய விடத்தை யுண்ட சிவபெருமான். வழங்கும் நாளும் உள—வழங்கிய முக்கோடி வாழ் நாளும் உள்ளன.

109 எரி விழிப்பான் — நெருப்பைப் போற் பார்ப்பவனாகிய இராவணன்.

வேறு

110 அற்றவ னுரைத்த லோடு
மழுதிழி யருவிக் கண்ணள்
எற்றிய வயிற்றள் பாரி
னிடைவிழுந் தேங்கு கின்றாள்
சுற்றமுந் தொலைந்த தைய
நொய்தெனச் சுமந்த கையள்
உற்றது தெரியும் வண்ண
மொருவகை யுரைக்க லுற்றாள். 15

111 சொல்லென்றன் வாயிற் கேட்டார்
தொடர்ந்தெழு சேனை யோடுங்
கல்லென்ற ஒலியிற் சென்றார்
கரன்முதற் காளை வீரர்
எல்லொன்று கமலச் செங்க
ணிராமனென் றிசைத்த ஏந்தல்

110 அற்று—அத்தன்மையான மொழியை. அழுது இழி அருவிக் கண்ணள்—அழுதலாற் பெருகி இழிகின்ற அருவி போல நீர் பாயுங் கண்ணினளாகி. எற்றிய—அடித்து. பாரினிடை விழுந்து ஏங்குகின்றாள்—பூமியின் கண்ணே விழுந்து அழுகின்றவளாகிய சூர்ப்பநகை. 'சுற்றமும் தொலைந்தது; ஐயனே; அதுவும் மிக விரைவில்' என்று கூறி. சுமந்த கையள்—'தலையின் மேலே வைத்த கையளாய்.' உற்றது—நடந்தது. உற்றது ஒரு வகை தெரியும் வண்ணம் உரைக்கலுற்றாள்.

111 கரன் முதலியோர் அழிவை நினைந்து அழுதனளாயினும், போர் நிகழ்ச்சியை வருணிக்கும் பொழுது, துக்கத்தைக் காட்டிலும் இராமபிரான் அழகிலும் வீரத்திறலிலும் அவள் கொண்ட ஈடுபாடு அதிகம் வெளிப்பட்டது.

வில்லொன்றிற் கடிகை மூன்றி
லேறினர் விண்ணி லென்றாள். 16

112 தாருடைத் தானை யோடுந்
தம்பியர் தமியன் செய்த
போரிடை மடிந்தா ரென்ற
உரைசெவி புகாத முன்னங்
காரிடை யுருமின் மாரி
கனலோடு பிறக்கு மாபோல்
நீரோடு நெருப்புக் கான்ற
நிறைநெடுங் கண்க ளெல்லாம் 17

113 ஆயிடை யெழுந்த சீற்றத்
தழுந்திய துன்ப மாழித்
தீயிடை யுகுக்கு நெய்யிற்
சிற்றத்திற் கூற்றஞ் செய்ய

நேரிற் கண்டாற் போன்ற உணர்ச்சிதோன்றக் கூறுகின்றாள். எல் ஒன்று—ஒளி பொருந்திய. ஏந்தல்—பெருமையிற் சிறந்தவன்.

112 தாருடை...மடித்தார்—அவள் கூற்றிலமைந்த வருணனை நயங்கள் ஒன்றையும் அவன் கவனிக்க வில்லை; தனக்கு வேண்டியதை மட்டும் உட்கொண்டான். அதாவது இராமன் தனியே புரிந்தபோரில் கரன் வெற்றிச் சேனையுடன் மாண்டான் என்பது. காரிடை உருமின் மாரி கனலொடு பிறக்குமாபோல்—மேகத்தின் கண் இடியோடு கூடிய மழை நெருப்புடனே தோன்றுவதுபோல. நீரொடு நெருப்புக்கான்ற—கண்ணீரோடு நெருப்பையுஞ் சொரிந்தன. சோகமும் கோபமும் ஒருங்கு அடைந்தான்.

113 ஆழ்துயரத்தால் அதிகரித்த கோபம் சூர்ப்பநகை மீது செல்ல, அந்நிலையில் அவளை வினவுகின்றான். அப்பொழுது ஓங்கிநின்ற கோபத்தினாற் கீழே அழுத்தப்பட்ட

நீயிடை யிழைத்த குற்ற
　　மென்னைகொல் நின்னை யின்னே
வாயிடை யிதழு மூக்கும்
　　வலிந்தவர் கொய்ய என்றான் 18

114 என்வயி னுற்ற குற்றம்
　　யாவர்க்கு மெழுதொ ணாத
தன்மைய னிராம னோடுந்
　　தாமரை தவிரப் போந்தாள்
மின்வயின் மருங்குல் கொண்டாள்
　　வேய்வயின் மென்றோள் கொண்டாள்
பொன்வயின் மேனி கொண்டாள்
　　பொருட்டினாற் புகுந்த தென்றாள் 19

துயரம் வடவாமுகாக்கினியில் நெய் சொரிந்தாற் போன்று சீற்றத்திற்கு வலிமையை அளித்தலாலே நீ இடை இழைத்த குற்றம்—நீ அவர்கள் மாட்டுச் செய்த குற்றம்.

114 இவ்வளவு கோபத்திற்கும் சிறிதும் அசையாத சூர்ப்பநகை தன் இயற்கைப்படியே மெய்போன்ற பொய்யை அஞ்சாமற் கூறுகின்றாள். என்வயின் உற்ற குற்றம்—யான் உண்மையில் ஒரு குற்றமும் செய்திலேன்; நன்மை கருதிச் செய்த ஒன்று குற்றமாக நேர்பட்டது. அஃது என்னையோ வெனின் :— யாவர்க்கும் எழுதொணாத தன்மையன் இராமனோடும் — சீதாபிராட்டியைப் பற்றிக் கூறுமுன் இராமனழகில் ஈடுபடுகிறாள் ; இருவரையுஞ் சேரக்கண்ட காட்சி தன் அகக்கண்முன் எழுதலாலே. பின்பு, தொடங்கிய விஷயத்திலே இழிகின்றாள். தான் இனி விரிவாகக் கூறப்போகும் பொருளை யெல்லாம் ஒரு சில சொற்களிலே தொகுத்துக் கூறுகின்றாள். தவிர—நீங்க. மின்வயின் — மின்னலினிடம். வேய் — மூங்கில். இராமனோடும்போந்த இத்தகைய அழகுள்ளவள் காரணமாக என்மீது குற்றம் வந்துற்றது என்றாள்.

115 ஆரவ ளென்ன லோடு
　　மரக்கியு மைய வாழ்ந்து
தேரவள் திரண்ட கொங்கை
　　செம்பொன்செய் குலிகச் செப்பு
பாரவள் பாதந் தீண்டப்
　　பாக்கியம் படைத்த தம்மா
பேரவள் சீதை யென்று
　　வடிவெலாம் பேச லுற்றாள் 20

116 காமர முரலும் பாடல்
　　கள்ளெனக் கனிந்த வின்சொல்
தேமலர் நிரந்த கூந்தல்
　　தேவர்க்கு மணங்கா மென்னத்

115 அவளை இன்னள் என்று அறியும் ஆவல் தலையெடுப்பக் கோபம் ஒருபுறம் ஒதுங்கப்பெற்ற இராவணன் தன்மன நிலையை வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொள்ளாமல் பெருமித நடையில் 'ஆர் அவள்' என்று வினவ, தன்னுடைய பேச்சு அவன் மனத்தை வேதித்தமையை அறிந்தவள் தான் ஏற்கனவே திட்டம் போட்டபடி தன் விரிவுரையைத் தொடங்கிவிட்டாள். "நான் கூறுவதை ஆழ்ந்து தேர் ; இப்பூமியும் அவள் பாதம் தீண்டும் பேறு பெற்றது ஒரு ஆச்சரியம். அவள் பெயர் சீதை" யென்று பீடிகையிட்டு அவளது அழகை யெல்லாம் பேசலுற்றாள்.

116 காமரம் முரலும் பாடல் என—வண்டுகள் இசைக்கும் பாடல் போலவும். கள் என—தேன் போலவும். தேம் மலர் நிரந்த கூந்தல்—வாசனை பொருந்திய மலர்கள் நிறைந்த கூந்தல். தேவர்—தேவலோகத்துப் பெண்கள்.

தாமரை யிருந்த தையல்
சேடியாந் தரமு மல்லள்
யாமுரை வழங்கு மென்ப
தேழைமைப் பால தன்றே 21

117 மஞ்சொக்கு மளக வோதி
மழையொக்கும் வடித்த கூந்தல்
பஞ்சொக்கு மடிகள் செய்ய
பவளத்தின் விரல்க ளைய
அஞ்சொற்க ளமுதி லள்ளிக்
கொண்டவள் வதனம் மைதீர்
கஞ்சத்தி னளவிற் றேனுங்
கடலினும் பெரிய கண்கள் 22

அணங்கு ஆம் என்ன—கொண்டாடத்தகும் தேவமாதாம் இவள் என்று கூறும்படி. தரம்—தகுதி. உரை வழங்கும் என்பது—விரித்துக் கூறுவோம் என்பது. ஏழைமைப்பாலது அன்றே — அறியாமையின் பாற்பட்டதல்லவா.

117 அளக ஓதி மஞ்சு ஒக்கும்—சுருட்டி முடிக்கப்பட்ட தலைமயிர் மேகத்தைப் போன்றது. வடித்த கூந்தல் மழை ஒக்கும்—அவிழ்த்து விடப்பட்ட கூந்தல் மழையைப் போலும். அடிகள் பஞ்சு ஒக்கும். செய்ய பவளத்தின் விரல்கள் — சிவந்த பவளத்தின் அழகினை யுடையன விரல்கள். அம் சொற்கள் அமுதில் அள்ளிக்கொண்டவள்—அழகிய சொற்களை அமுதினின்றும் வாரிக் கொண்ட அவளது. வதனம் மைதீர் கஞ்சத்தினளவிற்றேனும் கண்கள் கடலினும் பெரிய—முகம் பனிக்குத் தேம்புதல் முதலிய குறைபாடில்லாத தாமரை மலரின் அளவினையுடையதாயினும் மாதிர மனைத்தையும் அளக்கின்ற கண்கள் கடலைவிடப் பெரியனவாய் அழகை முடியக் காணமுடியாதன.

118 ஈசனார் கண்ணின் வெந்தா
னென்னுமி திழுதைச் சொல்லவ்
வாசநா றோதி யாளைக்
கண்டனன் வல்ல வாற்றாற்
பேசலாந் தகைமைத் தல்லாப்
பெரும்பிணி பிணிப்ப நீண்ட
ஆசையா லழிந்து தேய்ந்தா
னனங்கனவ் வுருவ மம்மா 23

119 தெவ்வுல கத்துங் காண்டி
சிரத்தினிற் பணத்தி னோர்கள்
அவ்வுல கத்துங் காண்டி
அலைகட லுலகிற் காண்டி

118 இழுதைச்சொல் — பொய் வார்த்தை. கண்டனன்—கண்டு. வல்ல ஆற்றால் பேசலாம் தகைமைத்தல்லாப் பெரும் பிணி—பேசவல்லவர் தமக்கு இயைந்த திறங்களாற் பேசிமுடிக்க இயலாத பெரிய காதல் நோய். பிணிப்ப — வேறொன்றிலே மனத்தைச் செல்லவிடாது வருத்தலாலே. நீண்ட ஆசையால் — அளவுக்குவிஞ்சிப் பெருகிய ஆசையினாலே. அழிந்து தேய்ந்தான்-மன மழிந்து முடிவில் உடலும் முற்றுந் தேயப்பெற்றான். அநங்கன் —அப்படித் தேய்ந்தபடியினால் அநங்கனாயினான். அம்மா —உண்மை இதுவாக நெற்றிக்கண்ணால் வெந்தான் என்று உலகினர் கூறுவது என்ன நூதனம்.

119 தெவ் உலகம்—அரக்கருக்குப் பகைவராகிய தேவர் உலகம். சிரத்தினில் பணத்தினோர்கள் அவ்வுலகம்—தலையிலே படத்தையுடைய நாகர் வாழும் உலகம். அலைகடல் உலகம்—மண்ணுலகம். மூன்று உலகினும் இவளை ஒப்பவரைக்காணாய். வெவ் உலை உற்ற வேலை வாளினை வென்ற கண்ணாள்—வெப்பம் பொருந்திய கொல்லன் உலையை யடைந்த வேலையும் வாளையும்

வெவ்வுலை யுற்ற வேலை
வாளினை வென்ற கண்ணாள்
இவ்வுல கத்தா ளங்கம்
யாவர்க்கு மெழுதொ ணாதாள். 24

120 தோளையே சொல்லு கேனோ
சுடர்முகத் துலவு கின்ற
வாளையே சொல்லு கேனோ
வல்லவை வழுத்து கேனோ

வென்ற கண்ணாள். முன்பு கொல்லும் வேலும் கூற்றமும் என்னு மிவையெல்லாம் வெல்லும் வெல்லும் என்ன மதர்க்கும் விழிகொண்டாள். இப்பொழுது அவற்றை யெல்லாம் வென்று விட்டாள். அங்கம் யாவர்க்கும் எழுதொணாதாள்—'மதனற்கும் எழுதவொண்ணாச் சீதை.' (மிதிலைக் காட்சிப் படலம்: 4.)

120 *எழுதவொண்ணாதது போலவே அவளழகு பேசவும் ஒண்ணாதது என்கின்றாள்; அப்படிக் கூறுமுகத்தான் நாளையே போய்ப் பார்க்கும்படி தூண்டுகின்றாள். தன் அகக் கண்முன்னே தோன்றிய பிராட்டி உருவத்தைப் பார்த்தபடி இராவணனிடம் பேசுகின்றாள். 'என் கண் முன்னே தோன்றுகின்ற வேய்வயிற் கொண்ட மென்றோளழகையே முதலிற் கூறுவேனோ? அன்றி அத் தோளழகைக் கூறத் தொடங்குதலும் குறுக்கிட்டு வாள் வீசினாற்போல அத்தோளழகினிடையே அலையெறிகின்ற ஒளி பொருந்திய கண்ணின் அழகைப்பேசுவேனோ? இப்படி அதைவிட்டுக் கண்ணழகைக் கூறப்புக்கால் ஏனைய உறுப்புக்கள் தோன்றி நிற்றலாலே அவற்றைப் பேசுவேனோ? இப்படி மீண்டும் மீண்டும் எங்கே தொடங்குவதென்று திகைப்பதையல்லாமல், ஒவ்வொன்றாகப் பேசிமுடிக்கும் ஆற்றல் இல்லேன். ஆதலால் நீயே*

மீளவுந் திகைப்ப தல்லால்
தனித்தனி விளம்ப லாற்றேன்
நாளையே காண்டி யன்றே
நானுனக் குரைப்ப தென்னே. 25

121 வில்லொக்கும் நுதலென் றாலும்
வேலொக்கும் விழியென் றாலும்
பல்லொக்கும் முத்தென் றாலும்
பவளத்தை யிதழென் றாலும்
சொல்லொக்கும் பொருளொவ் வாவாற்
சொல்லலா முவமை யுண்டோ
நெல்லொக்கும் புல்லென் றாலும்
நேருரைத் தாக வற்றே 26

நாளையதினமே போய்ப்பார்த்து அறிவாயாக. இவ்வளவும் கேட்ட நீ, அவளைக் காணாமலிராய்; அப்படியான உனக்கு நான் சொல்லவும் வேண்டுமோ'?

121 *அவளுடைய அழகு உவமானமில்லாதது என்று கூறுகின்றாள். சொல் ஒக்கும்—சொல்லளவில் ஒக்கும்; உவமானம் உவமேயம் இவை கிடைத்தல்பற்றி. பொருள் ஒவ்வா—அச்சொல்லாற் கூறப்பட்ட வில், வேல், முத்து, பவளம் முதலிய பொருள்கள் உவமிக்கப்படும் நுதல், கண், பல், இதழ் முதலியவற்றிற்கு நேராகா, ஆகவே 'வில் ஒக்கும் நுதல்' என்பன போன்ற உவமைகள் 'நெல் ஒக்கும் புல்' என்று கூறுவது போன்று நகைப்பிற்கிடமாமேயன்றி எடுத்துக்கழிக்கவும் உரியன வல்ல.*

122 இந்திரன் சசியைப் பெற்றா
னிருமூன்று வதனத் தோன்தன்
தந்தையு முமையைப் பெற்றான்
தாமரைச் செங்க ணானும்
செந்திரு மகளைப் பெற்றான்
சீதையைப் பெற்றாய் நீயும்
அந்தரம் பார்க்கின் நன்மை
யவர்க்கில்லை யுனக்கே ஐயா. 27

122 தான் பேசும் பொழுதே இராவணன் மனநிலையை ஒற்றியுணர்கின்ற சூர்ப்பநகை நாளை அவன் சீதையைக் காண்பது நிச்சயம்; கண்டால் பெறுவதும் ஒருதலை என்று அவன் காண்கின்ற கற்பனைக்கனவை உட்கொண்டு, அவளைப் பெறும் எண்ணம் வேர்க்கொள்ளும்படி, அவளைப் பெற்றபின் அவனடையப்போகும் தனிச்சிறப்பைப் பேசுகின்றாள். இப்படிப் பேசுமிடத்து தன்னை யறியாமலே அரக்கியின் உள்ளத்தினாழத்திற் கிடந்த பழைய வெறுப்புக் காரணமாக அமங்கலஞ்சுட்டிய எதிர்மறைப் பொருள் அவள் கூற்றில் வந்து தானாகவே பொருந்துகின்றது. அடுத்த இரண்டு செய்யுளிலும் இங்ஙனம் உள் மனம் எதிர்மறை அமங்கலப் பொருளைப் புகுத்துவது காண்க.

பெற்றாய்—நாளையே காண்பாய்; கண்டாற் பெறுவது நிச்சயம்; ஆதலால் பெற்றாய். அந்தரம்—வித்தியாசம். அம் தரம்—அழகிய உயர்வு. நன்மை—சுகம்; மேன்மை. அவர்க்கு இல்லை. உனக்கே—முழுவதும் உனக்கே. அமங்கலப்பொருள் ;— அந்தரம் பார்க்கின் நன்மை அவர்க்கு; இல்லை உனக்கு; இது மெய்ம்மையே நிகழப்போவதுமாம்.

123 பாகத்தி லொருவன் வைத்தான்
பங்கயத் திருந்த பொன்னை
ஆகத்தி லொருவன் வைத்தான்
அந்தணன் நாவில் வைத்தான்
மேகத்தின் மின்னை முன்னே
வென்றநுண் ணிடையை நீயும்
மாகத்தோள் வீர பெற்றால்
எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி. 28

124 பிள்ளைபோற் பேச்சி னாளைப்
பெற்றபின் பிழைக்க லாற்றாய்
கொள்ளை போகின்ற செல்வ
மவளுக்கே கொடுத்தி ஐய

123 ஆகம்—மார்பு. அந்தணன்—பிரமன். நுண்ணிடை—சீதாபிராட்டி. மாகத்தோள்—ஆகாயத்தை அளாவும்படி பருத்ததோள்; 'சீதையைப் பெற்றாய்' என்பது முதலியவற்றைக் கேட்ட பொழுதைய கிளர்ச்சியைக் கண்டு இங்ஙனம் விளித்தாள். எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி-1. எந்த இடத்திலே வைத்து வாழப்போகின்றாய் தோளில் வைத்து வாழ்வாயோ? அன்றித் தலைகளிலே சுமந்து திரிவாயோ என்பது குறிப்பு. 2. உனக்குக் கெடுகாலம் கிட்டியபடியால் அவளைப் பெற்றால் நீ உயிர் வாழாய். நீ இறந்து படுவது ஒருதலை.

124 பிழைக்கலாற்றாய்—1. அவள் மனங்கோணும்படி பிழை செய்ய இடங்கொடாய். 2. இவளைப் பெற்றபின் நீ உயிரோடு தப்பியிருக்கமாட்டாய். கொள்ளை போகின்ற செல்வம் — உனது பெரிய செல்வத்தையெல்லாம். அவளுக்கே கொடுத்தி—1. அவள் காலடியிலேயே இட்டு வைப்பாய். 2. அவளால் உன் செல்வம் முழுவதையும் இழக்கப் போகின்றாய். உனக்கு நல்லேன் —1. நீ உகக்கும் உதவி செய்தலால் நீ என்னைக்

வள்ளலே யுனக்கு நல்லேன்
மற்றுநின் மனையில் வாழுங்
கிள்ளைபோன் மொழியார்க் கெல்லாங்
கேடுசூழ் கின்றே னன்றே. 29

125 மீன்கொண்டூ டாடும் வேலை
மேகலை யுலக மேத்தத்
தேன்கொண்டூ டாடுங் கூந்தற்
சிற்றிடைச் சீதை யென்னும்
மான்கொண்டூ டாடு நீயுன்
வாள்வலி யுலகங் காண
யான் கொண்டூடாடும் வண்ண
மிராமனைத் தருதி யென்பால். 30

கொண்டாடுவாய். 2. இராமனம்பால் மோக்க மடையும் உனக்கு நன்மையே செய்தவளாவேன். நின் கிள்ளைபோன் மொழியார்க்கெல்லாம் கேடு சூழ்கின்றேன் அன்றே—1. உனது ஏனைய மனைவியரை நீ கண்ணெடுத்தும் பாராயாதலால் அவர்களுக்கு நான் கேடு சூழ்பவளாகின்றேனே! 2. நின்... சூழ்கின்றேன்; நன்றே—ஆனால் உன் மனைவிமார் நூலிழப்பர்; அவர்களுக்குக் கேடு செய்தவளாகின்றேன். என்னை நீ அமங்கலியாக்கினமைக்கு அது நல்ல தண்டனையே யாகுமல்லவா?

125 ஊடாடும்—நடமாடும். வேலை மேகலை—கடலாகிய மேகலையையுடைய. ஊடாடு—பழகுவாயாக. ஊடாடும் வண்ணம்—விளையாடும்படி. வாள் வலியாற் போர்செய்து கைப்பற்றிச் சீதையை அவன் வைத்துக்கொண்டு இராமனைத் தனக்களிக்கும்படி கூறுகின்றாள்.

126 தருவது விதியே யென்றாற்
றவம்பெரி துடைய ரேனும்
வருவது வருநா ளன்றி
வந்துகை கூட வற்றோ
ஒருபது முகமுங் கண்ணு
முருவமு மார்புந் தோள்கள்
இருபதும் பெற்ற செல்வ
மெய்துவ தினிநீ எந்தாய். 31

127 இன்னவள் தன்னை யுன்பா
லுய்ப்பலென் றெடுக்க லுற்ற
என்னையவ் விராமன் தம்பி
யிடைபுகுந் திலங்கு வாளான்
முன்னைமூக் கரிந்து விட்டான்
முடிந்ததென் வாழ்வு முன்னின்
சொன்னபி னுயிரை நீப்பான்
துணிந்தன னென்னச் சொன்னாள். 32

126 எய்துவது இனி—அடைவதும் இனிமேல் தான். இவளை நீ பெறாவிட்டாற் பயனில்லை.

127 இவ்வளவும் வழிவிலகிப் பேசி, இராவணன் மனத்தை பேதித்த பின், முன்பு அவன் கேட்ட வினாவிற்கு விடை கூறுகின்றாள். இடை புகுந்து—குறுக்கே வந்து. முன்னை—முதலில். முதலில் மூக்கரிந்தான்; பின்பு காது முதலியவற்றையு மறுத்தான்.

31. இருவர் கண்ட உருவெளித் தோற்றம்.

சீதாபிராட்டியைப் பற்றித் தன் தங்கை கூறியதைக் கேட்ட இராவணன் எல்லாவற்றையும் மறந்தான்; கேட்ட நங்கையை மட்டும் மறந்திலன். விரகதாபம் மேலிட அது தணியப் பற்பல உபாயம் நாடியும் பலியாமையால் இருளைத்தருக என இருள் வந்தடர்ந்தது. அவ்விருளில் முன்பு ஒரு பொழுதுங் கண்டிராத பெண்ணுருவமொன்றைக் கண்டு அது உரு வெளித் தோற்றமென்றுணர மாட்டாது, தன் மீது அன்புள்ள தங்கை அப்பெண்ணைத் தேடிக் கொணர்ந்தனள் என்று அறிவின் கலக்கத்தினாலே எண்ணி அவளை வாவழைத்து விசாரித்தான். இந்த நிகழ்ச்சியே இப்பாடத்திற் கூறப்படும் பொருளாகும்.

தன் முன்னே வந்துநின்ற சூர்ப்பநகையை நோக்கி, "இவள் தானோ இயம்பிய சீதை?" என்று கேட்டான். இராமனது உருவத்தைக் காண்கின்ற அரக்கி, "இவன்தான் அவ் வல்வில் இராமன்" என்றாள். அதிசயம் மேலிட்ட அரக்கன் "நான் கண்டது ஒரு பெண்ணுரு; நீ கண்டது ஓர் ஆணுரு; மனிதர்களே எங்களை மாயை விளைக்க வல்லவ ராயினரோ?" என்று வினவ, தன் முயற்சி நன்கு பலித்த உவகை மேலிட்ட அரக்கி, தன்னை மறந்து, உருவெளித்தோற்றத்தின் பண்பினைத் தெளிவுறக் கூறலானாள். அதைக்கேட்ட இராவணன், "அது சரி; நீ அவ்விராமனைக் காண்பது என்னை?' என்று வினவினான். பின்விளைவை ஆராயாமற் பேசிய அரக்கி முன்பு தன் காதலை வெளிப்படையாகக் கூறியவள், எதிர்பாராது அகப்பட்டுக் கொண்ட நிலையில்,

இப்பொழுது அதை வெளிப்படையாகக் கூறின் தன் கள்ளம் வெளிப்பட்டுக் கருமம் பிழைக்கக் கூடுமென்றுன்னி, சமத்காரமாக மெய் போலும் பொய்ம்மொழி கூறி ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டாள். பின்பு 'வினையேற்கு என் விடிவாகும்?' என்று கேட்ட இராவணனுக்கு "நீ குறைகின்றதென்னை; அவளை நீ வௌவுதி போதி" என்று அவளைக் களவாக எடுத்து வரும்படி ஊக்கிவிட்டாள்.

இப்பகுதியில் நகைச் சுவையும் நாடக விகற்பமும் வந்துள்ளமை வெளிப்படை.

[தெ. ப. மாரீசன் வதைப்படலம் 145—153]

வேறு

128 பண்டே யுலகேழினு முள்ள
படைக்க ஞரைக்
கண்டே னிவர்போல்வதோர் பெண்ணுருக்
கண்டி லேனல்
உண்டே யெனின்வே றினியெங்கை
யுணர்த்தி நின்ற
வண்டேறு கோதை மடவாரிவ
ராகு மன்றே. 1

128 இனி வேறு உண்டே எனின்—இனி வேறொரு பெண் வடிவம் உண்டெனின். எங்கை—என் தங்கை. வண்டு ஏறு—வண்டு மொய்த்த.

129 பூண்டிப் பிணியா னுறுகின்றது
தான்பொ றாதாள்
தேண்டிக் கொவந்தனள் செய்வதோர்
மாறு முண்டோ
காண்டற் கினியாளுருக் கண்டவட்
கேட்கு மாற்றால்
ஈண்டிப்பொழு தேவிரைந் தெங்கையைக்
கூவு கென்றான். 2

130 என்றா னென்றலுங் கடிதேகினர்
கூவு மெல்லை
வன்றா ணிருதக் குலம்வேரற
மாய்த்தல் செய்வாள்
ஒன்றாத காமக்கன லுட்டெற
லோடு நாசி
பொன்றாழ் குழைதன்னொடும் போக்கினள்
போய்ப்பு குந்தாள். 3

129 பூண்டு—கொண்டு. யான் இப் பிணி பூண்டு உறுகின்றது. உறுகின்றது—உறுகின்ற துன்பத்தை. பொறாள்—பொறா ளாகி. தேண்டிக்கொடு வந்தனள்—தேடிக் கொண்டு வந்தனள். ஓர் மாறும் உண்டோ—செய்வ தொரு கைம்மாறும் உளதோ. காண்டற்கு இனியாள் உருக் கண்டவள்—அவளுருவத்தை நேரே கண்டவ ளாகிய என் தங்கையை. கேட்கும் ஆற்றால்—கேட்டு ஐயந்தீரும்படி. எங்கையை ஈண்டு இப்பொழுதே விரைந்து கூவுக—இவ்விடத்தே வரும்படி கூவுக; இப்பொழுதே கூவுக. விரைந்து கூவுக.

130 கூவும் எல்லை—கூவின அளவிலே. வன் தாழ் நிருதக் குலம்—வலிமை படைத்த ஆனால் ஒழுக்கத்திலே தாழ்ந்த அரக்கர் குலத்தை. ஒன்றாத காமக்கனல் உள் தெற லோடு—பொருந்தாத காமாக்கினி உள்ளுள்ளே இருந்து சுடுதலோடு (போனாள்.)

131 பொய்ந்நின்ற நெஞ்சிற் கொடியாள்
புகுந்தாளை நோக்கி
நெய்ந்நின்ற கூர்வாளவன்நேருற
நோக்கு நங்காய்
மைந்நின்ற வாட்கண் மயில்நின்றென
வந்தென் முன்னர்
இந்நின்றவ ளாங்கொல் வியம்பிய
சீதை யென்றான். 4

132 செந்தாமரைக் கண்ணொடுஞ் செங்கனி வாயி னொடும்
சந்தார்தடந் தோளொடுந் தாழ்தடக் கைக ளோடும்
அந்தாரகலத் தொடுமஞ் சனக்குன்ற மென்ன
வந்தானிவ னாகுமவ் வல்வில் லிராம னென்றாள். 5

133 பெண்பா லுருநா னிதுகண் டதுபேதை நீயீண்டு
எண்பாலு மிலாத தோராணுரு வென்றி யென்னே

131 பொய்ந்நின்ற நெஞ்சிற் கொடியாள்—அவள் புகுந்து நின்ற போதைய நிலைமை. நேருற நோக்கு—இங்கே நேராகப் பார். வாள் கண்—வாள்போன்ற கண். இ நின்றவள்—இதோ நின்றவள்.

132 சூர்ப்பநகை அவன் குறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கவு மில்லை; சற்றும் யோசிக்கவுமில்லை. தான் காணும் உரு வத்தை வருணிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அவள் உள்ளக் கிளர்ச்சி பாட்டின் ஓசையில் விளங்கும்படி கூறுகின்றாள். செங்கனி வாய்—சிவந்த கொவ்வைக் கனி போன்ற வாய். சந்து ஆர்—அழகு பொருந்திய. அம் தார் அகலம்—அழகிய மாலை யணிந்த மார்பு.

133 இது கண்டது—பெண்பாலுரு என்று பேசத் தொடங்கிய அளவில் உருவெளித் தோற்றம் கண்முன்னே எழ

கண்பாலுறு மாயை கவற்றுதல் கற்ற நம்மை
மண்பாலவ ரேகோல் விளைப்பவர் மாயை என்றான். 6

134 ஊன்று முணர்வப் புறமொன்றினு மோட லின்றி
ஆன்று முளதா நெடிதாசை கனற்ற நின்றாய்க்கு
ஏன்று னெதிரே விழிநோக்கு மிடங்கள் தோறும்
தோன்று மனையாள் இதுதொன்னெறித் தாகு மென்றாள். 7

135 அன்னா ளதுகூற வரக்கனு மன்ன தாக
நின்னாலவ் விராமனைக் காண்குறு நீரேன் னென்றான்

அதனை 'இது' என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றான். பேதை—மூடி. எண்பாலும்—எண்ணத்தின் பகுதியிலும்; நினைவிலும். என்னே—இப்படி இருவர் கண்டது வெவ்வேறு உருவமாகத் தோன்றக் காரணம் யாது? கண்பால் உறு மாயை—கண்ணிடத்துற்ற மாயச்செயலினாலே. கவற்றுதல்—வருத்துதல்; மயக்குதல்.

134 தன்னுடைய நிலைமையை முற்றும் மறந்து தான் விரும்பிய படியே காரியம் பலித்த உவகையினால் உருவெளித் தோற்றத்தின் தத்துவத்தை விரிக்கலுற்றாள். ஊன்றும் உணர்வு—நன்கு ஆழமாகப் பதிந்த அறிவு. அப்புறம் ஒன்றிலும்—வேறு விஷயம் எதிலும். ஓடலின்றி—செல்லுதலின்றி. ஆன்றும்—மிகவும். ஆசை கனற்ற—ஆசை சுட. ஏன்று நோக்கும் இடம் — பொருந்திப் பார்க்கும் இடம். தொல் நெறித்தாகும்—பழைய முறைமையாகும்.

135 தன் பேச்சினாலே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட பொய் நின்ற நெஞ்சிற் கொடியாள் இராவணன் கேட்ட கேள்விக்குத் திரிபு விடை கூறிச் சமாளிக்கின்றாள். சொல்லளவில் மெய் போன்றதாயினும் பொருளளவில் பொய் கூறுகின்றாள். இத்தீர்வரும் இன்னல் செய்தான் — நீக்கமுடியாத இத்துன்பத்தைச் செய்தான்.

எந்நாளவ னென்னையித் தீர்வரு மின்னல் செய்தான்
அந்நாள் முதல்யானு மயர்த்தில னாகு மென்றாள். 8

136 ஆமாம தடுக்கு மேனுவியோ டாக்கை நைய
வேமால் வினையேற் கினியேன்விடி வாகு மென்னக்
கோமானுல குக்கோரு நீகுறை கின்ற தென்னே
பூமாண் குழலாள் தனைவவ்வுதி போதி யென்றாள். 9

1. மூக்கு முதலியன அறுத்தான் 2. வேட்கை நோய் செய்தான். அயர்த்திலன் — மறந்திலேன். ஆகும் — அசை.

136 ஆம் ஆம் அது அடுக்கும்—அவள் கூறியதை அவன் அப்படியே நம்பி ஏற்றுக் கொண்டான்; அவனும் பொய்ந் நின்ற நெஞ்சினனாதலாலே. இராமபிரானிடம் முன் பின் முரண்படப்பேசி அகப்பட்டவள் இராவணனை ஏமாற்றிவிட்டாள். நைய—மெலிய. விடிவு—நோய் தீரும் வகை. குறைகின்றது என்னே—இப்படிச் சிறுமை யடைகின்றது என்ன ஆச்சரியம். பூ மாண் குழலாள்—பூக்களை யணிந்த பெருமை பொருந்திய கூந்தலை யுடையவள். வவ்வுதி—எடுத்து வருவாயாக. போதி—கால தாமதஞ் செய்யாமற் செல்வாய். 'விலக்குதி வீர' —என்று இராமபிரானிடம் கூறியது போலவே தட்டிக் கொடுத்துக் கூறுகின்றாள்.

32. மாரீசன் அரக்கர் கோனுக்கு நன்மதி கூறியது.

சூர்ப்பநகை சொல்லிய உபாயத்தைக் கேட்ட இராவணன் வேறு சில வழிகளை மேற்கொண்டு முயன்றும் வெப்பம் தணியாமையால் தன் மந்திரிமார்களோடு ஆராய்ந்து பின்பு தன் மாமன் மாரீசனிடம் சென்றான். இருவருக்கு மிடையே நடந்த பேச்சு முதலியவற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

இப்பகுதியில் இராவணன் குணமும் மாரீசன் குணமும் நன்கு வெளிப்படுகின்றன. சூர்ப்பநகையின் அண்ணனாகிய இராவணன் அவளைப்போலவே பொய், வஞ்சனை முதலியவற்றினுதவியால் சிந்தையில் நினைத்த காரியத்தை நிறைவேற்ற முயல்கின்றான். இராமபிரான் அம்பின் வலிமையை நேர்பட்டறிந்து இந்திய மடக்கித் தவ நெறிமேற்கொண்டு ஒதுங்கி வாழ்பவனாகிய மாரீசன் இராவணன் வருதலைக் கண்டதும் அஞ்சி நடுங்கினான். வந்தவனை வந்த காரியம் என்னென வினவினான். இராவணன் தனக்கு நேர்ந்த பேரவமானத்தால் நெஞ்சும் உலந்து, நனிவருந்துவதாகப் பாசாங்கு செய்து, "இப்பழி தீரும் பொருட்டுச் சீதையை வௌவ நின் துணை வேண்டி வந்தேன்" என்றான். அது கேட்ட மாரீசன் முன்பு கொண்ட அச்சமகற்றிச் செற்ற மனத்தோடு பல நன் மதிகளை எடுத்துக்கூறி அச்செயலை விடும்படி கெஞ்சினான். அவன் கூறிய காரணங்களுக்கு ஏற்ற விடைகூற மாட்டாது இராவணன் கோபங்கொண்டு இனித்தன்னை அலட்சியம் செய்து பேசவேண்டாம் என்று எச்சரிக்கை செய்தான். இராவணன் கொண்ட கோபம் மாரீசனது கோபவேகத்தை இன்னும் அதிகப்படுத்திற்று. மறுபடியும் அவன் கோபிப்பான் என்பதையும் பொருட்படுத்தாது இராமபிரான் வலிமை மிகுதியை எடுத்துக்காட்டி "கெடு காலத்தினால் நீயே அழிவைத்

தேடுகின்றாய்; இதனை விடுக" என்று இடித்துரைத்தான். இதைக்கேட்ட இராவணன் கடுங்கோபங்கொண்டு அவனைப் பலவாறு ஏசி, இகழ்ந்துரைத்து தன் முழு அதிகாரத்தையுங்காட்டி, தாறுமாறாகப் பேசுவதை விட்டுத் தன் கட்டளைப்படி ஒழுகவேண்டுமென்றான். அதிகாரத்தின் அடிப்படையினின் றெழுந்த இராவணன் கடுஞ்சீற்றத்துக்கு முன்னால் அச்சத்தின் நிலைக்களத்தினின் றெழுந்த மாரீசன் செற்றம் தணியலாயிற்று. இருவரும் கோபந்துணையாகச் செய்த போராட்டத்தில் இராவணன் வென்றான்; மாரீசன் வாயடங்கினான். பின்பு வஞ்சனையால் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்ற முயன்றனர். இராவணன் தான் சீதையைக் களவாக எடுக்க எண்ணியமையைக் கூறக்கேட்ட மாரீசன், "போரிலே வென்று அவளைப் பெறுதலே உன் வீரத்திற்குகந்தது" என்று சொன்னான். "தேவியைத் தீண்டாமுன்னம் இவன் தலை சாத்திற் சிந்திப்போம் வகை புணர்ப்பன்" என்று மாமன் கருதிக்கூறியதைக் கேட்ட இராவணன் சமத்காரமாக, "ஏனையர் இறக்கின் தானும் தமியளாய் இறக்கும்; ஆதலால் மாயையிற் கவர்வோம்" என்று சொல்லி மாரீசனைத் தப்பவிடாமல் அகப்படுத்தினான். வஞ்சனைப் போரினும் மாரீசனே தோற்றான். விதி வலிது என்றெண்ணி, அவன் தான் செய்யவேண்டுவது யாது என, அரக்கன் "நீ பொன்மானாகி, சீதையை ஆசைப் படும்படி செய்வாய்" என்ன, 'அன்னது செய்வேன்' என்றான். இருவரும் வெவ்வேறு திசையிற் சென்றனர். அதிகார அடிப்படையைக்கொண்ட கோபம் வஞ்சனை, அச்சத்தினால் விளைந்த கோபம், வஞ்சனை இவ்விரண்டுக்கு மிடைப்பட்ட போராட்டத்தை இராவணன் மாரீசன் இவர்களுக்கிடையே நிகழ்ந்த பேச்சின் வாயிலாகக் கம்பர் இங்கே காட்டுகின்றார்.

[தெ. ப. மாரீசன் வதைப்படலம் :—169—209, 179, 194, 195 நீங்கலாக].

வேறு

137 வந்தமந் திரிய ரோடு மாசற மனத்தி னெண்ணிச்
சிந்தையில் நினைந்த செய்யுஞ் செய்கையன் தெளிவில்
நெஞ்சன்
அந்தரஞ் செல்வ தாண்டோர் விமானத்தி லாரு மின்றி
இந்திய மடக்கி நின்ற மாரீச னிருக்கை சேர்ந்தான். 1

138 இருந்த மாரீச னந்த இராவண னெய்த லோடும்
பொருந்திய பயத்தன் சிந்தை பொருமுற்று வெருவுகின்றான்
கருந்தட மலையன்னானை யெதிர்கொண்டு கடன்கள் யாவுந்
திருந்திய செய்து செவ்வித் திருமுக நோக்கிச் செப்பும். 2

137 மாசு அற—குற்ற மில்லாமல்; மந்திரிகளோடு கலந்து ஆராயாமையாகிய குற்றம் இல்லாதிருக்கும்படி. மனத்தின் எண்ணி — அந்தரங்கமாகக் கலந்தாலோசித்து. அப்படி யோசித்தபின் அவனது நிலைமை யாதெனின் :— சிந்தையில் நினைந்த செய்யும் செய்கையன்—தான் மனத்திலே எண்ணிய காரியம் பழிபாவமாயினும் அதை நிறைவேற்ற முற்படும் பிடிவாத முடையவன். தெளிவில் நெஞ்சன்—காமவிடம் மேலிட்டதனால் குழம்பிய மனத்தையுடைய இராவணன். அந்தரம்—ஆகாயம். இந்தியம்—ஐம்பொறிகள்.

138 பொருந்திய பயத்தன்—தான் தனியேயிருக்குமிடம் நாடி அவன் வந்தபடியினால் ஏதோ ஆபத்து வரும் என்ற இயற்கையுணர்வினால் ஏற்பட்ட அச்சத்தையுடையவன். அதனால் : சிந்தை பொருமுற்று வெருவுகின்றான்—மனம் திடுக்கிட்டுக் கலங்குகின்றவன். கடன்கள்—உபசாரங்கள். திருந்திய—செவ்வையாக. செவ்வி—அழகு.

வேறு

139 சந்த மலர்த்தண் கற்பக நீழற் றலைவற்கும்
அந்தக னுக்கும் அஞ்ச வடுக்கும் அரசாள்வாய்
இந்த வனத்தென் னின்ன லிருக்கைக் கெளியோரின்
வந்த கருத்தென் சொல்லுதி யென்றான் மருள்கின்றான். 3

140 ஆன தனைத்தும் ஆவி தரித்தே னயர்கின்றேன்
போனது பொற்பும் மேன்மையு மற்றென் புகழோடும்

139 சந்தம் — அழகு. தலைவன் — இந்திரன். அந்தகன் — யமன். அடுக்கும்—பொருந்திய. இன்னல் இருக்கை — துன்பந்தருவதான இருப்பிடத்திற்கு. எளியோரின் — சாதாரண மனிதரைப்போலத் துணையுமின்றித் தமியையாக. மருள்கின்றான் — அச்சமுற்று மனம் பொருமிக் கலங்கினவன் இப்படிக் கேட்கும் பொழுதே அறிவு மயங்கினான்: அச்சம் வரவர வளரலாயிற்று.

140 இது முதல் நான்கு கவிகள் இராவணன் கூறிய விடை. ஆனது அனைத்தும்—வரக்கடவ துன்பம். அவமானம் எல்லாம் வந்து கழிந்தன; இனி இவற்றிற்கு மேலாக வரக்கூடியது ஒன்று மில்லை. ஆவி தரித்தேன்—அரும்பாடுபட்டு உயிர் போகாதபடி தரித்துவைத்தேன். அயர்கின்றேன்—உயிர்ப்பாரந்தாங்க முடியாது தளர்கின்றேன். காமவிட மேலிட வந்த தளர்ச்சியை அவமானந் தாங்காமல் வந்ததாகக் கூறி நடிக்கின்றான். என்ன நேர்ந்தது எனின்:—போனது பொற்பும், மேன்மையும் அற்று, என் புகழோடும்—என்னுடைய பொலிவு போயிற்று; மேன்மையும் போயிற்று; என் புகழும் அவற்றோடு போனமையின் மறுபடி பெற இடமின்றி ஒவ்வொன்றும் போயிற்று. நடந்தது யாது எனின்:—இப்படியான துன்பத்தினால் வருந்துகின்ற யான் உனக்கு எப்படி இதைச் சொல்லுவேன்? அந்த அவமானம் உனக்கு உரியதாகலின் உனக்கு அதைக்கேட்கப் பொறுக்குமோ? அப்படி என்ன அவமானம் வந்துற்றது எனின் :— வானவருக்கும் நாணது

யான துனக்கின் றெங்ங னுரைக்கே னினி தென்னா
வானவ ருக்கும் நாண மடுக்கும் வகைமன்னோ. 4

141 வன்மை தரித்தோர் மானுடர் மற்றங் கவர் வாளால்
நின்மரு கிக்கும் நாசி யிழக்கும் நிலைநேர்ந்தார்
என்மர புக்கும் நின்மர புக்கு மிதன்மேலோர்
புன்மை தெரிப்பின் வேறினி யெற்றே புகல்வேலோய். 5

142 திருகு சினத்தார் முதிர மலைந்தார் சிறியோர்நாள்
பருகின ரென்றால் வென்ற நலத்தின் பழியன்றோ

அடுக்கும் வகை—(ஒரு சொல்லிலே கூறப்புகின்) எங்களுக்கு அஞ்சி மறைவிடந்தேடும் தேவர்களுக்கு நாணித் தலை குனியும்படியான பழியன்றோ வந்துவிட்டது.

141 இவ்வளவு பாயிரங்கூறி சூர்ப்பநகை பங்க முற்றதைக் கூறுகின்றான். 'போனது பொற்பு' என்பதன் விரி. வன்மை தரித்தோர்—மிகுந்த வலிமை பெற்றவர். மானுடர்—ஆனால் மனிதர். நின் மருகிக்கும்— 'என் தங்கை' என்னாது 'நின் மருகிக்கும்' என்கிறான் வஞ்சனையினால் மாரீசனையும் பேதிக்கும் பொருட்டு. நேர்ந்தார்—செய்தார்கள். புன்மை—இழிவு. தெரிப்பின்—ஆராய்ந்து கூறுமிடத்து.

142 'போனது மேன்மை' என்பதன் விரி. திருகு சினத்தார் —மேன்மேலும் அதிகரிக்குங் கோபத்தை யுடையராகி. முதிர மலைந்தார் — முற்ற அமர் செய்தவர்களாகிய. சிறியோர்—இளைஞர் ; என் தம்பி, நின் மருகர். பருகினர் —வில்லொன்றிற் கடிகை மூன்றில் அழிந்தனர். நலம்— மேன்மை. இரு கை சுமந்தாய் — இரண்டு கையையுங்

இருகை சுமந்தா யினிதி னிருந்தா யிகல்வேலுன்
மருக ருலந்தா ரொருவன் மலைந்தான் வரிவில்லால். 6

143 வெப்பழி யாதேன் நெஞ்சு முலந்தேன் விளிகின்றேன்
ஒப்பழி வென்றே போர்செய லொல்லே னுடன்வாழும்

கட்டிக்கொண்டு. இனிதினிருந்தாய்—தான் கூறப் புகும் பொருளில் ஆராய விடாது மாரீசன் மனத்தில் கோபத்தையும் அவமான வுணர்ச்சியையும் தூண்டி விடுகின்றான். வரி—கட்டமைந்த.

143 கடைசியில் தான் வந்த காரியத்தை ஒருவாறு கூறுகின்றான். வெப்பு அழியாது — மனத்துயர் நீங்காது : நெஞ்சும் உலந்தேன் — அவமானந் தாங்காமல் உடம்புடன் மனமும் வற்றியது. விளிகின்றேன் — சாதலுக்கு ஒப்பான நிலையை யடைந்துவிட்டேன். போர் செய்து இந்த அவமானத்தை நீக்கலா மெனின் :—ஒப்பு ஒழிவு— அந்த அற்ப மனிதரோடு போர் செய்வது ஈடில்லை. ஆதலால் போர் செய்ய உடன்படேன்: எனவே அவர்களோடு வாழ்கின்றவளை உன் துணை கொண்டு வௌவி, இப் பழியைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டு இங்கே வந்தேன் என்றான்.

முதலிரண்டடிகளுக்கு இராவணன் உண்மை நிலைக்கேற்ற மற்றொரு பொருளும் அமைந்து நிற்பது அறியற்பாலது.

வெப்பு அழியாது — காம வெப்பம் கூடுகின்றதேயன்றி அழிய இடமில்லை. நெஞ்சும் உலந்தேன் — அதனால் சரீரம் வாடிய அளவோடு நில்லாது நெஞ்சம் உலர்ந்துவிட்டேன். விளிகின்றேன் — இதனால் இறப்பது நிச்சயம். ஒப்பு ஒழிவு என்றே போர் செயல் ஒல்லேன்—போர் செய்து அவளைப் பெறலாமெனின் அவ்விருவரோடு சமமாக இந்நிலையில் போர் செய்வது, எனக்கு

துப்பழி செவ்வாய் வஞ்சியை வௌவத் துணைகொண்டிட்டு
இப்பழி நின்னாற் றீரிய வந்தே னிவணென்றாள். 7

144 இச்சொ லனைத்துஞ் சொல்லி யரக்க னெரிகின்ற
கிச்சினுருக் கிட்டுய்த்தன னென்னக் கிளராமுன்
சீச்சீ யெனத்தன் மெய்ச்செவி பொத்தித் தெருமந்தான்
அச்சமகற்றிச் செற்ற மனத்தோ டறைகின்றான். 8

145 மன்னா நீநின் வாழ்வை முடித்தாய் மதியற்றாய்
உன்னா னன்றீ தூழ்வினை யென்றே யுணர்கின்றேன்
இன்னா நெஞ்ச னேனு முரைப்ப லிதமென்னாச்
சொன்னா னன்றே யன்னவ னுக்குத் துணிவெல்லாம். 9

இறுதிபயக்குமாதலின் அது செய்யும் வல்லமையுடையேனல்லேன். ஆதலால், இத் துன்பத்தினின்றும் நீங்கும் பொருட்டு அவளை வௌவுதலே ஏற்றது.

144 அரக்கன் இச் சொல் அனைத்தும் சொல்லி. சிச்சின் உருக்கிட்டு உய்த்தனன் என்னக் கிளராமுன் — நெருப்பிலே உருக்கிரும்பை இட்டுக் காதிலே அடிக்கடி செலுத்தினாற் போல மனவேதனையைக் கிளர. சிச்சீ என — இதுவும் ஒரு பேச்சா என்று. மெய்ச்செவி — உடம்பிலுள்ள காது. தெருமந்தான் — மனஞ் சுழன்றான். அச்சம் அகற்றி—பயத்தை நீக்கி. செற்ற மனத்தோடு — கோபங் கொண்ட மனத்தோடு. அறைகின்றான் — உறைக்கும்படி கூறுகின்றான்.

145 இன்னா நெஞ்சனேனும்—முன்பு தீய நெஞ்சை யுடையேனாயினும். இதம் — நன்மை. துணிபு — சான்றோர் துணிபு.

146 அற்ற கரத்தோ டுன்றலை தீயே யனல்முன்றிற்
பற்றினை யுய்த்தாய் பற்பல காலம் பசிகூர
உற்றுயி ருள்ளே தேய வுலந்தா யுழையன்றே
பெற்றனை செல்வம் பின்ன திகழ்ந்தாற் பெறலாமோ 10

147 நாரங் கொண்டார் நாடு கவர்ந்தார் நடையல்லா
வாரங் கொண்டார் மற்றொரு வர்க்காய் மனைவாழுந்
தாரங் கொண்டா ரென்றிவர் தம்மைத் தருமந்தான்
ஈருங் கண்டாய் கண்டக ருய்ந்தா ரெவரையா 11

146 இதுமுதல் ஒன்பது செய்யுள் மாரீசன் வார்த்தை.

இராவணன் கோகர்ணாச்சிரமம் சேர்ந்து ஓராயிரம் ஆண்டு பட்டினி யிருந்து தவம் புரிந்து அதன் முடிவில் தனது தலை ஒன்றையும் கைகள் இரண்டையும் அறுத்து நெருப்பிலிட்டு இப்படி ஒன்பதினாயிரம் ஆண்டு ஒன்பது தலையையும் பதினெட்டுக் கைகளையும் அறுத்து இட்டான். பிறகு மறு ஆயிரமாண்டு முன் போற் பட்டினி யிருந்து எஞ்சிய தலையையுங் கையையும் அறுக்கத் தொடங்கப் பிரமதேவன் வெளிப்பட்டு அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களை அளித்தனன். அனல் இல் முன்— அனல் நிரம்பிய ஓமகுண்டத்தின் முன்; முன்றில்—மருஉ. பசிகூர உற்று—பசியை மிகுதியாக அடைந்து. உலந்தாயுழையன்றோ — அப்படி அழிந்த இடத்திலன்றோ செல்வம் பெற்றனை.

147 நாரம் கொண்டார் — அன்பு கொண்டவரது. நடை அல்லா வாரம்—நீதி நெறிக்கு ஒவ்வாத குடி இறை. தருமம் — அறக்கடவுள்: ஈரும் — அறுத்து அழிக்கும். கண்டகர்—கொடியவர். எவர்—ஒருவருமிலர்.

148 அந்தர முற்று னகலிகை பொற்பா லழிவுற்றான்
இந்திர னொப்பார் எத்தனை யோர்தா மிழிபுற்றார்
செந்திரு வொப்பார் எத்தனையோர் நின்திரு வுண்பார்
மந்திர மற்றா ருற்ற துரைத்தாய் மதியற்றாய். 12

149 செய்தா யேனுந் தீவினை யோடும் பழியல்லால்
எய்தா தெய்தா தெய்தி னிராம னுலகின்றான்
வைதா லன்ன வாளிகள் கொண்டும் வழியோடுங்
கொய்தா னன்றே கொற்ற முடித்துன் குழுவெல்லாம். 13

148 அந்தர முற்றான் — வானுலகைப் பெற்ற இந்திரன். பொற்பு—அழகு. இழிபுற்றார்—மேலே யிருந்து கீழ்நிலை யடைந்தவர். திரு உண்பார் — அழகை அனுபவிப்பவர். மந்திரமற்றார் உற்றது—ஆலோசனை யில்லாதவருக்குத் தோன்றும் தீய விஷயத்தை. உரைத்தாய்: அதற்குக் காரணம். மதியற்றாய்—உன் அறிவு கெட்டாய்.

149 எய்தாது எய்தாது — நீ விரும்பியது ஒரு பொழுதும் கைகூடாது: தீவினை, பழி முதலியனவே எய்தும். எய்தின்—நீ அவளைப் பிரித்தல் ஒருவாறு கைகூடினும். வைதாலன்ன வாளிகள்— 'சொல்லொக்குங் கடிய வேகச் சுடுசரம்' (பால: 86) வழியோடும்—குலத்தோடும்; தரும யுத்தநெறியினால். கொய்தான் — நிச்சயம் கொய்வான். காலவழுவமைதி, தேற்றப் பொருள். கொற்றமுடித்து —உன் வெற்றிகளுக் கெல்லாம் ஒரு முடிவு செய்து.

150 என்றா லென்னே யெண்ணலை யேநீ கரனென்பான்
நின்றா னைக்கும் மேலுள னென்னும் நிலையம்மா
தன்றா னைக்குற் றாரொடு மாளத் தனுவொன்றாற்
கொன்றான் முற்றுங் கொல்ல மனத்திற்
குறிகொண்டான். 14

151 வெய்யோர் யாரே வீர விராதன் றனைவெய்யோர்
ஐயோ போனா னம்பொடு மும்பர்க் கவனென்றால்
உய்வார் யாரே நம்மி னெனக்கொண் டுணர்தோறும்
நையா நின்றேன் நீயி துரைத்து நலிவாயோ. 15

152 மாண்டார் மாண்டார் நீ யினி மாள்வார் தொழில் செய்ய
வேண்டா வேண்டா செய்கெனி னுய்வான் விதியுண்டோ

150 என்னே நீ எண்ணலையே — நீ கொஞ்சமும் சிந்தியாதது என்ன ஆச்சரியம். தானை உற்றார் — சேனைத்தலைவர் பதினால்வர். முற்றும்—அரக்கர் குழாம் முழுவதையும்.

151 வெய்யோர் — கொடியவர். வீரனாகிய விராதனளவு கொடியோர் யார்? அம்பொடும்—ஓரம்பினாலே. நையா நின்றேன்—மனந்தளரா நின்றேன். நீ இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கெடுவாயோ.

152 மாண்டார் மாண்டார் — உன்னைவிடப் பெரிய வலிமை படைத்தவர்கள் தீவினையால் இறந்து பட்டார்கள். வேண்டா வேண்டா—கனவிலும் நினைக்க வேண்டாம். செய்கு எனின்—பிடிவாதமாக, "செய்வேன்" என்றால். விதி—வழி. ஆண்டார் ஆண்டார் — ஒரு நாயகமாய் நெடுங்காலம் உலகம் முழுவதையும் ஆண்டவர்கள். எத்தனை என்கோ — எவ்வளவுபேர் என்று கணக்கிட முடியுமோ. "கடல் எக்கரின் நுண் மணலின் பலர்

ஆண்டா ராண்டா ரேத்தனை யென்கோ அறம்நோனார்
ஈண்டா ரீண்டார் நின்றவ ரெல்லா மிலரன்றே. 16

153 எம்பிக் கும்மென் னன்னை தனக்கு மிறுதிக்கோர்
அம்புய்க் கும்போர் வில்லி தனக்கு மயல் நிற்கும்
தம்பிக் கும்நம் மாண்மை தவிர்ந்தே சயம்நிற்கும்
கம்பிக் கும்மென் னெஞ்சவ னென்றே கவல்கின்றேன். 17

154 நின்றுஞ் சென்றும் வாழ்வன யாவும் நிலையாவால்
பொன்றும் மென்றும் மெய்ம்மை யுணர்ந்தாம் புலையாடற்கு

எனைத்தோ ருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர்". ஆகவே அறம் நோனார்—அறத்தை மேற்கொண்டொழு காதவர். ஈண்டார் ஈண்டார்—ஒருபொழுதும் விருத்தி யடையார்; அழிவது திண்ணம். நின்றவ ரெல்லாம் இலரன்றே—அப்படி இன்றைக்கு நின்றவராகத் தோன் றுபவர் எல்லாரும் நாளை இல்லாதவரன்றே. அறத்தின் வழியொழுகாது நின்றவரைப் போன்று இன்று உள்ளவர் நாளை யழிவது நிச்சயமன்றே. "மனைப்பால் மருங்கற மாய்வதல்லால் மற்றுக் கண்டிலம்". (திருவாய்மொழி 4: 1; 4.)

153 எம்பி—சுபாகு. அன்னை—தாடகை. வில்லி—இராமன். நம் ஆண்மை தவிர்ந்து—நம் ஆண்மை நீங்கி. சயம் நிற்கும்—வெற்றி வில்லிக்கும் தம்பிக்கும் நிற்கும். அவன் என்றே என் நெஞ்சு கம்பிக்கும், கவல்கின்றேன்—அவ்விராமன் அத்தகையன் என்ற காரணத்திலே என் மனம் நடுங்குகின்றது; ஆதலால் உன்னைக் குறித்துக் கவலைப்படுகின்றேன்.

154 நின்றும் சென்றும் வாழ்வன—அசரம் சரம் ஆகிய இப்பொழுது நிலையாக வாழ்வனவற்றுள். யாவும் நிலையா—எவையும் நிலையாக நிற்கமாட்டா. பொன்றும்—இறந்து படும். என்றும்—எக்காலத்திலும்.

ஒன்றும் முன்னாய் என்னுரை கொள்ளாய் உயர்செல்வத்து
என்றும் என்றும் வைகுதி ஐயா இனியென்றான். 18

வேறு

155 கங்கைசடை வைத்தவனொ டுங்கயிலை வெற்போர்
அங்கையி னெடுத்தவென ஆடெழின் மணித்தோள்
இங்கோர்மனி தற்கெளிய வென்றனை யெனத்தன்
வெங்கணெரி யப்புருவ மீதுற விடைத்தான். 19

156 நிகழ்ந்ததை நினைந்திலையென் நெஞ்சின்நிலை யஞ்சாது
இகழ்ந்தனை யெனக்கிளைய நங்கைமுக மெங்கும்

மெய்ம்மை உணர்ந்தாம்—இந்த உண்மையை நாம் அனுபவவாயிலாகத் தெரிந்துகொண்டோம். ஆதலால். புலையாடற்கு ஒன்றும் உன்னாய்—பொல்லாங்கு செய்தற்குக் கொஞ்சமும் நினையாதே. என் உரை கொள்ளாய்—நான் சொல்வதைக் கேட்டு அதன்படி நட. என்றும் என்றும்—எல்லாக் காலமும்.

155 அடுத்த இரண்டு செய்யுள் இராவணன் கூறிய விடை.

ஆடு எழில் மணித்தோள்—வெற்றியாகிய அழகும் இயற்கை அழகும் பொருந்திய தோள். எளிய—எளியன; இளைப்பன. என—என்று கூற; இப்படிக் கூறுமளவில் கோபம் மூண்டது: அதனால் கண்களினின்றும் கனல் வீசவும் புருவம் நெற்றியின் மேலே ஏறவும் கோபித்தான்.

156 இனி வர வரக் கோபம் அதிகரிக்கின்றது. நிகழ்ந்ததை நினைந்திலை—இப்பொழுது நிகழ்ந்தது எத்தகைய அவமானம் என்பதைக் கருதினாயல்லை. அதனால் என்மனம் என்னபாடு படுகின்றதென்பதை யறிந்து அச்சங்கொள் வதை விட்டு, வாய்வந்தபடி பேசி என் தோள்வலிமை

அகழ்ந்தனைய தோப்புற வமைத்தவரை யையா
புகழ்ந்தனை தனிப்பிழை பொறுத்தனெ னிதென்றான். 20

157 தன்னைமுனி வுற்றதறு கட்டகவி லோனைப்
பின்னைமுனி வுற்றிடு மெனத்தவிர்தல் பேணாது
உன்னைமுனி வுற்றுன குலத்தை முனிவுற்றாய்
என்னைமுனி வுற்றிலை யிதென்னென விசைத்தான். 21

158 எடுத்தமலையே நினையி னீசனிகல் வில்லாய்
வடித்தமலை யேயிது வலித்தியென வாரிப்

இகழ்ந்தாய். அம்மட்டோ? என்னுடைய தங்கை முகத்தை இப்படிப் பாழ்படுத்திய மனிதரை என் முன்னே புகழ்ந்தாய். இந்த ஒரு தடவை பிழைபொறுத்தேன் என்றான்.

157 இதைக் கேட்டு முன்னையினும் அதிகப்பட்ட கோபங் கொண்ட மாரீசன் பேச்சு அடுத்த நான்கு கவிகள்.

தன்னை முனிவுற்ற தறுகண் தகவிலோனை—தன்னை முனிதற்குக் காரணம் அஞ்சுவதஞ்சாமையும் நடுவு நிலையின்மையும் என்று கருதினான். அப்படிப்பட்டவன் தான் மேலும் சில உறுதி கூறின் பின்னையும் கோபிப்பான்; ஆதலால் உறுதி கூறாமல் அவன் கோபத்திற்கு ஆளாகாமல் தப்பலாம் என்பதை விரும்பாமல் தன் மனவெழுச்சியின் படியே பேசலானான். இது என்—இது என்ன பைத்தியங்கொண்ட செயல்?

158 எடுத்த மலையே நினையில்... வடித்தமலையே—நீ எடுத்த மலையைப்பற்றி ஆராயுமிடத்து அஃது வெள்ளி மலையேயன்றி ஈசன் முப்புரத்திற்கு மாறாக வில்லாய் வளைத்த மேருமலையோ? அன்று. இது......அன்றே— இதனை

பிடித்தமலை நாணிடை பிடித்தொருவன் மேனாள்
ஒடித்தமலை யும்பர்முக டுற்றமலை யன்றே. 22

159 யாதுமறி யாயுரைகொ ளாயிகலி ராமன்
கோதைபுனை யாமுனுயிர் கொள்ளைபடு மன்றே
பேதைமதி யாலிஃதோர் பெண்ணுருவ மென்றாய்
சீதையுருவோ நிருதர் தீவினைய தன்றே. 23

160 உய்ஞ்சுபிழை யாயுறவி னோடுமென வுன்னா
நெஞ்சுபறை போதுமது நீநினைய கில்லாய்
அஞ்சுமென தாருயி ரறிந்தருகு நின்றார்
நஞ்சுநுகர் வாரையிது நன்றெனலு நன்றே. 24

வளைப்பாய் என்று கூறிய அளவில் முன்பு ஒப்பற்ற இராமன் எளிதாகக் கைப்பற்றியதும் அப்படி வளைத்து நாணேற்றும் பொழுதே ஒடித்ததுவுமாகிய வில் ஆகாயத்தை அளாவிய பொன்மலையன்றே.

159 யாதும் அறியாய்—உன் செயலின் விளைவு இன்னதாகும் என்பதை ஒரு சிறிதும் உணராய். என் உரையையும் ஏற்றுக் கொள்ளாய். கோதை புனையாமுன்—வில்லின் நாணியை ஏற்றுமுன். உயிர் கொள்ளைபடுமன்றே — உயிர்கள் பெருவாரியாக அழிந்து படுமல்லவா. சீதை நிருதர் தீவினையது அன்றே—சீதையின் அழகிய உருவம் உருவோ அரக்கர் செய்த பாவம் கொண்ட வடிவமே யன்றே. அதை நீ விரும்பலாமா?

160 உஞ்சு பிழையாய் உறவினோடும் — உன் சுற்றத்தாரோடும் நீ தப்பி உயிர்பிழையாய் என்று எண்ணி என் நெஞ்சு பறையடிப்பதுபோலத் துடியா நின்றது. அது— அந்த என் நிலைமையை.

161 வேதனைசெய் காமவிட மேலிட மெலிந்தாய்
தீதுரைசெய் தாயினைய செய்கை சிதைவன்றே
மாதுலனு மாய்மரபின் முந்தையுற வந்தேன்
ஈதுரைசெய் தேனிதனை யெந்தைதவிர் கென்றான். **25**

162 என்னவுரை யத்தனையு மெத்தனையு மெண்ணச்
சொன்னவனை யேசின வரக்கர்பதி சொன்னான்
அன்னையுயிர் சேற்றவனை யஞ்சியுறை கின்றாய்
உன்னையொரு வற்கொருவ னென்றுணர்கை நன்றே. **26**

163 திக்கய மொளிப்பநிலை தேவர்கெட வானம்
புக்கவ ரிருக்கைபுகை வித்துலகம் யாவும்

161 மேலிட — அதிகப்பட. மெலிந்தாய் — வாட்டமுற்றாய். இனையசெய்கை சிதைவன்றே—இத் தன்மையான காரியம் அழிவிற்குக் காரணமன்றே. முந்தையுற—முற்பட.

162 இவ்வளவையுங் கேட்ட இராவணன் கடுங்கோபங் கொண்டான். நேர் மறுமொழி கூற இயலாது எள்ளி ஏசிப் பேசலுற்றான் : தன் அதிகாரத்தைக் காட்டி அச்சுறுத்தலானான். இது முதல் நான்கு செய்யுள் அவன் கூறுவன.

என்ன உரை அத்தனையும் எத்தனையும் எண்ணச் சொன்னவனை—என்று சொன்ன அவ்வளவையும் எந்தச் சிறிய அளவேனும் சிந்திக்கட்டும் என்று கூறிய மாரீசனை. ஏசின அரக்கர் பதி சொன்னான்—எண்ணுவதற்குப் பதில் தொடங்கும் பொழுதே ஏசினபடி ஆரம்பித்த இராவணன் சொன்னான், அவன் சொன்னது :— தாயைக் கொன்றவனுக்கு அஞ்சி வாழ்கின்றாய் ; உன்னையும் ஒரு ஆண்மகன் என்று நினைப்பது தகுதியோ ?

163 தேவர் நிலைகெட. புகைவித்து—நெருப்புக் கொளுத்தி. சக்கரம்—ஆஞ்ஞா சக்கரம். நலிகிற்பர் — வருத்துவர்.

சக்கர நடத்துமெனை யோதய ரதன்றன்
மக்கள்நலி கிற்பரிது நன்றுவலி யன்றே. **27**

164 மூவுலகி னுக்குமொரு நாயக முடித்தேன்
மேவலர் கிடைக்கினிதன் மேலினிய துண்டோ
ஏவல்செய கிற்றியென தாணைவழி யெண்ணிக்
காவல்செ யமைச்சர்கடன் நீகடவ துண்டோ. **28**

165 மறுத்தனை யெனப்பெறினும் நின்னைவடி வாளால்
ஒறுத்தென மனக்குறை முடிப்பதொழி கல்லேன்
வெறுப்பன கிளத்தலுறு மித்தொழிலை விட்டேன்
குறிப்பின்வழி நிற்றியுயிர் கொண்டுழலி னென்றான். **29**

இது நன்று வலியன்றே — இது நல்ல சாமர்த்தியமன்றே ; பரிகாசஞ் செய்து கூறினான்.

164 ஒரு நாயகம்—ஒரு அரசாட்சி. முடித்தேன்—நிறைவேற்றினேன் ; நிலைநாட்டினேன். மேவலர் — பகைவர். இனியது—மகிழ்ச்சி தருவது. ஏவல் செயகிற்றி — ஏவியதைச் செய்யக்கடவாய். எனது கட்டளையின் வழியிலே நின்று எண்ணிக் காவல் புரிகின்ற மந்திரிமார் கடமையை நீ கடப்பதற்கு உனக்கு உரிமையுண்டோ ?

165 மறுத்தனை யெனப்பெறினும் — மறுத்து விட்டாயானாலும். ஒறுத்து — வெட்டி. குறிப்பு — மனக்குறிப்பு ; எண்ணம். உயிர்கொண்டு உழலின்—உயிரோடு திரிய வேண்டின்.

வேறு

166 அரக்கனஃ துரைத்த லோடு
மறிந்தன னடங்கி நெஞ்சந்
தருக்கினர் கெடுவ ரன்றே
தத்துவ நிலையிற் றன்றோ
செருக்கினில் தீர்து மென்பார்
தம்மினார் செருக்க ரென்னா
உருக்கிய செம்பி னுற்ற
நீரென வுரைக்க லுற்றான். 30

167 உன்வயி னுறுதி நோக்கி
யுண்மையி னுணர்த்தி னேன்மற்று
என்வயி னிறுதி நோக்கி
யச்சத்தா லிசைத்தே னல்லேன்
நன்மையுந் தீமை யன்றோ
நாசம்வந் துற்ற போது
புன்மையி னுற்ற நீராய்
செய்வது புகறி யென்றான். 31

166 *மாரீசன் கோபம் பயன்படாமையை யுணர்ந்து வஞ்சனையினால் தான் உயிர்தப்ப முயல்கின்றான். நெஞ்சம் தருக்கினர் — அகங்காரங் கொண்டவர். தத்துவ நிலை இற்று அன்றோ—உண்மை நிலை இப்படிப்பட்டதல்லவா? செருக்கினில் தீர்தும் என்பார் தம்மின் ஆர் செருக்கர் — காமக்களிப்பினாலே தமது மனக்குறையை நிறைவேற்றுவோம் என்று சொல்பவரைவிடக் கூடிய அகங்காரமுடையவர் யாவர்? ஒருவருமிலர்.*

167 *நன்மையும் தீமையன்றோ நாசம் வந்துற்றபோது — கேடு வந்துற்றபோது பிறர் கூறும் நன்மையும் தீமையாகவே தோன்றுமன்றோ? புன்மையின் உற்ற நீராய்—சிறுமையில் மனம்படிந்த குணத்தையுடையவனே! புகறி — புகலுதி.*

168 என்றலு மெழுந்து புல்லி
யேறிய வெகுளி நீங்கிக்
குன்றெனக் குவிந்த தோளாய்
மாரவேள் கோதிக்கு மம்பாற்
பொன்றலி னிராம னம்பாற்
பொன்றலே புகழுண் டன்றோ
தென்றலைப் பகையைச் செய்த
சீதையை தருதி யென்றான். 32

169 ஆண்டையா னனைய கூற
வரக்கரோ ரிருவ ரோடும்
பூண்டவேன் மானந் தீரத்
தவவனம் புக்க போழ்தில்
தூண்டிய சரங்கள் பாயத்
துணைவர் பட்டுருள வஞ்சி
மீண்டயான் சென்று செய்யும்
வினையென்கொல் விளம்பு கென்றான். 33

168 *பொன்றலில்—இறந்தலைவிட. தென்றலைப் பகையைச் செய்த — இனிய தென்றற் காற்றைப்பகை யாகும்படி செய்த.*

169 *ஆண்டையான் — தலைவன். இராமபிரான் பஞ்சவடியிலிருக்கும்பொழுது மாரீசன், முன்பு தன் அன்னையையும் தம்பியையுங் கொன்ற பகைமையைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, மாறு வேடம் பூண்டு, வேறு இரு அரக்கருடன் சென்று, இராம பிரானைக் குத்திக் கொலை செய்ய முயன்றபோது, அப்பிரானம்பால் உடன் சென்ற அரக்கர் மடியத் தான்மட்டுந் தப்பி ஓடி ஒளித்தான். மானம்—பகை. தூண்டிய—எய்த.*

170 ஆயதாங் கனைய கூற
வரக்கர்கோ னனைய னொய்துன்
தாயையா ருயிருண் டானை
யான்கோலச் சமைந்து நின்றேன்
போயையா புணர்ப்ப தென்னே
யென்பது பொருந்திற் றன்றோ
மாயையால் வஞ்சித் தன்றோ
வௌவுத லவளை யென்றான். 34

171 புறத்தினி யுரைப்ப தென்னே
புரவலன் தேவி தன்னைத்
திறத்துழி யன்றி வஞ்சித்
தெய்துதல் சிறுமைத் தாகும்
அறத்துள தொக்கு மன்றே
யமர்த்தலை வென்று கொண்டுன்
மறத்துறை வளர்த்தி மன்ன
யென்னமா ரீசன் சொன்னான். 35

170 ஆயது ஆங்கு அனைய கூற—அச்சம்பவம் அப்பொழுது நடைபெற்றதுபோல அவ்வரலாற்றை மாரீசன் சொல்ல. நொய்து — எளிதிலே : விரைவில். தாயை ஆருயிர் உண்டானை—இராமனை. சமைந்து நின்றேன்— சித்தமாயிருக்கின்றேன். போய் ஐயா புணர்ப்பது என்னே என்பது பொருந்திற்று அன்றோ — ஐயனே ! யான் போய்ச் செய்யவேண்டுவது யாது என்று என்வழிக்கு வந்து நீ கேட்பது உனக்குப் பொருத்தமான செயலல்லவா.

171 திறத்துழி அன்றி—வலிமையினால் அல்லாமல். சிறுமைத்து —தாழ்வானது. அறத்து உளது ஒக்கும் அன்றே—நீதி நூல்கள் கூறுவதோடும் பொருந்துமன்றோ ? ஆதலால் போரிலே வென்று உன் வீரச் செயலை வளர்ப்பாயாக என்றான்.

172 ஆனவ னுரைக்க நக்க
வரக்கர்கோ னவரை வெல்லத்
தானையும் வேண்டு மோவென்
தடக்கைவாள் தக்க தன்றோ
ஏனைய ரிறக்கிற் றானும்
தமியளா யிறக்கு மன்றே
மானவ ளாத லாலே
மாயையின் வலித்து மென்றான். 36

173 தேவியைத் தீண்டா முன்ன
மிவன்தலை சரத்திற் சிந்திப்
போம்வகை புணர்ப்ப னென்று
புந்தியாற் புகல்கின் றேற்கும்
ஆம்வகை யாயிற் றில்லை
யார்விதி விளைவை யோர்வார்
ஏவது செய்வ தல்லா
லில்லைவே றொன்றென் றெண்ணா 37

172 மாரீசன் கடுங்கோபத்தை இராவணன் ஏறிய வெகுளி அடக்கியதுபோலவே அவன் வஞ்சனையையும் இராவணனது நய வஞ்சகம் பயனற்றதாக்கிற்று. ஏனையர் — தன்னுடனிருப்பவர். மானவள்—மானுடமகள். வலித்தும்—கைப்பற்றுவோம்.

173 புந்தி — தந்திரம். ஆம் வகை ஆயிற்றில்லை — உயிர் பிழைக்கலாகும் வழி கைகூடவில்லை. ஏவது—ஏவியது. வேறு ஒன்று இல்லை — செய்யும் வகை வேறு ஒன்று இல்லை. அடுத்த கவியோடு முடியும்.